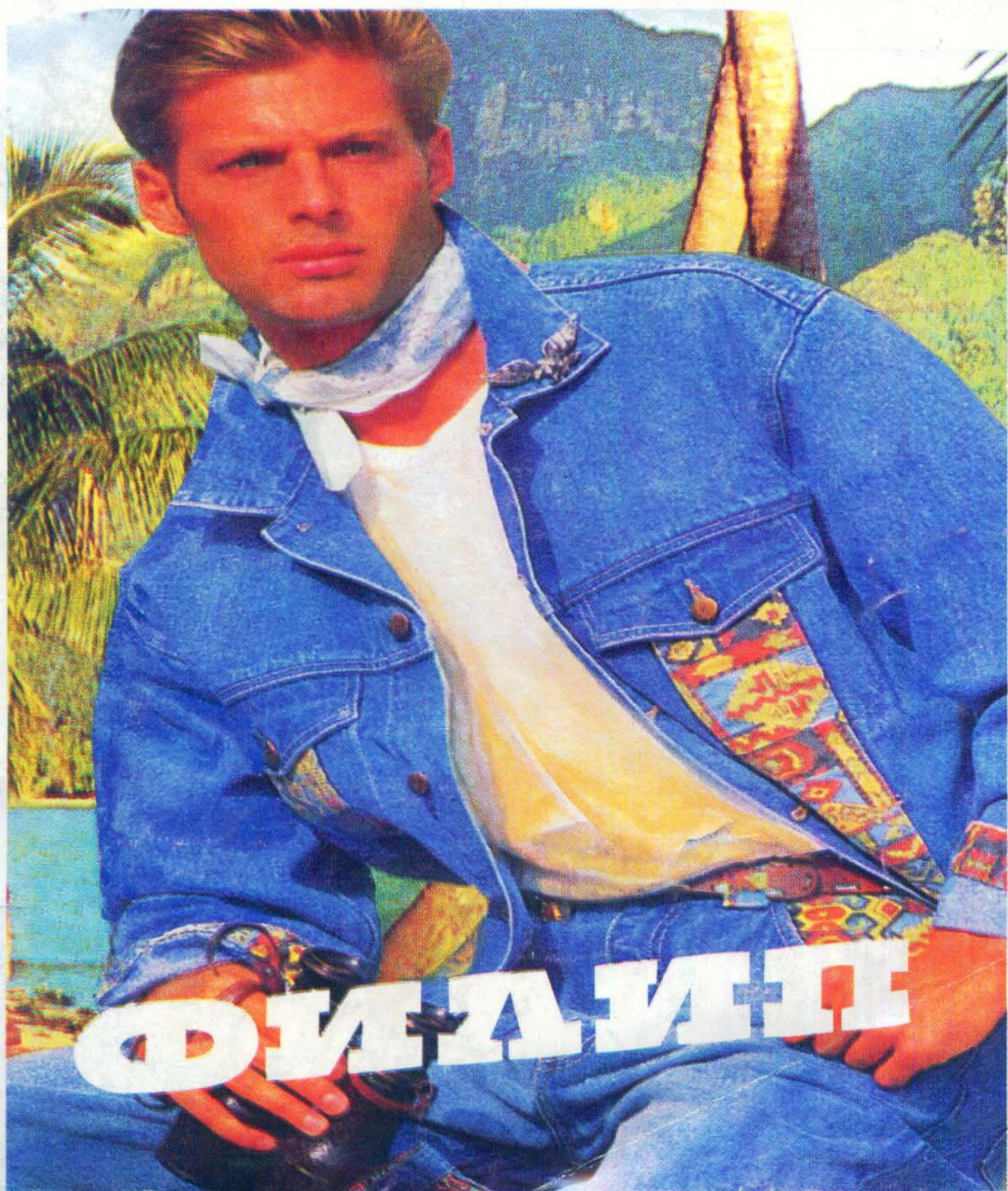

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

5

С ИМЕНА НА МЪЖЕ

МЕНДИ ЛЕЙТЪН

МЕНДИ ЛЕЙТЪН ФИЛИП

Превод: Ани Съева

chitanka.info

Филип се сепва от просъницата, в която е потънал само преди минути. Сърцето му прескача един удар, а после започва да бие така, сякаш ще му пръсне гърдите. Стаява дъх и се взира в тъмнината, без да може да възприеме нищо. Шумът на реката, съпровождащ ги дни наред, заглушава всички останали звуци. И все пак! Сигурен е, че чу нещо. Грохотът на падащата през тесния пролом вода става по-силен от всякога, стига чак до колибата, после утихва. Да, това беше — някой отвори и после отново затвори вратата. Някой влезе или излезе навън.

Как стана така, че започналото съвсем безобидно пътуване из Бразилия взе толкова опасен обрат? От четири дни той и семейство Робинсън са пленници в тази колиба. Няма право да разговарят помежду си, няма право да стават от пода и могат само за малко да напускат колибата, придружени от охраняващия. На Филип все още му се струва, че сънува.

Но не! Това не е сън. Буден е и е сигурен, без да може да обясни защо, че се е случило нещо необикновено. Опитва се да запази спокойствие.

Обмисля дали да протегне ръка и да побутне госпожа Робинсън. Необясним страх му пречи да докосне тази жена, с която досега е разменил само няколко думи. Не може да отгатне нейните чувства. Безупречното ѝ лице нито за миг не изгубва непроницаемия си израз, сякаш всичко, което става с тях от седмица насам, изобщо не я засяга. Филип усеща, че в тази жена има нещо загадъчно и почти плашещо, което за негов ужас все повече и повече го очарова. И изведнъж чува до ухото си гласа на госпожа Робинсън, толкова близо, че може да усети дъха ѝ:

— Буден ли сте, господин Клеманс? Нищо ли не чухте? Мъжът ми вече не е тук.

— О, Боже!

Настъпва миг на безпомощна тишина. Филип би искал да узнае дали и нейното сърце бие като неговото. И дали тя също се страхува. Този път се поддава на импулса и търси ръката ѝ. Докосва я първо над лакътя, после намира дланта. Учудващо хладна в горещината и влагата, които ги обгръщат.

От четири дни Филип Клеманс знае, че не е герой. Страхува се. Страхува се така, както никога в предишния си живот. А това

докосване на ръцете в заплашителната тъмнина, този човешки допир му действа безкрайно благотворно и успокояващо и му дава кураж.

Сега те лежат плътно един до друг, за да могат да се чуват по-добре.

— Госпожо Робинсън, стори ми се, че преди няколко минути някой отвори вратата. Да не би мъжът ви да се е опитал да...

Не успява да довърши изречението. Прозвучава изстрел, макар и приглушен от шума на реката, и все пак достатъчно ясен, за да изпълни последвалите мигове с парализираща заплаха. Чуват се гласове. Мъжете навън си разменят кратки, накъсани фрази, които той не може да разбере.

Изтрещява автомат. В продължение на един дълъг миг долавят само бученето на водата, после ужасяващ вик, който рязко заглъхва. Филип се вцепенява. Разбира, че човекът, който вика навън, е господин Робинсън, че в този миг той умира и няма кой да му помогне.

— Елате! Не можем да останем тук!

Филип сграбчва рамото на госпожа Робинсън. Знае, че сега за него няма друга възможност, освен да помогне на този брутален егоист Робинсън, ако изобщо има някакъв начин. Докато навън врявата се усилива, той дръпва жената след себе си, опипва вратата и като по чудо намира резето.

Излизат навън. Реката бучи. Светлина от джобни фенерчета проблясва между храстите. На земята откриват очертанията на едно тяло.

— Мъртъв е! — извиква високо и ясно единият от мъжете на португалски.

Но и двамата вече са разбрали.

— Казват, че е мъртъв — госпожа Робинсън изрича това толкова спокойно и безразлично, сякаш става дума за някакъв филм.

Филип, който в този момент импулсивно се опитва да се приближи към кръга, осветен от прожекторите, изведнъж забелязва, че вече не той я държи за ръка, а тя е стиснала здраво лакътя му.

— Елате! Какво ви засяга моят мъж? Той е мъртъв. Нали чухте. Правете каквото ви казвам. Елате бързо! — и тя го дърпа зад хижата.

Равномерното бучене на реката е нарушено за миг, когато безжизненото тяло на господин Робинсън плъосва във водата. Филип

не го чува. Зашеметен от страх, той се препъва след госпожа Робинсън, по-далеч от мъжете, от светлините, от автоматите.

— Мамо! Цезар вече може да се изправя на задните си крака! Ела навън за малко!

Джесика Клеманс седи замислено до телефона и колебливо взема слушалката. Къде още да се обади? Към кого може да се обърне?

— Мамо, чуваш ли? Цезар вече може да се изправя, а Ник продължава да ме ядосва. Ще излезеш ли най-сетне!

Джесика не чува нищо. Затваря телефона едва когато дъщеря ѝ се появява на отворената врата на верандата, с разгорещено лице и разрошени коси. Ник и кучето се показват зад нея.

— Мамо, кажи на Ник да не... — момичето прекъсва изречението по средата, когато вижда угриженото лице на майка си.

— Още ли не си узнала нищо за татко? — и тъй като Джесика само безпомощно поклаща глава, сълзите веднага рукват от очите ѝ.

— Елате, деца — Джесика знае, че сега трябва да запази спокойствие. Не бива да плаши децата, на които и без това бащата липсва достатъчно много.

— Елате. Знаете, че винаги излишно се притеснявам. И друг път се е случвало да не може да се обади или да телеграфира. Кристина, почукай на Роза и ѝ кажи, че ще отида в редакцията. Но не бързай, остави я първо да си почине. Достатъчно я изморихте с вашите щуротии тази сутрин, заслужила е обедната си почивка.

Сама се учудва на спокойствието си.

Случвало се е неведнъж дни и седмици наред да няма вест от Филип, но винаги е знаела причината. Това е неизбежно при неговата професия на пътуващ репортер. Но този път нещо не е наред. От четири дни страхът и тревогата ѝ се увеличават. От четири дни тя чака спасителното обаждане, жадува да чуе гласа му, който толкова често стига до нея от най-различни точки на земното кълбо. Вече ходи в редакцията му тук, в Хамбург. Опита се да обясни защо страховете ѝ са оправдани, а не са само плод на въображението ѝ. Свърза се и с консулството в Рио де Жанейро, но и там не срещна разбиране. Никой не я възприема сериозно и тя се чувства все по-изоставена, сама със

своите страхове за Филип. А сега отново решава да отложи ходенето в редакцията.

Взема слушалката и набира номера на родителите си в Рио де Жанейро. Сега там е девет часа сутринта. Струва ѝ се, че вижда майка си в леглото с разпръснатите наоколо страници на най-дебелия ежедневник на Рио.

Успява да се свърже бързо. Гласът на майка ѝ звучи ясно, сякаш идва от съседната сграда. А всъщност е толкова далече. Ако можеше веднага да отлети натам, където бяха милите ѝ родители и Фил!

— Мамо, аз съм, Джесика. Сигурно закусваш?

Майката веднага забелязва, че Джесика не се обажда само за да се чуят.

— Какво се е случило, дъще?

— Случайно Фил да ви се е обаждал? — какъв безсмислен въпрос. Разбира се, че не е. Та нали родителите ѝ биха я уведомили веднага.

— Но, Джесика, защо да ни се обажда? Знаеш го какъв е. Преди около две седмици веднъж обядва тук и след това изчезна.

— Да, зная, тогава той ми се обади. Даже два пъти. Но от шест дни не съм чула нищо за него. А знаеш ли, мамо, когато няма да има възможност да се свърже с мен, той винаги ме предупреждава. Изобщо не е в неговия стил да ме държи в напрежение. Познаваш го, нали!

— Да, да, твоят Фил. Разбира се, че го познавам. Напоследък го виждам по-често, отколкото ти самата. Чакай, спомням си, че искаше да пише за някакво пътешествие, което му предстоеше да направи. Мисля също така, че искаше и да снима. Търсеше водач, някъде из Мато Гросо. Днес туристите ходят навсякъде. Преди никой разумен човек не би се отправил към джунглата.

— Да, зная за това пътуване. Но то трябваше да продължи само два дни.

— Обажда ли се вече в немското консулство тук, в Рио?

— Да, два пъти. И те започват да се тревожат. Забелязах, въпреки че не искаха да го покажат. Но не предприеха нищо. Изглежда са свикнали с обажданията на страхливи съпруги. В хотела също не знаят нищо. Просто е изчезнал.

В този миг гласът на Джесика се прекъсва. Не може да се владее повече и избухва в плач.

— Е, хайде, момичето ми, моля те, успокой се. Какво ли не може да се случи за шест дни! Всякакви проблеми. Може би баща ти ще успее да открие нещо. Той има пипала навсякъде.

Колко ѝ е приятно да слуша този успокояващ глас от детството! Думите на майка ѝ носят двойна утеха. Тя има право. Шест дни не са чак толкова много. Трябва да има търпение.

— Баща ти сигурно ще си спомни къде искаше да пътува Фил. Веднага ще му се обадя в службата. Би могъл да изпрати там пилота на фирмата. Какво ще кажеш?

Практичната мама. Успява винаги да съхрани здравия разум, макар и да е омъжена за един от най-богатите мъже на Рио, отдавна и много щастливо, и да е предпазена от всички неприятни неща в живота.

— Мамо, ти си истински ангел. Сега ще отида в редакцията на Фил и ще се върна след около час. Стискай ми палци! Знаеш колко го обичам!

Затваря телефона и един миг стои неподвижна, сякаш в очакване той да позвъни и най-сетне да чуе скъпия глас от другия край на света. Ако само може да знае, че в същия този миг в едно далечно бразилско селце мъжът ѝ отчаяно се опитва да се свърже с нея с помощта на пощенския служител!

Когато се извъръща, на вратата стои Роза, която не е разбрала нищо от разговора, но на лицето ѝ е изписано съчувствие. Роза е при тях вече осем години, откакто са женени с Фил. Вярната Роза! От нея Джесика научи разговорния немски.

— Поговорихте ли вече с родителите си? Това винаги успокоява, нали? — Вижда, че Джесика е плакала. — Имайте търпение, госпожо Клеманс, господинът ще се върне. Вътрешното ми чувство ми го подсказва, а то никога не ме е лъгало.

— Но, Роза, вие познавате репортажите му от телевизията! Понякога наистина е много рисковано.

Когато изкарва мерцедеса от гаража, на отсрещната страна на улицата спира една спортна кола. Това е Стефан Бранднер, един млад колега на Фил, с когото той често работи заедно. От всички хора, които познава тук, този е последният, когото Джесика сега би искала да види.

От доста време чувства, че Стефан се стреми към нещо повече от приятелство между тях. Малко се страхува от него, именно защото го харесва повече от останалите колеги на мъжа си. Стефан изглежда много добре, без да е красавец, сериозен е и най-малко прилича на женкар. Фил много държи на него. Тя знае това.

Когато се срещнат на някое събиране, си разменят само банални фрази и тя почти не смее да погледне Стефан в очите. А ако въпреки всичко погледите им се срещнат, в тях има толкова неизказани неща, че тя се изплашва и започва да търси Фил, тъй като само неговото присъствие я успокоява. Докато Стефан идва към нея през улицата, в къщата звъни телефонът. Кристина нетърпеливо вдига слушалката.

— Крис, татко се обажда. Мога да говоря само една минута. Кажете на мама, че съм здрав. Разбра ли ме?

— Да, татко, разбрах. Къде си? Мама толкова се тревожеше!

— Забравих как се казва това място. Но няма значение.

— Мама е навън и тъкмо ще тръгва. Да я извикам ли?

— Не, няма време. Кажете й, че всичко е наред. Пак ще се обади.

Кристина иска да каже още нещо, но връзката вече е прекъсната. Тя хуква навън.

— Мамо, татко се обади. Жив е! Можеше да говори съвсем за малко. Връзката беше лоша. Но пак ще се обади.

Последните й думи почти не се чуват, защото Джесика, сърцето на която за миг спира, е прегърнала дъщеря си и крие радостните си сълзи в рамото й. Стефан Бранднер ги гледа. Как завижда той на Фил Клеманс за тази жена! Обожава я още от деня, когато преди пет години Фил и Джесика го поканиха на гости за първи път.

Когато Джесика вдига глава, все още със сълзи в очите, Стефан се готви да се качи в колата си. Искеше да я успокои, да й вдъхне смелост, но сега вижда, че вече не е необходимо. Извинява се, казва, че има много работа и че не иска да ги безпокои повече, и заминава.

— Е, господин Клеманс, защо смятате, че ви нападнаха и ви държаха в плен?

На Филип му е трудно да се съсредоточи върху въпроса. Шумът от автомобилите на огромния, пренаселен град Рио прониква през прозорците на сградата на полицията. Няколко улици по-нататък се

вижда океанът, блестящ на горещото обедно слънце и сякаш сраснал се с града. Трябва да помисли. Госпожа Робинсън и той някак успяха да се върнат в цивилизацията от вътрешността на страната, която представлява една необятна зелена пустош. След мъчително изкачване по планинския склон като по чудо се озоваха на една писта, откъдето ги взе някакъв камион и ги откара до най-близкото село. Госпожа Робинсън бе тази, която откри пистата със сомнамбулна увереност и нито за миг не изгуби присъствие на духа. Филип продължаваше да се учудва на това. Именно от селото той се бе обадил в американското посолство.

И сега те са тук, а дебелия потен комисар задава въпроси, които вече съвсем не изглеждат важни.

— Не зная. Имам чувството, че станахме жертва на някаква глупава случайност. Взеха ми цялото оборудване. За щастие нямах кой знае какво, защото бях сам, без снимачен екип. Изобщо не разбирам защо ни държаха в плен толкова дълго. Сякаш мъжете чакаха нещо. Бяха нетърпеливи и раздразнени. А това правеше нашето положение още по-непоносимо. Мислех, че са ни отвлекли и ще искат откуп.

— Колко души бяха?

— Четирима. Бразилци.

— И след като са били само четирима, не можахте ли да се освободите?

— Изключено бе, тъй като през цялото време бяхме охранявани от един от тях, който непрекъснато държеше насочен към нас пистолет. Нямахме право дори да ставаме от пода без тяхно разрешение.

— Какво мислеха Робинсън за нападението?

— Не зная. Забранено ни бе да говорим помежду си. Това беше най-лошото.

— Кой беше господин Робинсън?

— Някакъв търговец, струва ми се. От Ню Йорк. Хвалеше се с парите си. Но нали може да попитате жена му.

— Искам да чуя вашата преценка. Ще разпитаме и жена му. Моля ви да проявите разбиране, защото трябва да ви задам още няколко въпроса.

Известно време комисарят замислено разгръща документите пред себе си.

— Господин Клеманс, сигурен ли сте, че не сте виждали някой от двамата Робинсън преди?

— Абсолютно съм сигурен.

— Опишете ми съвсем точно, ако обичате, как се запознахте с тези американци.

Думите „тези американци“ — той изрича с леко презрение, сякаш иска да каже: „Е, да, тези побъркани американци, всички ги знаем какви са, нали?“

Филип, който често ходи в Щатите, обича страната и има там много приятели, не се оставя да го подведат толкова лесно. Напротив. В него се надига недоволство срещу този тлъст, самодоволен комисар.

— Ами вижте, аз исках да направя това двудневно пътуване с водач.

— Как се казва водачът?

— Педро.

— А фамилията?

— Не зная.

— Къде живее? Тук, в Рио?

— Предполагам. Но всъщност не знам. Препоръчаха ми го и се срещнах с него в един бар.

— И къде е този водач сега?

Филип само вдига рамене.

— Нямам представа. След нападението повече не го видях.

— Госпожа Робинсън също ли не знае?

— Какво искате да кажете?

Филип чувства, че го обхваща ярост.

— Скъпи сеньор, вашето доверие в бразилците ви прави чест, но не смятате ли, че сте били малко лекомислен? Нима не познавате страната?

— Разбира се, прав сте. Но досега не ми се бе случвало нищо лошо. Даже напротив. Така че не бях особено предпазлив. Исках на всяка цена да направя това пътуване. Сега, като си помисля, разбирам, че още отначало е трябвало да ми стане ясно, че водачът не заслужава доверие.

— И защо?

— Нали ме питахте как съм се запознал със семейство Робинсън. Уговорил бях всичко с този Педро. Когато на следната сутрин се

срещнахме на летището — искахме да се доберем до вътрешността на страната с един малък самолет — за мое учудване видях там тези двама американци. Упрекнах водача и му припомних изричното си изискване да съм сам, което той безцеремонно отрече. Не съм му бил казал нищо подобно, а Робинсън го били наели още преди една седмица. Побеснях. Но бях подготвил всичко, а брегът на реката, който ме интересуваше, по изключение беше сух. Всичко съвпаднаше. А и бях платил на водача част от възнаграждението. Затова най-накрая се примирих с американците.

Комисарят отново започва да разлиства документите. Не вдига глава и когато поставя въпроса, на който вече Филип няколко пъти я трябвало да отговаря в американското посолство. Но там питаха още по-настойчиво.

— Господин Клеманс, сигурен ли сте, че господин Робинсън е бил мъртъв, когато побягнахте?

Вече няма нужда дълго да обмисля отговора:

— Не, не бяхме съвсем сигурни.

— И защо побягнахте, след като не бяхте съвсем сигурни?

Точно така поставиха въпроса и в американското посолство. Сякаш посолството и бразилската полиция се бяха наговорили.

— В първия момент не бях съвсем сигурен. Не разбирате ли, че нас също можеха да ни убият? Бяхме само двама, аз и една жена, срещу четирима въоръжени мъже. Какво можехме да направим?

— Да, разбирам. Но ние трябва да задаваме въпроси, както знаете. Виждам, че сте уморен. Но имайте още малко търпение, ако обичате.

Очите на Филип се затварят. Сега, когато опасността вече е минала, умората, шокът и страхът го побеждават.

— Господин Клеманс, можете ли да ми обясните защо са стреляли именно по господин Робинсън?

— Вижте, нещата стояха така: нямахме право без разрешение да напускаме колибата, дори и да ставаме, както ви казах. Беше нощ и аз се събудих от отварянето на вратата. Госпожа Робинсън забеляза, че мъжът ѝ вече не е на мястото си. Но бе твърде късно.

— Какво може да се е случило?

— Не знам. Но сякаш очаквах нещо подобно — търси подходящите думи. — Вижте, господин Робинсън се държеше доста

неразумно. Беше много избухлив и нетърпелив. От самото начало започна да командва водача. Нямахме никакво основание да се държим с него като с момче за всичко, тъй като очевидно си разбираше от работата. Възникна някакво напрежение, което тегнеше по време на цялото пътуване. След нападението мъжете непрекъснато го провокираха, сякаш нарочно, и той изобщо не се владееше. Ако някой от нас трябваше да бъде застрелян, това щеше да е той. Това сякаш витаеше във въздуха.

— А как гледаше на всичко това госпожа Робинсън?

— Никак. Наистина никак. Сякаш нищо не виждаше и на нищо не реагираше. Почти не говореше, нито с мъжа си, нито с мен. Веднъж я видях да говори с водача — необичайно оживено: тя говори добре португалски. Аз нищо не разбрах, но мъжът ѝ, изглежда, никак не беше доволен.

— Какво ви е впечатлението за отношенията между съпрузите?

— Мислите ли, че това има значение в случая? Казах ви, че жената почти не говореше.

Докато лежах в колибата, Филип имаше достатъчно време да мисли за „отношенията между съпрузите“. Единственото, в което е сигурен, е, че те не бяха белязани с любов, а напротив — с презрение и омраза. Повече бе мислил за нея, за Елен Робинсън. Елен, така я наричаше мъжът ѝ. Колко често се бе опитвал през изминалите четири дни да ѝ се усмихне, или поне да я погледне в очите. Доколкото можеха, се разбираха с погледи и си даваха кураж. Но тя се държеше така, сякаш не само съпругът ѝ, а и той, случайният ѝ спътник, бяха въздух за нея.

Когато лежеше до него в тъмнината, Филип имаше желание да докосне лицето ѝ, за да усети дали и когато никой не го вижда, то е все така вцепенено и неподвижно. Колко ли красиво бе това лице, когато се усмихваше, когато бе изплашено или пък замислено? Никога нямаше да го узнае, защото утре отлиташе за Хамбург и вече нямаше да види тази жена.

Спомня си за своята темпераментна, емоционална Джесика. Успя да ѝ се обади по телефона днес следобед, след като пристигна в Рио със самолета. Размениха само няколко изречения, но в тях витаеше очакването може би още утре да могат да се прегърнат. Наложил се да я събуди посред нощ. Гласът ѝ звучеше малко дрезгаво и унесено, а на

него му се стори, че въпреки разстоянието долавя излъчването на топлото ѝ от съня тяло.

Мислите на Филип се връщат към семейство Робинсън. Дълбоката му ненавист към мъжа на Елен, който сега е мъртъв, пламва отново. Дали не разказа прекалено много неща на комисаря? Едно нещо обаче със сигурност няма да му разкаже. Една случка, която се появява в съзнанието му като моментна снимка отново и отново, и всеки път го изпълва с един и същи ужас.

Беше ден или два след нападението, късно вечерта. Филип дълго лежа буден, като мислеше за жената до себе си, слушваше се в тъмнината и се опитваше да прогони потискащите го страхове. Представяше си Джесика, децата, случки от собственото си детство, когато изведнъж чу някакви странни шумове откъм госпожа Робинсън, която лежеше между двамата мъже. Напрегна слух, за да се абстрахира от шума на водата и да разбере какво става. Стори му се, че чува стонове, тежко дишане, а после някакво боричкане. Изведнъж до него достигна гласа на госпожа Робинсън, все още приглушен, но много нервен.

— Не! Недей! — после още веднъж: — Остави ме на мира, свиня такава! Махай се оттук!

Прозвуча кратък вик, който сепна пазача и го накара веднага да насочи силната светлина на прожектора си към пленниците.

За частици от секундата Филип бе като заслепен. А после не можа да повярва на очите си. Разбра, че Робинсън току-що се е опитал да изнасили жена си. Тя бе съвършено гола. По разхвърляните дрехи личеше, че са били смъкнати насила. И той беше гол. Нямаше никакво съмнение какви са били намеренията му. Едната от големите му ръце затискаше устата ѝ, а с другата се опитваше да разтвори бедрата ѝ.

В погледа на широко разтворените ѝ очи, които Филип видя за първи път без големите слънчеви очила, той прочете дива, безгранична омраза.

В краткия миг, докато пазачът грубо хвана Робинсън за рамото и го блъсна настрана, а тя придърпа върху себе си единия от вонящите чували, Филип можа да види безупречното ѝ тяло. Правите рамене, чудно красивите гърди, русия триъгълник над стройните бедра — една картина, която твърде дълго и твърде натрапчиво обсебваше съзнанието му.

Беше му абсолютно непонятно как при подобни обстоятелства, пред непосредствената опасност за живота им, един мъж би могъл да изпитва други чувства към една жена, освен желание да я защити. Още по-чудовищно му се струваше, че някакъв мъж се бе опитал тук, непосредствено до него, да извърши насилие върху жена си и да я постави в колкото унижително, толкова и опасно положение.

Бразилецът, както и Филип, изглежда, веднага разбра какво ставаше. В продължение на един дълъг миг той също се взря в голото женско тяло. Междувременно влязоха другите трима. Всички мигновено се досетиха какво се бе случило. Единият от тях веднага се опита да дръпне чувала от госпожа Робинсън, но друг един му попречи.

— Остави това! Нали не те засяга? Да не би да е твоя жена?

Филип и господин Робинсън бяха готови да скочат, но мъжът с автомата им попречи.

— Успокойте се. Лягайте веднага долу! Обещавам ви, че нищо няма да се случи на жената. Заспивайте!

— Ей, шефе, защо и ние да не опитаме? Може би на тази свиня ще ѝ е приятно да погледа?

— Остави това, Фернандо! Не докосвай жената. Върви зад колибата, ако искаш да се облекчиш, но тук нямаш работа. Ясно ли е? Другите също да излязат!

Те последваха заповедта бавно и неохотно, а този, който очевидно беше водачът им, седна в един ъгъл до постелята с автомата на колене, като си даваше вид, че случилото се изобщо не го засяга. През цялата нощ в колибата горя свещ. Мина много време, преди Филип да се отпусне и да потъне в неспокоен сън.

Изведнъж Филип забеляза, че известно време е седял сам, защото комисарят тъкмо влиза в стаята.

— От американското посолство получихме известие, че са открили колибата. Всичко е така, както ни го описахте, имало е и кървави следи в храсталака. Но не са открили трупа. Предполага се, че са го хвърлили в реката.

Известно време комисарят умислено мълчи.

— Страхувам се, че ще трябва да ви извикаме още веднъж, в случай че мъжете се появят, или пък изникне нещо друго. Но за днес свършихме. Благодаря за помощта.

Филип е толкова изморен, че едва намира сили да се надигне.

В коридора на един стол, с глава, облегната на мръсната стена и със затворени очи, седи Елен Робинсън.

— Госпожо Робинсън!

Тя отваря очи и няколко мига го гледа така, сякаш не го е виждала никога преди. Какво ли си е помислила току-що? Поема подадената ѝ ръка.

— Госпожо Робинсън, искам да се сбогувам — той се колебае. — Но ако желаете, мога да ви почакам, докато свършите тук.

— За Бога, недейте, господин Клеманс. Уморен сте до смърт, а и не можете да ми помогнете. Вървете си.

— Е, тогава довиждане. И всичко хубаво. Може би някога пътищата ни пак ще се срещнат. Но дано не по този начин, както сега. И не се страхувайте от разпита. Разкажете им всичко, както си беше.

Тя едва отвърща на усмивката му. Сякаш вече е забравила преживяното, а заедно с това и самия него.

— Как бих могла вече да се страхувам от нещо!

Той се опитва да продължи, но тя вече е изчезнала зад вратата, заедно с комисаря.

Едва когато излиза навън в горещия летен ден, Филип изведнъж разбира, че не може просто така да си тръгне. Довиждане! Всичко хубаво! Нима наистина трябваше да оставят следващата си среща на случая? Нима той и госпожа Робинсън не бяха преживяли заедно гибелта на мъжа ѝ? Дни и нощи наред лежаха един до друг, а най-накрая успяха да избягат от смъртна опасност. Освен всичко друго тя му спаси живота, като му попречи да се притече на помощ на съпруга ѝ.

Той се обръща, влиза обратно в хладния сенчест коридор, качва се по стълбите и вече чука на вратата, зад която се чува равният монотонен глас на комисаря.

— Извинете, господин комисар. Забравих нещо. Искан да попитам госпожа Робинсън за нещо.

— Моля — леко раздразнен, комисарят дава съгласието си.

— Само за момент, госпожо Робинсън. Изведнъж се сетих, че нямам адреса ви.

— За какво ви е моят адрес? — тя го поглежда озадачено.

— Нима не разбирате, че трябва да можем да се свържем в случай на нужда? Преживяхме заедно толкова много. Но не бих искал да ме разберете погрешно — не знае как би могъл да я убеди.

— Сигурна съм, че не ви разбирам погрешно. Но адрес? Не зная къде ще живея оттук нататък. А и честно казано — сега тя го поглежда почти враждебно — бих искала да ме оставят на мира.

Филип чувства нетърпението на комисаря. Би трябвало веднага да си тръгне. И все пак е сигурен, че няма да може. Поне веднъж трябва да поговори на спокойствие с тази жена. Да чуе какво ще каже тя за последните страшни дни. Изпълнен е с мъчително любопитство и иска да узнае дали тя може да се смее, дали има родители, деца, приятели, чувства.

— Госпожо Робинсън, зная, че загубихте съпруга си — колко фалшиво звучи това при спомена за сцената на изнасилването. — Разбирам, че сега ви е невъзможно да правите планове. Обещавам ви, че никога повече няма да ви досаждам. Но не може ли поне тази вечер да вечеряме заедно? Или просто да пийнем нещо — сега Филип говори бързо и настойчиво. — Зная, че сте уморена и искате да си отспите. Какво ще кажете за тази вечер в 10 часа?

За миг тя го поглежда замислено.

— Добре, господин Клеманс. След като толкова настоявате. В кой хотел сте отседнали?

— В хотел „Европа“.

— Зная къде е. Ще бъда там в 10 часа. Доволен ли сте?

— Разбира се. Радвам се, че ще ми отделите малко време.

Тя отстъпи пред молбата му. Защо така бързо промени намеренията си?

— Много ви благодаря — обръща се към комисаря. — И още веднъж извинете за безпокойството.

Но и двамата. Елен Робинсън с нейното неподвижно лице и нетърпеливият комисар, вече са се извърнали от него.

— Здравейте, ето ви най-сетне.

Филип става, за да посрещне Елен Робинсън във фоайето на хотела, където я е чакал доста време.

Появата ѝ го кара да чувства безкрайно облекчение.

— Знаете ли, госпожо Робинсън, за първи път ви виждам в рокля. Джинсите също ви стоят добре, но роклята... — какво говори? Какво трябва да означава това? Нима му е до шеги и комплименти?

Опита се да поспи. Но само затвори очи и пронизителните викове на уличните вестникопродавци се сляха с предсмъртния вик на господин Робинсън, а шумът от трафика по улиците на Рио — с бученето на онази река. Не може просто така да се отърси от преживяното през последните дни, а и при тази жена нещата едва ли са по-различни.

— Искате ли да вечеряме? Тук готвят добре. Аз лично съм гладен. Сутринта хапнах набързо и оттогава не съм ял нищо.

— И при мене е така. Исках само да спя. Поне се опитах.

— И вие ли? Не е чудно след всичко, което се случи. Ще мине време, докато го забравим.

По време на вечерята разменят неангажиращи фрази за пътувания, за времето, за Бразилия — като хора, които току-що са се запознали и знаят, че съвсем скоро ще се разделят.

Преди три дни тя е преживяла убийството на мъжа си. И каквито и да са били отношенията ѝ с него, не може да не я е засегнало. А сега седи тук, безупречно гримирана, спокойна, овладяна и говори за времето в Рио.

За Филип става все по-трудно да насочи повърхностния разговор в друга посока.

Когато ѝ подава цигарите, забелязва, че ръката ѝ трепери. Вдига поглед от треперещата ръка и среща очите ѝ. За първи път помежду им проблясва някаква искра.

„Ето че има нерви! — мисли си Филип. — А може би и чувства.“

В момента за него няма нищо по-важно от това да узнае дали е така. Но когато ѝ поднася огъня и се вглежда в лицето ѝ, се изплашва от сълзите в очите ѝ.

— Извинете. Веднага ще ми мине.

Казва го съвсем спокойно, макар той да усеща, че за първи път от толкова дни тя е на път да изпусне нервите си.

Филип не смее да помръдне. Да ѝ каже ли нещо утешително? Нито една дума не му се струва уместна. Чака тя сама отново да започне разговора. Това става по-бързо, отколкото е предполагал, и гласът ѝ е също тъй безстрастен, както и преди.

— Господин Клеманс, какво всъщност искате да узнаете от мен?

— Мисля, че за нас би било по-добре да не погребваме случилото се в себе си, а да говорим за него. Също така искам да ви кажа, че съжалявам за онова, което стана с мъжа ви.

— Не го правете тази вечер, господин Клеманс. Не ми изказвайте съболезнованията си. Нищо не би било по-неуместно.

В гласа ѝ сега има известна възбуда.

— Мислех, че тогава, в колибата, сте разбрали...

— Да, разбира се, че мислех за това.

— Естествено. И сега ми казвате в очите, че ме съжалявате — тя отново се колебае. — Изнасилвали ли сте някога жена си?

Въпросът е толкова неочакван, че Филип се стряска.

— Да изнасиля жена си? Честно казано, за нас няма нищо по-хубаво от това да спим заедно.

— Така и трябва да бъде. А аз? Аз мразех мъжа си. От самото начало на брака ни. Мразя го и сега. Постепенно трябва да свикна, че вече не е необходимо. Можете ли да ме разберете? Едва ли. Във вашия свят всичко е наред. Вие с удоволствие спите с жена си, може би дори я обичате.

Тонът на Елен Робинсън е станал саркастичен и режещ.

Защо трябваше да ѝ казва за Джесика и за него? Та то засяга само тях двамата. Но след като иска да научи що за човек е тази Елен Робинсън, ще трябва и той да пожертва нещо.

— Искам да ви кажа нещо, господин Клеманс. Ако преди малко се разплаках, то беше от радост, че вече не трябва да мразя. Радостни сълзи, че тази нощ ще бъда сама. Сама! Без мъжа до себе си, който винаги иска само едно, само едно! От първия миг на нашия брак до последния.

Като че ли нещо се отприщва в нея. Филип е шокиран. Чак толкова не е искал да знае. През целия разговор пред очите му стои картината на голото и тяло в колибата, на нейното чисто, безупречно тяло.

— Но защо тогава...

— Искате да знаете защо изобщо съм се омъжила? Този въпрос се натрапва, естествено. Защото аз... мъжът ми... Не! Достатъчно! Не искам повече да говоря. И без друго казах много излишни неща. Какво общо имате вие?

— Моля ви! Ако искате да говорите, просто си представете, че ме няма. Та ние почти не се познаваме.

— Не, извинете, няма смисъл да се връщаме към всичко това. Изтощението, алкохола — наистина ми дойде твърде много. Забравете всичко. Разкажете ми нещо за себе си.

— Какво да ви разкажа? В моя свят всичко е наред, както сама казахте. А тези подредени светове обикновено са скучни за външни наблюдатели.

— Колко често съм си мечтала моят живот също да бъде подреден и скучен.

Тя върти празната чаша в дългите си пръсти.

— Разкажете ми все пак нещо, госпожо Робинсън!

Но всъщност той съвсем не иска да слуша нейния разказ. Вече чу достатъчно. Започва да съжалява, че я помоли за тази среща. Тя сякаш отгатва мислите му.

— Не, стига. Да свършваме. Не се вживявайте в ролята на пастор, който се грижи за душата ми. На принципа: Имате ли проблеми? Тогава ни пишете. Нашият духовен пастир доктор Клеманс ще ви отговори. Не, това не е за мен.

При последните думи тя става.

— Но, госпожо Робинсън, та ние почти не разговаряхме!

— Няма за какво да говорим повече. Свършена съм. Не мога повече. Моля, извинете ме.

— Мога ли да ви изпратя?

— В никакъв случай. Ще взема такси.

— Такситата са на ъгъла. Ще ви придружа.

Дотам има само няколко крачки. Елен Робинсън бързо се качва в първата кола. Изведнъж Филип отново се сеца, че все още не знае дали тя има приятели, родители, деца и дали може да се смее истински. Забравил е също да й даде своята визитна картичка, в случай че тя реши да го потърси. Първият му импулс е да хукне след отдалечаващата се кола. Прави няколко крачки, после спира. Така е по-добре. Не иска повече да вижда тази жена. А ако трябва да е съвсем

честен към себе си, ще признае: в никакъв случай не бива да я вижда повече.

Пресича широката авенида, която отделя града от морето, и хуква по мекия пясък към водата. Океанът е застинал пред него в пълно спокойствие, само леките вълни на прилива докосват мокрия пясък и краката му. Не иска нищо друго, освен да прегърне Джесика и да притисне до себе си топлото ѝ голо тяло. Но знае, че още ще трябва да чака. Дълго гледа към тъмната вода, докато умората го надвива. Тръгва обратно, към морето от светлини, където го очаква една празна хотелска стая.

В момента, когато Филип се появява на летището и Джесика вижда лицето му, тя неволно се изплашва. Случилото се там, в бразилската джунгла, очевидно е било по-сериозно, отколкото е предполагала. Докато децата нетърпеливо подскочат около баща си, тя усеща как силните му ръце я обгръщат. Нейният Фил отново е при нея. Усеща, че сърцето ѝ прелива от щастие. Децата увисват на врата му, а Ник задава своя традиционен при всяко посрещане въпрос:

— Какво ни носиш, татко?

Филип се сепва. Сякаш едва сега, при вида на семейството си, успява да се събуди от някакъв кошмар.

— Ужасно съжалявам, деца. Но забравих — поглежда безпомощно Джесика и децата.

— Какво? Наистина ли нищо не си ни донесъл? — Ник не се и опитва да скрие разочарованието си, а Кристина само стои мълчаливо и се вглежда в баща си.

Никога не се е случвало да не ни донесе нещо — мисли тя. Винаги им е подарявал особени и интересни неща — малка златна жабка или пък украсен костен гребен.

Донякъде ги утешават следващите му думи:

— Знаете ли какво? Утре ще се разходим из града и всеки може да си избере каквото пожелае.

Докато Джесика кара колата в топлата лятна нощ към къщи, децата превземат разговора. Имат да разказват толкова много и се надвикват взаимно. От време на време тя хвърля мълчалив поглед към Филип. В него има нещо променено, макар че не може да определи

какво точно. Само веднъж за секунда улавя погледа му — странен, изпитателен поглед, сякаш я вижда за първи път.

Децата млъкват за момент. Джесика тихо го пита:

— Много ли беше лошо? — а когато вече си мисли, че не я е чул, идва и неговият отговор:

— Да, много лошо.

— Какво беше много лошо, татко? — долита от задната седалка тихият глас на Кристина. Николас е заспал изведнъж, уморен от многото емоции.

— Моля те, Крис, днес не искам да говоря за това. Просто трябва да се наспя, разбираш ли?

— Знаеш ли, татко, колко се тревожеше мама, когато не ѝ се обади? Ужасно се страхуваше, нали, мамо?

— Зная, Крис.

Докато казва това, Филип леко придърпва нагоре лятната ѝ рокля и слага топлатата си ръка на голото бедро. Жест, който моли за извинение и в същото време е пълен с обещания.

Когато стигат вкъщи, той внася на ръце спящия Ник и го предава на Роза, която слага децата да спят.

Веднага щом вратата на спалнята се затваря зад тях, се хвърлят нетърпеливо в прегръдките си.

— Фил, толкова ми липсваше! Този път беше така дълго.

— Джесика! — Филип отмества къдриците от челото ѝ и сериозно я поглежда в очите. — Прости ми, но вината не е моя. Знаеш много добре. Беше ужасно. И толкова безсмислено. Беше...

Филип млъква.

— Какво! Разкажи ми, моля те!

— Не, не сега. Може би по-късно. Имаме достатъчно време.

„После — мисли си тя, после, когато лежим един до друг спокойни и отпуснати, ще ми разкаже.“

Обикновено след завръщането му от дълги пътувания разменят първите новини, още докато той е под душа. Но днес Филип мълчи. Докато се изтрива с хавлията в спалнята, Джесика го оглежда отгоре до долу. Изминали са почти четири седмици, откак го изпрати на летището. Колко е отслабнал!

— Ще ми помогнеш ли да се съблека, Фил?

Харесва ѝ той да я съблича и когато е там, никога не го прави сама. Филип внимателно разтваря първите две копчета на блузата ѝ, пръстите му сякаш случайно докосват пълните ѝ гърди. Устните им се срещат в първата жадна целувка. И като че ли това докосване срива всички задръжки. С резки движения той смъква дрехите ѝ, последното копче на блузата изхвърчава, ципът на полата едва не се скъсва.

— Полека, Фил, цялата нощ е наша.

— Прости ми, не мога да чакам повече.

За Джесика Филип е първият и единствен мъж и най-добрият любовник, който може да си представи. Той я научи да отлага до последно върховния момент, до мига, в който и двамата започнат да горят като в огън. Но сега ѝ се струва, че вкъщи се е върнал някакъв непознат.

— Джесика, ела бързо! Легни при мен!

Дори не я гали, тя също е нетърпелива, удоволствието ги пронизва само след миг. За няколко секунди грижите и самотата на Джесика, страховете и скритите копнежи на Филип от последните дни се сливат в някакъв общ вихър.

Веднага след това Филип се обръща настрана.

Джесика още не може да се успокои. Иска ѝ се да се любят цяла нощ.

— Прегърни ме, Фил.

Извързва се към него и не може да повярва.

Той е заспал дълбоко. Джесика се изплашва. Навежда се над него и се опитва да различи лицето му в полумрака. Той тихо простенва в съня си. Предпазливо го загръща с одеялото. Нещо не е наред. Защо е толкова изтощен? Имал е една нощ в Рио да си отспи, а също и в самолета. И при най-изморителните си пътувания винаги бе успявал да се отърси от умората още щом пристигне вкъщи при нея. Той е жилав и издръжлив. Но Джесика се бои, че това не е физическа умора. От момента, когато го видя на летището, досега, когато се обърна настрана, сякаш отсъстваше духом. Отговаряше и реагираше, и все пак като че ли не бе тук...

За първи път в брачния си живот Джесика се чувства изоставена. Лежи по гръб и втрещено гледа в тавана. По слепоочията ѝ се стичат сълзи и падат върху възглавницата.

— Не! Недей! Не стреляйте!

Тя се сепва от полудрямката.

Филип бълнува и това е най-тревожното през този ден. Седнал е в леглото, а когато Джесика щраква нощната лампа, гледа диво наоколо.

— Какво става, Филип? Кошмари ли имаш? Събуди се!

Гледа я така, сякаш я вижда за първи път.

— Остави ме на мира. Какво искаш? Остави ме, моля те!

Отдръпва се от нея и се отпуска върху възглавниците. Тя вече е съвсем будна. Притиска се до него, както е още гола, обгръща го с ръце. Искане й се да го утеши, както майка болното си дете, да го предпази от цялото зло на света.

— Елен! Махни се! Не искам!

— Фил, аз съм, Джесика! Ти сънуваш — този път рязко го разтърсва, той най-сетне се пробужда и протяга ръце към нея, търсейки помощ.

— Ти ли си, Джеси? Какво стана? Къде съм?

— Успокой се. У дома сме. Всичко е наред. Заспивай.

Искане й се да го приласкае в съня му. Най-сетне на зазоряване двамата заспват, здраво прегърнати.

Утрото отдавна е отминало, когато Филип се събужда. Предпазливо се освобождава от ръцете на Джесика. В къщата е тихо. Какво се случи вчера? Едва успява да си спомни, че Джесика и той се любиха. Спомня си само кошмарите, винаги едни и същи. Появиха се още в хотела в Рио, после в самолета, а сега и тази нощ. Веднага щом заспи и действителността се отдръпне от него, чува смъртния вик на господин Робинсън. Вижда мъжете с автоматите и голото бяло тяло на Елен Робинсън. Картините и лицата непрестанно се сливат едно с друго. Понякога той е този, който се бори със смъртта и вика. Понякога господин Робинсън го заплашва с пистолет. Понякога той самият иска да се нахвърли върху Елен Робинсън. А после вижда голата Джесика, която лежи там и го гледа с очи, пълни с омраза.

Чувства се безкрайно изтощен, душевно и физически. Става му все по-ясно, че там, в колибата край реката, е изживял тежък шок. Втренчва се в отворения прозорец, пред който вятърът издува пердетата. Не забелязва, че Джесика се е събудила и го наблюдава отстрани.

— Фил, коя е Елен?

Дъхът му спира.

— Елен, откъде ти хрумна?

— Тази нощ бълнуваше и спомена това име.

Филип не бърза с отговора.

— Да не е американката, чийто мъж е бил застрелян?

— Да, тя е. Но колко странно, никога не съм я наричал на име.

— Какъв ужас е било това със съпруга ѝ.

— Знаеш ли, Джеси, тя мразеше мъжа си, страхотно го мразеше.

Той наистина не беше особено симпатичен. Избухлив, високомерен, дебелокож, непрекъснато се фукаше с парите си и какво ли не още. И все пак беше човек, а те го убиха ей така, без никаква видима причина. Почти на шега. Както се застрелва заек.

— Но тази Елен, след като толкова го е мразела, сега сигурно се чувства облекчена, не мислиш ли?

— Може и така да е.

— Сякаш си съвсем сигурен.

— Самата тя ми го каза. Не ми позволи дори да ѝ изкажа съболезнованията си.

— Що за човек е тя?

— Не зная.

— Но нали толкова време сте били заедно. Не си ли говорихте?

— Съвсем малко. По време на пътуването и в колибата почти не. В Рио я поканих на вечеря, но и тогава сякаш не се стигна до истински разговор. Не мога да ти кажа що за човек е. Много затворена, сякаш се страхува да не издаде нещо за себе си. И студена като камък. Всъщност единственото, което зная за нея, е, че е мразела мъжа си. Това тя не можа да премълчи, макар сигурно да съжалява, че ми го каза.

— На колко е години? Добре ли изглежда тази Елен?

— Някъде около тридесетте.

— Толкова млада! А хубава ли е? — повтаря въпроса си Джесика.

— Не. Едва ли би могло да се каже.

Филип лъже. И сам не знае защо.

Постепенно той ще разкаже всичко на Джесика за онази ужасна седмица, само не и за онази сцена в колибата. За нея не би могъл да говори дори с жена си.

Чуват отваряне на врати и шляпане на боси крака. Едва успяват да наметнат халатите си и децата се появяват, все още по пижами. След малко всички лежат заедно в голямото семейно легло и животът им изглежда щастлив както всякога.

— Радвам се да те видя, Филип!

Мария Оливейра темпераментно прегръща зет си. После леко го отдалечава от себе си и загрижено се вглежда в лицето му.

— Но какво става с теб? Не изглеждаш много добре. Да не си болен?

— Не, мамо. Може би само преуморен. Имах доста работа напоследък — в очите му се чете познатата сърдечност. — По-късно ще говорим за това. Как са татко и Нико? А ти самата наистина изглеждаш блестящо.

— Добре сме. Само дето татко изобщо не може да си позволи никаква почивка. А Нико живее малко прекалено бурно за нашия консервативен вкус.

Мария тихо прошепва последните думи, защото Нико вече се е надигнал от шезлонга и идва да поздрави зет си.

— Мама пак ли се оплаква от мене? — той закачливо я потупва по бузата. — Смяташ, че не мисля за нищо друго, освен за момичета и тенис. А защо не споменеш и че готвя дипломната си работа?

— Ще говорим за нея, когато я защитиш, синко.

Пристига и Карлос Оливейра. Двамата мъже се прегръщат.

— Защо не доведе Джеси и децата? Не сме ги виждали от Коледа.

— Знаеш ли, днес е първият учебен ден на Ник и Джесика, естествено, трябва да го придружи. Нищо друго не би могло да й попречи да дойде.

— Но по Коледа отново ще бъдете тук, нали?

— Разбира се, татко, знаеш много добре. Не би имало нищо по-добро за Джесика и децата.

Една от камериерките застила масата в градината под палмите. В Рио е пролет и във въздуха витае предчувствие за идващите горещини. Филип и семейство Оливейра взимат своя аперитив на крак, докато гледат към зелените хълмове, обгърнали залива на Рио като полумесец.

— Прекрасно е тук — Филип дълбоко въздъхва.

Това е не само домът на Джесика, а и неговият втори дом. Собствените му родители отдавна вече не са живи, но Оливейра наистина го приеха като син. Филип все още съвсем точно си спомня първия път, когато прекрачи прага на тази прекрасна къща с райска градина. Тогава Джесика, с която се бе запознал седмица по-рано на един семинар в университета, го представи на родителите си. Не им се сърдеше, че го приеха с голямо недоверие. Тяхната обожавана Джесика бе довела вкъщи някакъв немец, когото познаваше само от три-четири дни. В Южна Америка, и особено в техните кръгове, да доведе момиче мъж вкъщи означаваше нещо сериозно. Скоро обявиха годеща си. Бе тъкмо моментът, когато той се опитваше да съчетае завършилото следване по журналистика с жаждата си за приключения и желанието да се утвърди в професията си. Току-що бе продал първия си филм. Ценеше високо факта, че в необичайната ситуация те проявиха великодушие и не се опитаха да му пречат. С времето помежду им се настаниха взаимното уважение и доверието.

Мария се обръща отново към него:

— Трябва да ти кажа нещо, Филип. Джесика е много разтревожена за теб. Преди няколко дни ни се обади.

— Знам. Но мисля, че не мога да говоря за това с нея, защото самият аз не съм наясно. Не знам защо сега споделям с вас тези неща. Истината е, че още не съм се освободил от онази ужасна история през юли, когато застрелях американец. Никога не съм предполагал, че подобно нещо може да ми се случи. Но щом и вие го виждате... — той се усмихва смутено.

— Би трябвало да се посъветваш с психиатър — в гласа на Карлос има настойчивост.

— Не вярвам много на психиатрите.

— Не е нужно да вярваш. Но дни наред са те държали затворен. Станал си свидетел на убийство. Не е за чудене, че съпротивителните ти сили са се изчерпили.

— Сигурно си прав, татко.

— Междуременно научи ли нещо ново по въпроса?

— Подписах няколко формуляра. В американското посолство ми задаваха рутинни въпроси. Но нещо ново? Не. А и защо ли? Няма нищо ново.

— Опитвал ли си да събереш някакви сведения?

— Не, тази история вече не ме интересува.

— Но случаят не е приключен. Искаш ли аз да поразпитам? Знаеш, че ако поискам, мога да науча доста неща.

— Не, остави това, татко. Не си струва. И какво искаш да узнаеш? Би ли имало някакъв смисъл? Аз също мога да отида и да се поинтересувам. Всичко беше някакъв абсурд. Жив съм и не желая да научавам нищо повече. И ви обещавам, че ще се погрижа за себе си. Вече съм по-добре. А ти, татко, моля те, не предприемай нищо. Това е само моя работа — последното Филип изрича нетърпеливо, почти рязко.

— Естествено, разбирам. Щом не желаяш...

Филип не би понесъл продължението на този разговор.

— Да поплуваме ли малко в басейна, татко, преди да съм тръгнал?

— Разбира се, и ако мама се оттегли за своята сиеста^[1], можеш спокойно да свалиш и плувките си.

— Да не би да смяташ, че освен теб не съм виждала друг гол мъж, Карлос? — с тези думи Мария се оттегля в прохладата на къщата за обичайната си обедна почивка.

Все още е горещо, когато Филип слиза надолу с едно такси и спира пред полицейското управление, където го разпитваха преди два месеца.

— Мога ли да говоря с комисар Мартинес?

Има късмет. Полицаят на входа веднага го завежда в кабинета на комисаря. Той бодро му подава дебелия си ръка.

— Не мога да си спомня името ви?

— Филип Клеманс. През юли бях замесен в онази история с убийството на американеца. Сигурно си спомняте.

— Разбира се. Сядайте. Какво мога да направя за вас?

Изведнъж смут обзема Филип и той не знае как да започне. Всичко неочаквано е станало съвсем действително. Невероятната му умора тогава, поради която възприемаше нещата около себе си като през някаква мъгла. Елен Робинсън, която седеше в коридора. Къде ли е тя днес?

— Бих искал да узная дали междуременно сте научили нещо?

— Работим по случая. Това е всичко, господин Клеманс.

Филип ясно забелязва резервираността на комисаря и му е трудно да си я обясни.

— И все пак сигурно сте открили нещо.

— Не е чак толкова сигурно. А може и нищо да не сме открили. Както ви казах, случаят още не е приключен. Не ви ли е достатъчно?

Филип се опитва да овладее надигащия се в него гняв, защото знае, че в противен случай няма да научи нищо.

— Не, честно казано, не ми е достатъчно. Всъщност откакто последния път седях тук, на този стол, не съм чул нищо повече от вас. Задавам си много въпроси. Не знам дали имам право на отговор. Но само тук бих могъл да го получа.

— Право на отговор? Ето какво, приятелю — комисарят се усмихва съчувствено на настоятелната му молба, — онова, което мога да ви кажа, е, че в случая вашата роля е съвсем второстепенна. Но вие и сам го знаете.

— И кой играе главната роля?

— За десети път ви казвам, че сега обработваме случая. Когато всичко приключи, ще ви информирам.

Ще бъде смешно да разказва на този човек за кошмарите си, за да спечели съчувствието му.

— Е, щом е така... Но се надявах, че ще можете да ми помогнете. Комисарят свива рамене.

— Съжалявам.

— Можете ли поне да ми кажете дали откриха трупа?

За момент комисарят се колебае.

— За ваше успокоение, тялото изплува още на следващия ден.

— Но защо не ми го казахте? Нали обещахте да ме държите в течение?

Филип става все по-нервен. Страхува се, че няма да научи адреса на Елен Робинсън.

Комисарят отново свива рамене.

— Не може да не сте знаели колко важно е това за мене?

— Е, стават и такива фалове.

— А защо вестниците не го съобщиха?

— Ама че въпроси задавате! Откъде да знам?

— Наистина не разбирам защо забулвате случая в толкова тайнственост. Господин Робинсън бе застрелян от един бандит. Това потвърдихме и госпожа Робинсън, и аз.

— Така е. Но останалото, моля ви, оставете на нас.

— Има ли изобщо някакви изгледи случаят да се изясни?

— Естествено. Такива изгледи има при всеки криминален случай.

— Криминален случай? — Филип се сепва. — Значи няма да науча нищо. А този Педро?

— Съжалявам.

Филип разбира, че комисарят няма да му каже нищо повече.

— Е, тогава... — надига се дълбоко разочарован. — Довиждане.

Не е забравил най-важното. Само иска да даде вид, че за него то е нещо между другото. Двамата се сбогуват. Филип вече е на вратата, когато се обръща, сякаш внезапно се е сетил за нещо.

— Сигурно имате адреса на госпожа Робинсън. Можете ли да ми го дадете?

— Разбира се.

Филип с огромно учудване проследява как комисарят пресича коридора и виква към отсрещната стая:

— Лола, потърсете за господина адреса на госпожа Робинсън — после по-бавно: — Госпожа Елен Робинсън, убийството Робинсън. Благодаря!

После още веднъж се обръща към Филип със странната фраза:

— Опитайте късмета си.

Зашеметен от радост, че ще получи адреса ѝ, Филип възприема казаното единствено с подсъзнанието си.

Само след минута получава от едно от онези неописуемо красиви момичета, които вечер се разхождат по Копя Кабана, бележка със следния адрес: „Госпожа Елен Робинсън, 145 Уест, 53 улица, Ню Йорк, Н.И. 10021.“

Филип ѝ хвърля бегъл поглед.

— Ако може и телефонния номер, госпожице.

— За съжаление няма телефонен номер.

„Странно — мисли си Филип, — жилище на 53-та улица без телефон?“ И все пак се надява, че ще успее да я открие в Ню Йорк.

[1] Сиеста — традиционна следобедна почивка в топлите южни страни — Италия, Испания, Южна Америка. — Б.р. ↑

В понеделник следобед Филип пристига в Ню Йорк. Остава куфара си в хотела и веднага тръгва пеш за 53-та улица. Адресът не е много далеч от хотела и след дългия полет му е приятно да повърви. Има късмет, че изобщо успя да си вземе билет за самолета.

Все още вижда учуденото лице на Стефан.

— Заминаваш за Ню Йорк, сега?

Чува разочарования глас на Джесика по телефона:

— Ах, Фил, мислех, че утре ще си дойдеш. Ник е непоносим. Вечно измисля нещо. А Крис е нещастна, защото Цезар ѝ се качва на главата. Нищо не ми спомена за Ню Йорк.

— Не, тази работа възникна едва днес.

Освобождава се от Джесика като от досаден човек, който няма право да се бърка в работите му. Защо просто не ѝ каза:

— Джесика, трябва да намеря тази Елен Робинсън. Сигурен съм, че цялата онази история съвсем не беше случайна. Може би тя знае нещо.

Трябваше да ѝ разкаже за посещението си при комисаря. Вместо това премълча всичко. Защо? Отдавна вече се заплита в лъжите си. Първо излъга родителите ѝ, които винаги му се доверяваха, а сега и Джесика. Искане да запази само за себе си всичко, свързано с Елен Робинсън.

Но Джесика бе упорита:

— И какво ще правиш в Ню Йорк?

Тогава той ѝ разказва за някакъв продуцент, с когото трябва да се срещне на всяка цена. Сам се учуди на лекотата, с която изрече лъжата.

Опита се даже да я успокои:

— Джеси, към средата на седмицата отново ще съм си у дома.

Навън е топъл ден от циганското лято. Тротоарите са пълни с хора. Филип мисли за жена си и за децата си, на които е необходим. А тук отива при една жена, която и не иска да знае за него. Искане да ѝ задава въпроси. Какви въпроси? Сега, когато вече е тук, не може да се сети за нито един. Сигурно ще хлопне вратата под носа му. Ще се направи, че не го познава. При тази мисъл коленете му се разтреперват. Все още може да се върне. Може да се опита веднага да си вземе билет за Франкфурт.

Но вече му е трудно да разсъждава трезво. Мисълта за Елен го тласка напред като магнит. Тя трябва да живее тук някъде. Може би

точно сега лежи също така гола, по гръб, изпълнена с очакване, както тогава в хижата, и някакъв любовник се навежда над нея. Кръвта нахлува в главата му.

Сградата, в която влиза, е огромен кошер с безброй апартаменти. Погледът му пробягва по множеството пощенски кутии. Никъде не вижда името Робинсън, но има няколко празни табелки. Филип се обръща към портиера, който внимателно го наблюдава.

— Извинете, бих искал да посетя някой на име Робинсън в апартамент 66А, но не виждам името тук.

— Робинсън? Тук няма такъв.

— Но вижте, това е адресът, който ми дадоха: госпожа Елен Робинсън, апартамент 66А.

— Може и така да е. Но повярвайте ми, няма никакви Робинсън. Работя тук от 20 години.

— При толкова много апартаменти сигурно непрекъснато стават промени. Едва ли можете да следите всичко.

— А за какво смятате, че съм тук? Именно за да следя всичко.

— Тогава кой живее в това жилище? Може би именно лицето, което търся, но под друго име — Филип е толкова развълнуван, че едва може да говори.

— Един момент. Сега ще разберем.

Портиерът намества очилата си и се обръща към схемата, окачена на стената.

— Ето тук е 66А. Нает е от някого на име Уинтър. Но отдавна никой не е живял там.

— Как може да сте сигурен? Толкова хора влизат и излизат оттук!

— Сигурен съм. Нали има и чистачки, сметта се събира, обаждат се по телефона. Винаги можеш да забележиш кога едно жилище е празно. Всъщност много от тези апартаменти стоят празни през цялата година. В града има достатъчно хора с пари, които могат да си позволят по две жилища. Едното за съпругата и децата, другото за любовницата или любовника, според случая — портиерът ехидно се усмихва.

— Нима жилището изобщо не е обитавано?

Портиерът още веднъж се обръща към схемата.

— Даже няма и телефон.

— Ще имате ли нещо против, ако все пак надникна горе?

— Не, разбира се. Опитайте късмета си.

Докато двамата разговарят, покрай тях минават доста хора и се отправят към някой от трите асансьора. Филип потъва в единия и заедно с още няколко души поема нагоре. Оглежда лицата около себе си, сякаш очаква някое от тях внезапно да се окаже лицето на Елен. А може би тя никога не е била в тази сграда. Изведнъж се сеца за изречението, което портиерът му каза на сбогуване:

„Опитайте късмета си.“

Същото нещо му каза и комисарят в Рио преди няколко дни. Странно. Дали е било нарочно, дали е знаел, че той няма да намери Елен тук?

Когато застава пред вратата на апартамента, вече знае, че никой няма да му отвори. И все пак е дълбоко разочарован от тишината, последвала неговото позвъняване. Продължава да звъни, обзет от необяснима ярост. Вратата на отсрещния апартамент леко се открява и някаква млада жена го оглежда подозрително.

— Няма нужда да звъните. Там не живее никой.

— Не сте ли виждала някого да влиза тук?

— Не, никога. Никой не живее там. Можете да ми вярвате — вратата отново се затваря.

Най-накрая Филип отново се изправя пред портиера.

— Извинете, сетих се нещо. Освен мене интересува ли се е някой друг за тези Робинсън през последните два месеца?

Портиерът се замисля.

— През последните два месеца? Наистина не мога да си спомня. Чакайте малко, може би синът ми знае. През последната седмица на август не бях тук. Синът ми ме заместваше. Но не ми е казал нищо.

— Не можете ли да го попитате?

— Ако минете утре след 12 часа, ще мога да ви кажа със сигурност.

— Много ви благодаря. За мен е твърде важно да узная това.

Портиерът явно е измъчван от любопитство.

— Да не би полицията да търси някого?

— Не, това е лична история. Знаете ли, жена ми — как да ви обясня — ме напусна.

— Значи така — човекът кимва с разбиране.

— А случайно да имате адреса на тези Уинтърс, които са наели жилището?

— Не, в този случай не мога да ви помогна.

— На кого принадлежи цялата тази сграда?

Портиерът все още не губи търпение.

— На една голяма фирма, която притежава кой знае колко такива огромни кошери.

И сякаш е предусетил молбата му, защото написва на едно листче адреса и го подава на Филип.

— Е, до утре тогава и много благодаря.

Филип излиза на улицата. Ужасява се при мисълта да се върне в празната хотелска стая. В една огромна закусвалня хапва един сандвич без всякакъв апетит.

После търси телефонна кабина. Първата е заета. Пред втората има цяла опашка. В третата установява, че страниците от указателя, които му трябват, липсват. В следващата кабина кабелът на апарата е изтръгнат.

Мъжът на Елен се казваше Ричард. Но едва ли може да се обади на всички телефони, пред които стои името Ричард Робинсън. Избира номера на строителната фирма. Никои не се обаждат. Работният ден отдавна е свършил.

Филип се разхожда по Бродуей, където вече лампите са запалени. Отбива се тук и там, пие няколко уискита и късно вечерта се прибира в хотела.

На следния ден точно в 12 е вече при портиера, който го поздравява като стар познат.

— Ето ви и вас. Знаете ли, синът ми наистина си спомни. Когато е работил тук в края на август, някой е питал за Елен Робинсън. Естествено, синът ми не е знаел нищо. Той също му е дал адреса на фирмата, на която принадлежи сградата.

— Дали този, който е питал, е бил чужденец?

— Не. Някакъв нюйоркчанин. Разбрал е по говора му.

— Мъжът стар ли е бил или млад?

— Синът ми не може да знае. Онзи се обадил по телефона.

— Значи така — Филип е разочарован. — И не си е казал името?

— Не, синът ми не спомена никакво име.

— Значи това е всичко.

— Така изглежда, господине. Не е много, нали?

Човекът изненадано поглежда банкнотата, която Филип му подава, и бързо я мушва в джоба си.

— Съжалявам, че не можах да направя нещо повече за вас.

— Направихте, каквото можахте. Довиждане.

От един уличен телефон Филип се обажда в строителната фирма и пита за адреса на Уинтърс.

— Нямаме право да даваме информация за нашите наематели.

— Но разберете, трябва да открия един човек!

— Съжалявам. Не можем да ви помогнем.

Чак сега Филип разбира, че трябва да се откаже от търсенето на Елен Робинсън. Ще трябва да преодолее по някакъв начин разочарованието си, че не я е намерил. Изпитва безкрайно облекчение, когато в бюрото на „Луфтханза“ му дават билет за полет още същия следобед. Джесика и децата се нуждаят от него и изведнъж той сякаш вече няма търпение да ги прегърне.

— Джеси!

Филип оставя книгата, върху която така и не може да се съсредоточи, и угася нощната лампа.

— Сърдиш ли ми се, Джеси? — прегръща я и взема книгата от ръцете ѝ.

— Наистина ти се сърдя.

Филип я целува по шията, докато се опитва да свали нощницата ѝ.

— Знаеш ли, че цяла седмица не сме спали заедно?

Копнежът по нея, по тялото ѝ, го обзема съвсем неочаквано. Под върховете на пръстите си чувства как тя веднага реагира.

— Обичам те, Джесика. Обичам те повече от всичко.

— Зная, Фил, няма нужда да ми го казваш — тя се извъръща към него, отвъръща на ласките му, но в този миг на вратата на спалнята силно се почуква.

— Госпожо Клеманс!

— Да, Роза, какво има?

— Ник плаче и иска непременно да отидете при него. Опитах се да го успокоя, но напразно. Казва, че е сънувал лош сън.

— Идвам, Роза.

Джесика понечва да стане. Филип се опитва да я задържи.

— Почакай. Не е въпрос на минути. Легни при мен. Искам те. Сега!

— Не, трябва да отида при Ник. Знаеш, че снощи имаше температура.

Джесика скача от леглото. Филип също става. Бесен е.

— Дявол да го вземе, нима в тази къща дори не можеш спокойно да спиш с жена си!

Докато тя облича халата си, стой нервно грабва дрехите си.

— Излизам. Не знам кога ще се върна.

— Фил! — Джесика се опитва да го задържи. — Моля те, успокой се. Ще дам лекарство на Ник и той ще заспи.

— Не, остави ме. Трябва да изляза, иначе ще се задуша.

Докато седи до Ник, тя чува хлопването на външната врата.

Филип се разхожда по улиците, докато гневът му се уталожва. Късно през нощта, когато се връща вкъщи и тихо отваря вратата на спалнята, вижда, че Джесика се е свила в единия край на леглото, завита до брадичката. Без да пали лампата, той внимателно се съблича и ляга до нея. Усеща, че е будна.

— Спиш ли, Джесика? — прошепва в тъмнината.

— Не.

— Съжалявам — предпазливо протяга ръка към нея.

Но Джесика блъсва ръката му и рязко се изправя в леглото.

— Фил, трябва да ти кажа нещо. Не смяташ ли, че в последно време прекалено често се извиняваш? Повече не мога да те слушам.

— Джеси, аз...

— Филип, какво става с теб? След тази история в Бразилия сякаш си друг човек. Не мога да те позная. Знам, че е било ужасно. Но все някога трябва да го преодолееш. Всяка нощ бълнуваш. Понякога даже викаш, знаеш ли? А децата? Преди, когато Ник не можеше да заспи, викаше теб, а не мен. С часове седеше при него, разказваше му приказки и това бе най-важното. А сега в същата ситуация ме оставяш сама и тръгваш да се разхождаш. Или седиш в лабораторията.

Джесика дава воля на всичко, което толкова време я е измъчвало. Държи здраво ръката на Филип, сякаш иска да го накара да се опомни.

— Зная, Джесика. Дай ми още малко време.

— Колко още? Мисля, че трябва да отидеш на психиатър, преди да е станало късно.

— Твоите родители ли те посъветваха така?

— Виждаш ли как реагираш? С теб вече изобщо не може да се говори. Дори и родителите ми да са ме посъветвали, не значи, че не е правилно. Ти напълно си излязъл от равновесие — ти, който винаги си бил оптимист, уравновесен и с висок дух. Изобщо не забелязваш как се отразява всичко това на децата. За мен да не говорим.

На Джесика ѝ е много болно, трябва да каже тези неща на Филип. Досега винаги е вярвала, че при тяхната връзка многото думи са излишни. Една дума, един жест, един поглед, това винаги им е стигало да се разбират.

Последните ѝ думи едва се долавят. Тя се хвърля върху възглавницата и сълзи задушават гърлото ѝ.

— Ела, Джесика!

Филип прегръща жена си, притиска я до себе си колкото се може по-силно, опитвайки се да успокои хълцането ѝ. Не знае какво да каже, за да я утеши. Минава доста време, докато тя се успокои.

— Зная, че съм егоистка, Фил. Толкова ми е мъчно за тебе.

— Не говори така, моля те.

— Искам да те питам още нещо.

— Какво?

— Нали каза, че сега за известно време ще останеш в Хамбург.

— Да, поне още няколко седмици.

Вече разговарят спокойно, сякаш нищо не се е случило. Но и двамата чувстват напрежението, което още витае във въздуха.

— Фил, не мислиш ли, че и за двама ни би било добре да не се виждаме известно време? Искам да отида за една седмица при родителите си в Рио. Имам нужда от малко дистанция. Роза ще се грижи за децата, а и ти също ще си тук.

— Но, Джеси, Коледа приближава и тогава така или иначе всички ще отидем там.

— Твърде далече е. Не бих издържала още три месеца.

— Не смяташ ли, че достатъчно често сме разделени?

— Да, но винаги ти си този, който заминава. Аз също искам да замина някъде. Сама, без теб и децата. Можеш ли да го разбереш? Сега моментът е удобен. А ти трябва да отидеш на психиатър. Обещай ми, Филип!

— Знаеш мнението ми. В психиатрите трябва да се вярва като в добрия дядо Боже.

— Тогава им повярвай и иди. Важно е. И искам да ми кажеш, че разбираш желанието ми да замина и че това няма да те натъжи. Донякъде имам угризения на съвестта да те оставя сам точно сега.

— Няма нужда. Ти си съвсем права. Замини, щом искаш. Отсега се радвам на завръщането ти. Но мислиш ли, че ще трябва да помагам и на Ник за домашните? Страхувам се, че няма да мога да си спомня всички тези неща.

Това вече е истинският Филип. Джесика се размива:

— Е, щом като Ник и аз досега някак сме се справяли, ще успееш и ти.

Разговорът постепенно преминава към ежедневните проблеми, прекъсван все по-често от паузи, и накрая и двамата заспиват.

Нико посреща Джесика на летището. Ранен следобед е и Джесика знае, че майка ѝ за нищо на света не би нарушила сиестата си. Нико е с десет години по-млад от сестра си и откакто тя живее в Германия, двамата доста са се отчуждили.

Когато най-сетне се измъкват от претовареното движение и поемат по хълма, той пита:

— Всичко наред ли е вкъщи? — не му се удава да прикрие съвсем тревогата, скрита във въпроса.

— Разбира се. Защо питаш?

— Просто така. Мама и татко доста се изненадаха, че си оставила семейството си и пристигаш сама, без децата.

— Те са на училище. А и Фил е при тях.

Джесика усеща, че не е особено убедителна. Затова бързо добавя:

— Напоследък ми беше много мъчно за Рио. Носталгия. Не можех да издържам повече.

Гюрукът на колата е свален и вятърът развява косите ѝ. Тук тя познава всяка извивка от пътя, всяка гледка надолу към града и морето.

— Значи всичко е наред. Няма начин, при такъв мъж. Тук почти не се срещат от този тип.

— Сигурно не, ако всички са като тебе.

— Какво искаш да кажеш? — засяга се Нико, привидно възмутен.

— Е, не се ядосвай. Не е тайна колко много си падаш по момичетата. А и още не си женен. Но татко е верен съпруг, нали?

Нико вдига рамене.

— Е, не знам. Ако можеше да го видиш в службата, с младите секретарки. Истински чаровник, от главата до петите.

— Да не би да искаш да кажеш, че татко...

— Само се пошегувах. Мама не би го допуснала.

Минават през широката градинска врата, продължават по застлания с чакъл път под палмите и спират пред къщата. Всички врати са разтворени.

— Джесика, скъпа! Тук съм. Ела в спалнята.

Джесика се навежда към майка си и я прегръща. Вълнува се толкова силно, че не може да сдържи сълзите си.

— Я да те видя, момичето ми — Мария Оливейра отдалечава за малко дъщеря си от себе си и се вглежда в лицето ѝ. — Изглеждаш

уморена. Сигурно е от дългия полет. Не е за чудене. Седни и ми разкажи нещо, докато се приготвя. Татко всеки момент ще се върне от града.

Мария се суети из просторната стая, облича се и грижливо се гримира. За първи път Джесика си дава сметка, че майка ѝ спи сама.

— Татко не спи ли тук?

— Отдавна вече не, дете мое. Често се връща късно, а аз не искам да ме безпокоят.

— Но защо...

Майка ѝ я прекъсва:

— Казваш, че няма нищо за разказване? Нима смяташ за съвсем нормално да тръгнеш за насам по средата на учебната година и да оставиш сами децата и Филип, когото и без това виждаш твърде рядко?

— Просто ми домъчня за вас, мамо. Известно време Филип ще бъде в Хамбург и за него е добре да се позанимава с децата.

— Джесика, кажи ми честно — какво има?

Тя усеща, че повече не може да се преструва пред майка си.

— Ами, как да ти обясня...

В този момент на вратата се чука.

— Мога ли да вляза или ще обезпокоя дамите?

— Татко! — Джесика се хвърля на врата на баща си.

— Радваме се, че си тук, дъще.

— Току-що разговаряхме, Карлос.

— Надявам се, не за нещо, което не бива да узная.

— Естествено, татко. Остани, моля те. Искан да кажа само, че това с Филип... става все по-лошо. Толкова се е променил. Трябваше да се махна от къщи, поне за няколко дни.

Джесика стои до прозореца и гледа към градината. Родителите ѝ забелязват, че плаче. Разменят си многозначителни погледи. Мария понечва да я прегърне и утеши, но Джесика вече се е овладяла.

— Недей, мамо. Ще се оправя. Може би напразно ви тревожа. Но просто трябваше да дойда.

Избърсва сълзите си.

— Добре е, че сподели с нас — Карлос нервно крачи напред-назад из стаята. — Когато преди известно време Филип беше тук за журналистическия конгрес, ние също забелязахме колко се е променил

— поколебава се за момент. — Той разказа ли ти, че тук, в Рио, е ходил в полицията?

— Не, нищо не ми е разказвал.

— Значи и на тебе не? Тогава трябва да ти кажа, макар да не знам дали имам право.

— Какво има, татко? Моля те, бъди съвсем откровен!

— Не съм съвсем наясно. Но научих нещо, въпреки неговото желание да не проявявам интерес.

Джесика няма търпение.

— И тъй, татко, какво си научил?

— Ами, мама и аз доста се учудихме, че Фил не се интересува повече от случилото се. Все пак беше станало убийство, и то на един доста богат американец. Говорихме доста, когато беше тук. Не искаше да чува за тази история. Предложих му да направя някои проучвания. Той категорично отказа. Държеше се така сякаш се опитвам да се бъркам в работите му. Буквално ми забрани.

— И ти въпреки това... Татко, би трябвало да се чувстваш неудобно!

— Знаех, че ще го кажеш.

— Знаеш колко е чувствителен Филип!

— Да, обаче защо, дявол да го вземе, трябва да крие тези неща? Не мога да проумея. Реших, че никому няма да навреди, ако разпитам тук-там. Дори и само за да задоволя любопитството си. Онова, което ме учуди, беше, че се натъкнах на неочаквана съпротива.

— Защо?

— Не зная. Естествено, аз се амбицирах и постепенно разбрах, че Филип не само не е безразличен, но даже прекалено живо се интересува от този случай. Наложих се да подновя някои връзки с шефовете на полицията. Комисарят, който разследва убийството, естествено не подозира, че Филип е мой зет. Установих, че същия следобед, когато тук той твърдеше, че не иска да знае нищо, е отишъл в полицията и настойчиво е задавал въпроси.

Джесика потъна в мислите си.

— Колко странно! Но защо не ви се е доверил? Какво лошо би имало...?

— Ние си помислихме същото. Но с теб той също не е говорил, нали?

— Разбира се, че не. Той ненавижда дори само споменаването на случая. И какво е научил в полицията?

— Доколкото знам, нищо. Абсолютно нищо. Следата още е прясна и съм сигурен, че комисарят не би споделил с никого нито дума. А може би се е страхувал, че Филип може да издаде нещо на американката.

— Какво общо има с това американката?

— Струва ми се, че я подозират, но Филип не знае.

— Какъв абсурд! Та нали убитият ѝ е бил мъж? А тя също е била пленена.

— Не зная, Джесика. Във всеки случай, Филип едва ли има нещо общо с американката, защото е искал адреса ѝ от комисаря.

— Адресът ѝ? Защо?

— Откъде мога да знам? — Карлос Оливейра вдига рамене. — Комисарят му го е дал. Но онова, което Филип не знае е, че те също я търсят и че адресът е фалшив.

— Значи тя е дала на полицията фалшив адрес? Наистина странно. Къде ли живее всъщност?

— Предполагам, че в Ню Йорк.

— В Ню Йорк?

Джесика възбудено се надига от мястото си.

— И са оставили Филип да отлети за Ню Йорк, без да му кажат, че няма да намери тази жена! Но това е подло!

— Какво ти става, Джеси? Никой не го е карал да я търси в Ню Йорк.

— Но той е бил там. Зная. А най-лошото е, че не ми каза защо. Излъга ме.

Мария се намесва в разговора:

— Джесика, имай малко търпение. Все някога нещата ще се изяснят. Нали го обичаш?

— Да, мамо. Но след като толкова ме пренебрегва, вече започвам да се съмнявам. Толкова е обидно.

Тъглчетата на устните ѝ треперят, но тя не иска да се разплаче отново. Исква да бъде силна.

— Прекрасно е тук. Какво ухание! Толкова често си мечтая да се върна. Само една седмица!

— Но ти имаш толкова хубава къща в Хамбург!

— Така е, мамо. И колкото и да не обичаш да пътуваш, все някога трябва да дойдеш да я видиш.

Джесика слага ръка на рамото на майка си.

— Филип ще се оправи. В момента е в душевна криза, но все някога тя ще премине.

— Ще му разкажеш ли за нашия разговор, Джеси?

— Не, в никакъв случай. Сигурно има някакви причини да не иска да говори с никого. Не искам да си помисли, че го шпионирам, опитвайки се да му помогна.

— Права си, момичето ми. Филип трябва да знае какво прави. Все някога нещата ще се изяснят.

— Да. И доколкото го познавам, вече сигурно ме очаква с нетърпение.

Джесика се опитва да изглежда щастлива и самоуверена. Но има още нещо, което трябва да каже на родителите си.

— Знаете ли какво се сетих? Непосредствено след онзи случай, когато Филип все още говореше за него, ми каза, че американката е мразела мъжа си.

— Наистина ли?

— Някак си логически се свързва с останалото.

Известно време вървят мълчаливо един до друг.

— Джеси, ще дойдеш ли да поиграем тенис, преди да се е стъмнило? — вика Нико от терасата. — Казах на приятелката ти Мариса, че си си дошла. Тя много се зарадва, че най-после ще има равностойна партньорка.

— Идвам. Ей сега ще се преоблека. Извинете — целува родителите си по бузите. — Цяла седмица ще съм тук. Ще има време да си побъбрим.

С разкопчан балтон Филип се разхожда из Сентръл парк в Ню Йорк. До Коледа остава само една седмица, а времето е топло като през пролетта. Преди обед той има среща с един филмов продуцент, а сега използва възможността да се поразходи преди вечерния полет до Рио, където го чакат Джесика и децата.

Сентръл парк е пълен с хора. Децата препускат с колелетата си между разхождащите се, младежи играят с топки, спортисти правят с

ожесточени лица своите обиколки. Заинтригуван, Филип се спира до една групичка. Родители и малки деца хранят една катеричка. Едно около шестгодишно момиченце веднага привлича вниманието му. То има правилно, сериозно личице, обградено от грижливо сресани руси къдрици. Въпреки топлото време носи кожено палтенце и кожени ботушки. Малката ръчичка, която предпазливо се протяга към катеричката, е толкова нежна и чиста, сякаш никога не се е докосвала до нищо мръсно. Филип е очарован от малкото сериозно момиченце, което изглежда съвсем като млада дама. Забелязва, че и някои други от възрастните наоколо го наблюдават.

Изведнъж една ръка здраво хваща момиченцето за рамото и го дръпва настрана. Филип вдига поглед и вижда Елен Робинсън.

— Госпожо Робинсън! — той спонтанно ѝ протяга ръка.

Тя обаче с нищо не показва, че го познава. Извъръща се и бързо се отдалечава, теглейки протестиращото дете със себе си.

— Госпожо Робинсън, та ние се познаваме! Аз съм Филип Клеманс! — настига я и ѝ препречва пътя. — Изслушайте ме! Знаете ли, че ви търсих? Не можете да се преструвате, че никога не сте ме виждали!

Елен Робинсън спира.

— Защо тичате подире ми, господин Клеманс? Още в Рио ви казах, че искам да ме оставите на мира.

— Но защо се страхувате от мен? Искях просто да поговорим. Взех адреса ви от комисаря в Рио и исках да ви посетя. Но това сега е чиста случайност. Служебно съм в Ню Йорк.

— Кой е този човек, мамо?

Филип се навежда към момиченцето и му подава ръка.

— Аз съм Филип. А ти как се казваш?

— Кери.

— Името ти е много хубаво. Аз също имам едно момиченце вкъщи. Казва се Крис и е малко по-голяма от тебе.

— А имаш ли и момче?

— Разбира се. Казва се Ник, но е по-малък.

— Аз нямам нито брат, нито сестра, нито татко. Имам само бавачка и куче, но не истинско, а играчка. Също и много кукли.

— Достатъчно, Кери. Изтичай и си купи един балон.

— Не искам да ходя сама.

— Искаш ли аз да ти донеса? — Филип рови в джобовете си за дребни пари.

— Не, оставете това. След като Кери се страхува да отиде сама, ще трябва да се откаже от балона.

— Но аз го искам. Хайде, донеси ми, моля те.

Кери енергично се опитва да тласне Филип към продавача на балони.

— Ако не се държиш прилично, довечера бавачката няма да стои при теб, докато заспиш.

Момиченцето веднага притихва, сякаш знае, че думите на майка му не са само празна заплаха.

— Госпожо Робинсън, не бихме ли могли някъде... — Филип се оглежда за място, където биха могли да поговорят необезпокоявани.

Тя мълчи. Когато погледите им се срещат, осъзнава, че може би за първи път тя го наблюдава с внимание, преценяващо и малко иронично. Лека, едва доловима усмивка преминава по лицето ѝ.

— Щом желаете. Аз живея отсреща — посочва редицата блокове зад парка. — Кери има час при психиатъра. Бавачката вече я чака, за да я заведе. Междувременно можем да поговорим.

На Филип му се струва, че тонът ѝ е станал някак фамилиарен, почти интимен. Учудва се, че за втори път му се е удало да я убеди. В полицията в Рио, когато се съгласи да вечеря с него, беше същото. Сякаш по някакви необясними причини не искаше да има нищо общо с него, а после внезапно се поддава на някакво чувство.

— С удоволствие ще дойда. Полетът ми за Рио е едва довечера.

— Значи днес заминавате?

— Да. Ще прекарам там коледните празници със семейството си. Жена ми е оттам.

— Колко интересно. Цяла седмица бяхме заедно, а не знаем нищо един за друг.

— Точно така. Аз не знаех, че имате дете, а вие сигурно — че съм женен.

— Разбира се, че знам, господин Клеманс. Не си ли спомняте, че ми разказахте колко ви е приятно да спите с жена си?

Последното изречение му действа като удар в лицето. Какво означава това? Подиграва ли му се или иска да го засегне? Той мълчи.

— Аз също обичам да спя с моята бавачка — Кери внимателно е проследила разговора им.

— Добре, съкровище — Елен се размива. Студен, неестествен смях.

„И все пак може да се смее — мисли си Филип, — наистина се е променила“. Струва му се доста по-освободена, отколкото преди около година в Бразилия.

Вървят към изхода на парка с детето помежду им. Мълчат.

Елен живее в един от онези богаташки блокове, наемите на които се отгатват още от пръв поглед. Когато влизат във великолепното фойе, Филип изведнъж е обзет от чувството, че се впуска в нещо опасно и че най-добре би било веднага да се върне в хотела. Асансьорът ги отнася на най-горния етаж. Елен има просторно, светло жилище със зимна градина и изглед към парка. Едно момиче с престилка и бяло боне поема палтото на Филип.

Бавачката се появява и веднага се заема с момиченцето.

— Елате! — Елен го води в изтънчено обзаведен хол.

— Донеси кафе, Жанет. Или искате нещо по-силно, за да се сгреете? — тя леко се усмихва. Трябва ли да приеме забележката ѝ като двусмислена?

— Да, с удоволствие бих пил едно уиски със сода.

— Разбира се. Жанет, нали чу?

— Да, мадам. Веднага.

— Така. А сега вече да се разделим с господин Клеманс и госпожа Робинсън. Съгласен ли сте? — подава му ръка, сякаш иска да сключат някакъв договор. — Аз съм Елен, а ти Филип, нали? Както сигурно знаеш, ние, американците, не държим на условностите.

Тя се отпуска в едно кресло, кръстосва крака и пали цигара. Филип се пита дали не иска да му се подиграе с предизвикателното си поведение.

— И тъй, какво искаш да узнаеш от мен?

— Да узная ли? — Филип търси подходящите думи. — Едва ли има нещо, което аз самият не знам. Искях да поговорим. Толкова странни неща се появиха напоследък.

— Какви странни неща?

Филип се изправя.

— Защо си дала на комисаря фалшив адрес?

— Фалшив адрес? Кой твърди подобно нещо? Аз живеях там. Не може и дума да става за нещо фалшиво.

— Но портиерът ми каза...

— Да не си дошъл да ме разпитваш? Какво имам да крия? Казвам ти, че живеях там, но се преместих и сега съм тук. Щом не ми вярваш, това си е твоя работа.

Елен говори напълно спокойно и безстрастно.

— Но комисарят те търси.

— Нека ме търси. Това му е работата. Да не би да съм длъжна да му давам адреса си?

Момичето влиза с подноса и внимателно го оставя върху мраморната масичка.

— Добре, Жанет — Елен нетърпеливо махва към вратата. — Можеш да си вървиш. Днес нямам повече нужда от тебе. Сама ще почистя по-късно.

— Мога ли да отида на гости у сестра си?

— Разбира се. Вече казах, че повече нямам нужда от теб.

— А вечерята?

— Трябва ли да повтарям още веднъж? Не се безпокой за вечерята.

Филип изтръпва от грубия, студен тон на Елен.

— Е, Филип — отново се е обърнала към него и леко се усмихва. — Сигурно си се питал защо комисарят ме търси.

Той поглъща уискито си на един дъх.

— Повече от ясно е.

— Не мога да отговоря на въпроса ти, защото не знам. А и не ме интересува.

— А не се ли опасяваш, че мога да му дам адреса ти?

— Не, не се опасявам — изрича го подчертано бавно, угася цигарата си, става и се приближава до прозореца.

— Ела при мен, Филип.

„Ето — мисли си той, — ето, че ще се случи! Трябва да се махам! Трябва да взема палтото си! Джесика! Ще разруша всичко — брака ни, любовта ни, живота ни. Имам още време. Мога да се върна. Но няма да го направя. Защо изпих това проклето уиски? Но и без уиски щеше да стане. Тя лъже. Няма сърце и е студена като камък. Нищо не се е променило. Тя те използва за нещо. Знаеш много добре.

И сега отиваш при нея като малко момче, с разтреперани колене като привлечен от някаква тайнствена сила.“

Когато застава до нея, тя се извъръща, сграбчва реверите на самото му, сякаш иска да го задържи, търси погледа му.

Той иска да се отдръпне, но не успява.

— Филип, ти не си дошъл тук, за да говорим за миналото, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Нима не искаш нищо друго?

— Напротив, Елен, и ти го знаеш много добре — обгръща тесните ѝ китки, устните му докосват нейните и те жадно се разтварят. Целува шията, гърдите, свлича роклята от раменете ѝ.

— Ела, бързо! — Елен го повлича по коридора към спалнята.

Светло, типично по женски обзаведено помещение с голямо френско легло по средата. Тя бързо се съблича, разхвърляйки дрехите си по дебелия килим.

— А малката?

— Бавачката знае, че когато имам гости...

— Когато имаш гости?

— Не задавай толкова много въпроси. Хайде! — помага му да се съблече.

— Елен, аз...

— Какво има? Хайде? Защо се колебаеш?

Колко различно бе последният път, когато я видя гола! Картината отново се появява пред очите му: Тялото ѝ, осветено от джобното фенерче, лицето ѝ, изпълнено с отвращение и омраза. Днес е съвсем различна. Днес тя е онази, която настоява, която иска. Коя е истинската Елен? Или няма истинска? Тя сякаш изгаря от нетърпение. Филип напълно осъзнава какво върши, но няма сили да спре. И знае, че от момента, когато я видя за първи път на летището в Рио, не е искал нищо друго, освен това: да се притисне до голото ѝ тяло, да усеща кожата, устните, бедрата ѝ, и да знае, че може да я има винаги, когато поиска. Исква му се още дълго да стои така, до нея, изправен по средата на стаята и да усеща гърдта ѝ върху своята. Но тя бърза. Когато се опитва да я погали, рязко се дръпва.

— Остави това! Излишно е.

Припряно дръпва покривката на леглото.

— Ела, веднага!

Отпуска се върху леглото и протяга ръце към него. Той се навежда, иска да я целува, да я гали, но тя бързо го привлича към себе си. В кратките мигове на екстаза Филип наблюдава лицето на Елен, сякаш се надява да прочете там онова, което е останало загадка за него. После всичко свършва. Понечва да я прегърне, но тя го отблъсква.

— Не ме докосвай повече — диша учестено. — Достатъчно. Беше много добър.

Филип мълчи.

— Защо не казваш нищо?

— Прекрасна си. Елен. Цялата, всяка частица от тялото ти. Но няма това е любов? По този начин? Като нещо, което се опитваш да приключиш колкото се може по-бързо. Не, за мен любовта е нещо съвсем различно.

— Не искам нищо друго. Така ми харесва. Бях полудяла за мъж. Това е всичко.

— Спомняш ли си какво ми каза веднъж? Че си мразела мъжа си, защото винаги е искал само едно-единствено нещо?

— Остави мъжа ми на мира.

— Просто се опитвам да те разбера. Имах чувството, че въобще не държиш на мъжете.

— Ще ти разкажа нещо, Филип. И то само защото си такъв един честен и солиден човек, какъвто рядко съм срещала в моя провален живот. Бях омъжена осем години. И не знаех какво значи да си луда по някой мъж. Разбираш ли? Изобщо по някакъв мъж. То няма нищо общо с любовта. За мене тя е измишльотина, както и добрият Господ. Също толкова малко можех да разбера желанието на мъжа към жената. Намирах го противно и отвратително и го мразех. А после...

— Влюби ли се?

— Да се влюбя? Нали току-що ти казах, че смятам любовта за измишльотина. Не, стана нещо съвсем друго. Нещо, което няма да разбереш. Може би преди около три месеца. Разхождах се в парка, както днес, но без Кери. Беше рано следобед и все още доста пусто. Изведнъж видях една двойка. Тичаха един срещу друг и се прегърнаха. Мъжът хвърли чантата си на земята. Стояха на средата на алеята и се целуваха така, сякаш щяха да се стопят един в друг. Мъжът разкопча палтото на жената и я замильва под него. Стоях като ударена от гръм. Не можех да отместя поглед. Завидях на жената за любовта ѝ. И тогава

нещо ми стана. Струваше ми се, че ще експлодирам. Колко често бях виждала влюбени двойки на кино, по телевизията; целият свят е пълен с влюбени двойки. Но изглежда е трябвало да бъде точно тази двойка. За първи път в живота си помислих: Имам нужда от мъж, веднага, иначе ще полудея.

Елен говори бавно, натъртва всяка дума, сякаш все още се чуди на реакцията си.

— Може би се случи, защото най-сетне бях свободна. Защото го нямаше Ричард, който искаше да ме има всяка нощ.

— И после?

— Един час по-късно вече имах мъж в леглото си. Както можеш да си представиш, когато се разхождам, ме следват доста възхитени погледи. Отвърнах на първия, който ми хареса — млад, сериозен, с приятна външност.

— Елен! — Филип с усилие намира думи. — Нима си хванала някой от улицата? Нима не знаеш колко опасно е това?

— Опасно? Пет пари не давам. Беше чудесно приключение.

— И често ли го правиш оттогава? Просто си харесваш някой абсолютно непознат мъж и го водиш в леглото си?

— Когато ме хванат дяволите. То е като някаква лудост.

— А аз? Какво е моето място тогава? — сърцето на Филип изстива.

— Ти? — Елен се размива така, както никога дотогава не я е чувал да се смее. — Ти днес се появи тъкмо навреме. Затова изобщо ти позволих да ме заговориш. Някой друг би свършил същата работа.

— Елен!

— Освен това разбрах, че не обичаш жена си чак толкова, колкото си мислиш.

— Не я споменавай! Защо не ме остави да си тръгна? Първо се направи, че не ме познаваш. Защо?

— Старото недоверие. Трябва ли да ти обяснявам всичко? Би трябвало да бъдеш доволен. Получи каквото искаше.

— Не ми стига. За теб може да е достатъчно, но не и за мен.

— И какво ме засяга това?

— Единствено, че искам отново да спя с тебе.

Филип се опитва да я прегърне, но тя се отдръпва и скача.

— Запомни, Филип. Заклела съм се никога да не спя втори път с един и същ мъж, дори и да го искам. Никога вече! — тя почти крещи.

Филип също става. Посяга към дрехите си.

— Елен, така никога няма да узнаеш какво е любов. Щом като не искаш да дадеш нищо от себе си.

— Осем години само давах. А ти нямаш никакво право да ми четеш морал. Какво направи току-що? Пожела една жена и я притежава.

— Не, не една жена въобще. Искях теб и никоя друга. Разликата е много голяма.

— А любовта? Да не би да твърдиш, че ме обичаш? — гласът ѝ е станал режещ.

— Не зная.

— А все още ли обичаш жена си?

— Престани. Не искам да говоря за това. Трябва да тръгвам.

— Да, сега, когато всичко е свършило, вече не искаш да говориш за това. Такива сте вие, мъжете. Банята е отсреща.

Когато Филип излиза изпод душа, тя вече е облечена.

— Можеш ли да останеш?

— Не, не бива да пропусна полета си.

— Ще се върнеш ли някога?

— Ще бъде трудно, ако не и невъзможно, да те срещна в същия такъв благоприятен момент като днес, нали? — и той може да бъде циничен.

Елен обаче не влиза в тона му. Когато посяга към палтото си, тя му препречва пътя.

— Върни се, Филип, моля те!

— Защо?

— Не знам точно — обвива ръце около врата му и го гледа умолително. Никога не я е виждал такава. — Наистина не знам. Може би, защото имам нужда от теб — колебае се, търси подходящите думи. — Може би, защото можеш да ми помогнеш.

— Да ти помогна? За какво, Елен?

— Знаеш ли — тя го пуска и неспокойно крачи насам-натам. — Понякога имам чувството, че ще се задуша тук. Ти си толкова чист, толкова честен. И ми вярваш, нали?

— Разбира се — Филип знае, че не е истина.

— Някога, когато се опознаем по-добре, ще ти разкажа моята история. Някога.

— Твоята история?

— Шшт — тя слага пръст на устните му. — Не сега.

— Няма да мога да се върна, заради семейството си.

— Ако някога отново дойдеш в Ню Йорк и се чувстваш самотен... Това е телефонът ми. Няма го в указателя. Но не идвай, без да се обадиш, разбра ли?

— Имаш достатъчно мъже. Какво искаш от мен?

— Казах ти вече. Харесваш ми. Следващият път можеш да ми покажеш как ти разбираш любовта. Може и да се науча да го правя, както на теб ти харесва. И ще наруша клетвата си — настойчиво търси погледа му. — Ще дойдеш, нали?

В коридора Филип навлича палтото си. Целува бегло Елен по устните и избягва погледа ѝ.

— Не зная.

— Но аз знам, че ще се върнеш.

Не изричат повече нито дума, докато вратата на асансьора се затваря между тях.

Когато Филип излиза на улицата, вече се е стъмнило. От отсрещната страна на парка се извисява огромен небостъргач с хиляди осветени прозорци.

В същия момент пред блока спира едно такси и от него слизат Кери и бавачката. Момиченцето веднага идва при него.

— Довиждане, Филип. Ще дойдеш ли пак? — гледа го сериозно в очите.

— Да, малка госпожице, пак ще дойда — казва го усмихнато и бързо се отдалечава, сякаш се срамува от даденото обещание.

— Джеси, много ти отива така с вдигната коса.

— Наистина ли?

Джесика не се извърща към него. Той вижда в огледалото на тоалетката тъжното ѝ лице. Филип целият трепери от вълнение. Исква му се да я дръпне и да изкрещи в лицето ѝ: „Слушай! Направих нещо ужасно. Спах с онази побъркана Елек Робинсън. Измамих те. Но нека не мислим за това. За мен съществуващ само ти. Другото няма значение.“

И не може да го направи. Прекалено страхлив е за подобно нещо. А после — нима наистина ще е толкова силен, никога вече да не се върне в блока до Сентръл парк?

— Филип, не забравяй да дадеш на Ник сироп за кашлица. А Крис трябва да се справи с няколко задачи по математика, които са ѝ трудни. Имай търпение с нея.

— Какво означава това? Къде отиваш?

— Още преди няколко дни ти казах, че обещах да партнирам на Стефан на карти.

— А Роза?

— И това ти казах. Днес тя е при брат си в Бланкенезе.

— За първи път го чувам.

— Естествено. В мислите си ти не си тук. И изобщо не слушаш какво ти говоря.

— Кога ще си дойдеш?

— Късно. Не зная точно.

Филип застава зад жена си и гледа заедно с нея в огледалото. За миг погледите им се срещат, а после веднага се разделят.

— Харесва ли ти Стефан?

— Да. Знаеш много добре. И аз му харесвам.

— Разбира се, на кой ли мъж не би харесала?

— Не ме разбра. Искам да кажа, че твърде много му харесвам.

— И как разбра?

— Всяка жена може да усети тези неща. По погледа, по държанието. Ах, не знам, понякога чак се плаша.

И двамата чувстват, че разговорът изведнъж е станал сериозен.

— И от какво се плашиш?

— Не зная. Може би, че и при нас нещата ще тръгнат както при другите. Огледай се само. Кой ли брак е наред? Защо пък точно

нашият трябва да бъде изключение? Понякога ми изглежда съвсем налудничаво, че цял живот трябва да спя само с един мъж, а ти само с една жена. Струва ми се, че и при нас нещата вече не са съвсем добре.

Филип не отговаря. Тръгва към вратата.

— Почакай, моля те. Защо не казваш нищо? Не искаш да говорим за това, нали? Но аз мислих много напоследък. Спомняш ли си колко често спяхме заедно преди, когато се върнеше вкъщи? Почти не пропускахме нощ. А сега?

— Джеси, има моменти, когато...

— Естествено, че има такива моменти. Но толкова дълго... Помисли си само за коледната ваканция в Рио. Дори родителите ми забелязаха, че има нещо. Толкова се надявах, че психиатърът ще ти помогне.

— Не говори така. Аз те обичам и само това има значение.

Колко празно звучи признанието му. Джесика също го забелязва и не казва нито дума. Поглежда часовника си.

— Трябва да се приготвя. Стефан ще дойде всеки момент.

Става и небрежно целува Филип.

— Това сигурно е той.

Филип излиза да посрещне Стефан.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не, трябва да карам, а после да играя.

— Да ми върнеш Джесика цяла и невредима.

— Не се безпокой.

Джесика се приближава и Стефан я посреща с възхитен поглед. Филип стои до отворената външна врата, докато Стефан внимателно превежда Джесика до отсрещната страна на улицата, където е колата, хванал я под ръка. Тя се качва, без повече да се обръща назад. Залива го вълна от ревност, внезапна и толкова силна, че му се иска да хукне след колата и да върне Джесика вкъщи.

— Татко, ще ми прочетеш ли нещо? — Ник е застанал до него по пижама и с мече под мишница.

— Защо ходиш бос при тая кашлица? — Филип хваща сина си за ръка. — Ела, ще видим дали ще намерим нещо интересно — обзема го дълбоко чувство на щастие, когато притиска малкото телце към себе си.

След четири седмици, в края на март, ще трябва да мине през Ню Йорк на връщане от едно пътуване в Латинска Америка. Но няма повече да спира там. Не иска да се среща отново с Елен.

След играта Джесика и Стефан сядат с другите от компанията в клуба. Стефан вижда, че Джесика с усилие участва в общия разговор. Явно в мислите си е някъде другаде. Погледите им се срещат. Неочаквано тя се навежда към него.

— Моля те, отведи ме у дома.

— Разбира се.

Тя става веднага и взема палтото си, което предизвиква всеобщо възмущение.

— Джесика, да не би вече да си тръгваш?

Но тя не оставя да я разубедят.

— Съжалявам. Не се чувствам добре.

— Само ще я изпратя до вкъщи и веднага се връщам.

Стефан ѝ помага да облече палтото си.

— Да се надяваме! Кой знае какво сте намислили вие двамата.

Той забелязва, че Джесика наистина се изчервява.

— Ела, хайде да вървим.

Когато вече са в колата и Стефан иска да потегли, тя хваща ръката му.

— Почакай. Всъщност не искам още да се прибирам. Но трябваше да се махна оттам. Нека отидем някъде, където ще можем да си поговорим на спокойствие. Искаш ли?

Стефан е изненадан.

— А Филип?

— Филип? Та аз съм възрастен човек. Мога сама да решавам с кого да излизам, не смяташ ли? Казах му, че ще закъснея.

— Разбира се. Но не исках...

— Ще отидем ли някъде или не?

— Ако трябва да бъда откровен, даже много искам. Накъде да карам?

— В някой ресторант, където е топло. Да пием хубаво вино и да не мислим за нищо.

Но когато вече седят пред бутилка вино, Джесика не знае как да започне разговора. И двамата са смутени. За първи път са така сами заедно някъде, където никой не ги познава.

— По-добре ли си сега, Джесика?

— Това беше само претекст. В един момент вече не можех да издържам там, с тези хора.

— Нещо те потиска, нали?

На Стефан не му е лесно да зададе този въпрос. Той би тласнал разговора в интимна посока, а точно това е решил да избегне на всяка цена. Но Джесика не му отговаря.

— Толкова лошо играх тази вечер — тя принудено се разсмива. — Изложих се, като пълна аматьорка. Но изобщо не можах да се концентрирам.

— Забелязах, че мислиш за друго. Не искам да бъда недискретен. Само...

— Какво искат да кажеш?

— Нещо не е наред. Познаваме се достатъчно добре, нали?

Джесика държи чашата си с две ръце и втренчено я гледа, сякаш се опитва да се съсредоточи върху онова, което ще каже.

— Така е, Стефан. Затова те помолих да дойдем тук. Исках да го направя още преди картите, но не намерих смелост.

— Защо ти е смелост?

— Ами, нали виждаш, друг път Филип е винаги с нас, на всички събирания. Сякаш е нещо съвсем необикновено да сме сами заедно.

— И какво те накара все пак да събереш кураж? — Стефан го изрича много нежно.

— Трябва да говоря с теб. Познаваш ни достатъчно добре е Филип. И си неутрален.

— Неутрален? В какво?

— Поне така се надявам. Познаваш Филип по-добре от мен. Именно затова. Нещо не е наред при него.

— И какво не е наред?

— Точно това се питам. Не си ли забелязал нещо необичайно напоследък?

— Честно казано, не. Но вече не се виждаме както преди.

— Да, той често пътува до Ню Йорк. Може би по тази причина.

— Вероятно. За него е полезно да поддържа контактите си с Америка. В края на март ще снимаме заедно един филм за Никарагуа.

— Той твърде много се промени, Стефан. Имам чувството, че трябва да го завържа с вериги за себе си, за да не ми се изплъзне. Ако не бях толкова сигурна, че е честен, че не може да лъже, тях да си помисля...

— Какво щеше да си помислиш?

— Страхувам се от бъдещето. Когато човек е щастлив и е съградил своя мъничък свят, изобщо не може да допусне, че всичко ще се промени само в един ден. А когато се случи, ти идва като гръм от ясно небе. Струва ти се, че просто не е възможно.

— И от какво се опасяваш?

— Че Филип е свързан с друга жена — опитва се да говори спокойно, но гласът ѝ трепери. Стефан смаяно мълчи. — Не знаеш какво да кажеш, нали?

— Наистина не знам. Или напротив — знам съвсем сигурно — той взема ръцете ѝ в своите. — Това е най-тъжното нещо, което съм чувал някога. Не! Не мога да повярвам! Избий си го от главата.

Стефан е толкова развълнуван, че изпива чашата си на един дъх.

— Изключено е, Джесика.

— И защо? Защо точно той да не е като другите?

— Филип? Не. Познавам го достатъчно от съвместните ни пътувания. За него съществува само ти. Другото е непредставимо.

— И аз мислех така. Не допусках, че подобна мисъл изобщо може да му мине през главата.

— И какво е различно сега?

— Просто не ми излиза от ума. Вече нищо не споделя с мен. Научих, например, че е искал от полицията в Рио адреса на онази американка. После отиде в Ню Йорк, сигурно за да се срещне с нея.

— Да, ходенето му в Ню Йорк тогава изненада и мен.

— Виждаш ли? И не ми каза нито дума. Непрекъснато ме отбягва. Затваря се или в лабораторията, или в кабинета си. Просто не можеш да го хванеш. Имам само подозрения, които едва се осмелявам да произнеса. Когато последния път се върна от Ню Йорк в Рио, преди Коледа, дрехите му имаха някакъв странен мирис, нещо съвсем чуждо. Трябваше да го питам. Така щеше да е най-добре. Но ме е страх. Може би изобщо не искам да науча истината. А и не мога да си представя, че

той е способен на такава двойна игра. Трябва да избере — или мен, или другата. Няма друг вариант! Преживяното в Бразилия просто го съсипа. Но го осъзнах едва месеци по-късно. Намираше се в истински душевен колапс. Но защо не споделя нищо с мен? Не намирам друго обяснение, освен онова, което нямам смелост да произнеса втори път.

Джесика говори бързо и развълнувано. Сега се опитва да се успокои.

— Поръчай ми още едно — след като келнерът оставя чашите тя продължава. — И що за жена е тази? Мразела е мъжа си. Оставила е фалшив адрес в Рио. Полицията я търси. Защо? Нещо нередно ли е извършила? В какво се е забъркал Филип?

Замълчава отново. После произнася с видимо усилие:

— А нашата връзка? Нашият брак, ако мога така да се изразя... Не, не биваше да говоря с теб. Но си мислех, че бих могла.

— Защо не, Джесика?

— Точно с тебе не. Познавате се твърде добре с Филип. Приятели сте. А щом го нападам в гръб и споделям неща, които засягат само двама ни, сигурно няма да ме харесваш повече.

Говори тихо и замислено.

Преди да отговори, Стефан си поема дълбоко дъх.

— Джесика, чуваш ли се изобщо какво говориш? Да не те харесвам? Нима не си наясно с чувствата ми? Не знаеш ли какво означава за мен? Мечта, една прекрасна мечта, но за съжаление само мечта.

— Не говори така. Аз съм жена като всички други. Имам мъж, когото обичам, но който може би вече не ме обича. Или поне не толкова, колкото преди.

— Ако бях на негово място, щях да го направя.

Той нежно гали ръката ѝ. Джесика приема признанието и докосването му като нещо опасно и същевременно безкрайно утешително. Знае, че трябва да каже само една дума и да отпусне ръката си в неговата, и нощта ще завърши в жилището му. Би го направила с удоволствие. А на сутринта ще каже на Филип: „Бях при Стефан.“ Но това не бива да се случва. Гледа как пръстите му гаят ръката ѝ и мълчи.

— Но... не е възможно, нали, Джесика?

— Не, не е възможно.

— И все пак искам да ти направя едно предложение. Разбираш какво искам да кажа.

— Разбирам. Ако някога моите подозрения се потвърдят, мога да дойда при теб. Това ли искаше да кажеш?

— Да.

— Но още не искам да мисля за тези неща. Дори не мога да си представя, че някога ще съм способна да го направя. Много те харесвам. Дори прекалено много. Мога да отида и по-далеч. Знам го. Но бих желала в моя живот да обичам само един мъж и това е Филип.

— Благодаря ти за онова, което ми каза. Аз също желая от цялото си сърце бракът ви да остане непокътнат.

— Защо ли ти разказвам всичко това? И без друго не можеш да ни помогнеш.

— Макар че много бих искал.

Дотолкова са погълнати от разговора си, че едва сега забелязват, че са останали сами в заведението.

Келнерът търпеливо чака до бара.

После пътуват мълчаливо през нощните улици. Повече не са говорили по проблемите на Джесика и тя е доволна. Но когато спират пред къщата ѝ, Стефан не може да я остави да си отиде просто така.

— Почакай! — тя тъкмо е понечила да отвори вратата. — Не бягай така, Джесика. Исках само да ти кажа „Лека нощ“.

Стефан взема лицето ѝ в дланите си. Тя отвръща на погледа му. Когато се навежда да я целуне, затваря очи. Той докосва нежно устните, клепачите и челото ѝ и я пуска.

— Лека нощ. Спи спокойно. И благодаря за доверието.

— Лека нощ.

Стефан я изчаква да влезе в къщата. После пали мотора и потегля.

— Проклетата страна е тази Гватемала, не мислиш ли?

— Така е. Страхувам се, че нюйоркският продуцент ще сметне материала ни за прекалено политизиран. Но филмите за градовете на ацтеките сигурно ще се приемат добре.

Филип разхлабва колана и пали цигара. Гватемала сити изчезва под тях, един след друг се редуват кратерите на вулканите, после

крайбрежната ивица и сините води на Пасифика, докато най-сетне плътен слой облаци се настанява между тях и земята.

— Нямам търпение да се срещнем с продуцента — Стефан измъква сценария и започва да го разлиства. — Наистина ли смяташ, че мога да ти помогна, Филип?

— Разбира се. След като и без това ще минем през Ню Йорк, защо да не дойдеш. Нали ти също участваш.

В Ню Йорк е студено. Филип си спомня за дните преди Коледа, когато бе толкова топло, колкото би трябвало да е сега. Един автобус ги откарва в центъра, а после вземат такси до хотела.

Случайно стаите им са една до друга. На Филип му става неприятно, въпреки че се е заклел да не прави нищо, за което Стефан не бива да узнае.

— Ще поспя малко, Филип. Уморен съм до смърт. Ще се видим ли по-късно? — Стефан е застанал до вратата на стаята, която пиколото отключва.

— Разбира се. Аз също ще полегна малко. После може да пийнем по едно и да вечеряме някъде.

— Добре. Дотогава.

Двамата влизат в стаите си. Филип взема душ и облича халата си. После ляга на леглото и се втрещва в тавана. Няма смисъл да се опитва да заспи. Знае, че няма да успее. Още по време на полета непрекъснато се питаше дали ще устои на решението си да не се вижда с Елен. От разстояние изглеждаше толкова лесно, когато беше при Джесика и децата. Но тук, в същия този град, само на няколко улици от Сентръл парк, където живее тя?

Спомня си оня следобед с нея и всичко, което се случи в спалнята ѝ. Беше нетърпелива, жадна, позволи му да я вземе без всякакви увертюри, а после се отърси от него като от досадна вещ.

Мисълта за жена му кара гърлото му да се свие. Седмиците между Коледа и пътуването до Гватемала и за двамата бяха мъчителни. Говореха си, но без съпричастие, хладно, като двама души, които вече няма какво да си кажат. Когато тя го помолеше да се заеме с децата, той винаги измисляше някакво оправдание и се правеше на зает. Същото ставаше и когато пожелаеше да отидат на театър, на концерт или просто на вечеря. Все по-рядко вече ставаше дума за такива неща и двамата вървяха по свои собствени пътища.

Често тя взема книгата и завивките си и отива в стаята за гости, уж че иска да почете, без да го смуцава. Много пъти и той прави същото.

А когато въпреки всичко се любят, го правят отчаяно — с пълното съзнание, че вече не се обичат. После мълчаливо си обръщат гръб. Филип знае, че само от него зависи да промени това положение. Понякога му се струва, че единственото нещо, което може да го излекува, е самата Елен. Трябва да я види, да спи с нея, да я разбере докрай. Да научи всичко. Може би тогава ще успее да я забрави и да се върне при Джесика. Но няма ли вече да е твърде късно?

Изведнъж го обзема нетърпение да слезе долу, да се махне от тази стая, да бъде на улицата, сред хора, които не го познават. Решително затваря прозореца и бързо се облича. Тихо откrexва вратата към коридора. В никакъв случай не иска да се натъкне на Стефан. Слиза пеш по стълбите до долния етаж и там чака асансьора. После ходи по улиците, докато най-сетне се поддава на изкушението. Влиза в една телефонна кабина и избира номера на Елен. Гласът, който чува на другия край на линията обаче не е нейният.

— Да, моля.

— Обажда се Филип Клеманс. С кого разговарям?

— Жанет Хънт, камериерката.

— Мога ли да говоря с госпожа Робинсън?

— Не е вкъщи.

— Знаете ли кога ще се върне?

— Не, не знам. Може би тази вечер, може би утре заран.

— Но къде е тя?

— Не знам.

— Вижте какво, аз съм неин приятел. Ако знаете къде е, моля ви да ѝ се обадите и да ѝ дадете номера ми в хотела. Възможно ли е?

Разочарованието на Филип е толкова голямо, че му се иска да закрепси.

— Наистина не знам къде е. Но все пак оставете ми номера си. Ако се върне довечера, ще ѝ го дам.

Той оставя номера си и се връща в хотела. Мисълта да отиде на вечеря със Стефан му е непоносима. Чувства се безкрайно изтощен и опустошен. Рязко почуква на вратата му.

— Ти ли си, Филип? Къде ще отидем?

— Извинявай, но вече никъде не ми се ходи. Боли ме глава и не се чувствам добре. Разходих се малко, защото не можах да заспя. Стига ми за днес.

— Разбирам. Аз ще сляза долу за малко да хапна нещо. Дългият полет и смяната на климата очевидно си казват думата. После ще прегледам бележките си. Но иначе всичко е наред при теб, нали?

— Да, не се безпокой. Сигурно съм се простудил. До утре.

— Окей. Лека нощ!

Филип се хвърля облечен на леглото. Телефонът е до него. Няма начин да не го чуе, ако позвъни. Затваря очи. Сънува, че стои пред вратата на спалнята на Елен и чука ли, чука. Събужда се, защото чуването е истинско.

— Филип, аз съм, Стефан.

Той отваря вратата.

— Извинявай, заспал съм. Какво има?

— Не зная, струва ми се, че на рецепцията са направили някаква грешка. Разменили са ни стаите. Преди малко телефонистката ми се обади и ми каза, че се е обаждала госпожа Робинсън. Помолила я да предаде, че ще си бъде вкъщи тази вечер.

— Какво? Ама че идиоти! Дяволите да ги вземат! — Филип пребледнява от гняв.

— Извинявай, не исках да бъда нетактичен.

— Няма нищо — Филип се ядосва на неовладяната си реакция.
— Каза ли нещо друго?

— Не, наистина съжалявам, Филип. Всичко стана толкова бързо и не успях да им обясня, че имат грешка.

— Какво толкова е станало? — Филип се опитва да се усмихне успокояващо. — Няма никакво значение. Благодаря ти, че ми каза.

Иска му се да хлопне вратата в лицето на Стефан, но сякаш му дължи още някакво обяснение. Опитва се да омаловажи тягостната ситуация.

— Това е една наша позната. Нямам представа защо се обажда. Лека нощ, Стефан.

— Лека нощ.

Когато остава сам, Филип стои няколко минути неподвижно в средата на стаята и чака сърцето му да се успокои. „Една наша позната“ — беше казал той. Стефан сигурно вече е чувал името на

Елен. Ако не от него, тогава сигурно от Джесика. Какво ли си мисли сега? После изведнъж всичко му е все едно.

Малко по-късно Стефан чува отварянето и затварянето на вратата на Филип, превъртането на ключа в ключалката и звука на асансьора.

Жанет посреща Филип и взема палтото му. Елен излиза от хола.

— Ти се върна, Филип.

— Знаеше, че ще го направя — целува я по бузата. Както винаги красотата ѝ го замайва. Тихо добавя: — Не можеше да бъде другояче.

Тя се отдръпва.

— Днес нямам настроение. Преди няколко дни тук беше едно много мило момче.

Казва го толкова студено и жестоко, че Филип има желание да я удари през лицето.

— Защо тогава ми се обади в хотела?

— Не знам точно. Може би защото ми харесваш. И защото, щом си в Ню Йорк, би трябвало да ми се обадиш...

— Искам да спя с теб и да говоря с теб. Точно в тази последователност. Ако не може, ще си тръгна.

Елен се опитва да го задържи. Знае, че е отишла твърде далеч.

— Остави ме, Елен. Това е непоносимо.

— Филип, моля те, остани. Ако имаме време, може би една цяла нощ, ще успея да преодолея себе си. Можеш да ми покажеш как би искал да ме любиш по твоя начин.

— Сега, веднага?

Съпротивата на Филип изведнъж рухва. Тя просто е намерила верните думи. Грабва я и я целува диво и необуздано. Исква да я съблече, но съвсем бавно, иска да ѝ покаже как един мъж започва да възбужда една студена жена.

— Не, почакай. Ще имаме цяла нощ на разположение.

Филип се сеца, че е обещал да се обади на Джесика от хотела и че утре в 9 трябва да бъде на закуска със Стефан. Но прогонва всичко това от съзнанието си, а пред него е само Елен с нейното неясно обещание. Телефонът в коридора звъни. Елен механично посяга към слушалката, после се отказва.

— Защо не се обадиш?

— Никой друг не знае този номер, освен родителите на Жанет и мис Рийд.

Изведнъж е станала много нервна. В този миг Жанет се появява на една от вратите.

— Госпожо, телефонът!

— Остави го да звъни.

— Но нали знаете, че майка ви е болна?

Жанет нетърпеливо стои до апарата.

— Добре. Но почакай. Не познаваш никаква госпожа Робинсън, разбра ли? Ако някой пита за мен, не живея тук. Измисли някакво друго име. Госпожа Смит, например. И тя пътува из Европа. От месеци.

— Елен, какво ти стана изведнъж? От кого се страхуваш?

— Вече ме пита веднъж. Не се страхувам.

— Защо не отговаряш на телефона?

— Защо ли? Нима не ти е ясно? Защото в момента не искам да разговарям с никого — целува го нежно по бузата, — освен с теб.

Казва го съвсем естествено като младо момиче, което е влюбено за първи път. Жест на интимност, който трогва Филип. Но той продължава да упорства.

— Щеше да е напълно достатъчно да се каже, че не си вкъщи. Защо никой не бива да знае къде живееш?

— Стига си ме разпитвал. Свободна съм и мога да правя, каквото си искам. Не ти дължа никакви обяснения.

— Изглежда обаче не си чак толкова свободна, колкото твърдиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Че в такъв случай не би имало нужда да се криеш.

В хола тя налива по едно питие. Филип хваща ръката ѝ.

— Не знаеш ли, че алкохолът замайва сетивата?

— Кои сетива, Филип? Нямам такива. Аз съм студена и безчувствена.

За първи път той усеща, че се опитва да бъде искрена. Че иска да спечели доверието му. Сякаш за миг сваля маската си.

— Трябва да се настроя. Прекалено често ми се е налагало да го правя. Не го искам.

— Затова ли се опитваш да отложиш отиването в спалнята? — опитва се да се пошегува Филип. — Последния път просто изгаряше от нетърпение.

— То нямаше нищо общо с теб. Тази нощ искам да те обичам, а се страхувам, че няма да мога.

Остави това на мен — той я води към спалнята.

И после прави онова, за което толкова е мечтал: съблича я, и тя му позволява да го стори.

— Не мислиш ли, че мога и сама? — смее се Елен.

— Напротив, но аз го правя по-добре.

Филип заравя устни в гърдите ѝ. Смъква роклята от раменете ѝ, после ухаещото на парфюм бельо. Коленичи пред нея и милва дългите стройни бедра. Целува я навсякъде. Елен се опитва да се съпротивлява, но той я държи здраво.

— Стой мирно! Не прави нищо.

— Като мъртва съм. Не искам да го правиш — опитва се да се отскубне от ръцете му.

— Нали обеща да ми позволиш да ти покажа какво аз разбирам под любов?

— Така беше.

— Тогава легни спокойно.

Елен се подчинява. Понечва да угаси лампата.

— Остави. Искам да те гледам.

Филип бързо се съблича и ляга до нея.

— Не мисли за нищо. Само за нас двамата. Или за онази двойка в парка — целува я и я гали, отначало нежно, после все по-настойчиво.

— Харесва ли ти?

— Да, хубаво е!

Елен дълбоко си поема дъх, бавно се събужда от своето безразличие. Започва да реагира и сама да целува и милва Филип. После нетърпеливо се притиска до него.

— Почакай, Елен, имаме време.

— Не, аз нямам повече време — в гласа ѝ има отчаяние. И тогава той вижда сълзи в очите ѝ.

Докато обсипва лицето ѝ с целувки, и двамата достигат до върха. Веднага след това Елен понечва да се отдръпне, но Филип я задържа.

— Остани! Остани така до мен!

Продължава да я милва.

— Добре ли беше?

— Невероятно хубаво.

— Искаш ли да опитаме още веднъж?

— Не.

— Моля те. Отпусни се, позволи ми да те галя и не мисли за нищо.

Тя наистина реагира, отново и отново.

Зазорява се, а те още лежат будни. Елен се навежда над Филип.

— Знаеш ли, че за първи път... Просто не вярвах, че подобно нещо е възможно. Ричард само вземаше от мен онова, което му беше нужно. И често беше пиян.

— Елен — Филип с мъка подбира думите си, — защо си търпяла всичко това? Що за отношения са съществували между вас? Омраза, да. Но тя не е паднала от небето. Ти си силна жена. Защо си търпяла толкова дълго?

— Не можех да го напусна. Аз...

— Говори!

— Не, остави ме! Някой път ще ти разкажа, но не сега. Целият си съсипан живот от начало до край.

— Затова ли плачеше?

— Не, просто от сантименталност.

— Имаш нужда от помощ, нали?

— Но не и от тебе, Филип. Точно от тебе не.

— А от кого друг?

— От никого.

— Защо ми нямаш доверие? Спомни си колибата край реката. Не чуваш ли шума ѝ понякога, когато затвориш очи? Или оня вик? Преживяхме го заедно и взаимно трябва да си помогнем.

— Мълчи, Филип. Не говори за това. Говори за каквото искаш, но не и за това, моля те!

— Напротив, Елен. Точно за това трябва да говорим и ще говорим. Знаеш ли, че ходих в Рио, при комисаря?

— Какво? Защо?

— Познаваш го. Той говореше за криминален случай.

— Криминален случай? Е, и? Нали Ричард беше убит.

— Изглежда не е толкова просто.

— Комисарят намекна ли нещо?

— Не, само ми каза, че трупът е изплувал.

— Е, виждаш ли — Елен сякаш изпитва облекчение.

— Но защо комисарят се прави на толкова тайнствен? Защо не иска да ми каже нищо? Аз съм една от жертвите и имам право на обяснение. Както и ти. Никой ли не те е търсил? Посолството или бразилската полиция? Естествено, че не, след като не могат да те открият. Защо си им оставила фалшив адрес?

— Престани, Филип. Защо се измъчваш?

— Вярвах, че можеш да ми помогнеш.

— Точно тук не мога.

— Нима не сънуваш кошмари, Елен? Аз бях изпаднал в истински колапс, както се изразява жена ми. Затова ходя при психиатър. А ти? Нима всичко това отскочи от тебе — страхът, убийството?

— Престани, Филип. Престани най-сетне. Искам да спя. Достатъчно!

— Трябва да вървя.

— Върви тогава.

Когато излиза от банята, Елен го повиква от леглото.

— Ще дойдеш пак, нали?

— Вдругиден заминавам.

— Толкова скоро! Не! — обвива ръце около врата му. Безпомощен, почти отчаян жест.

— Остани още малко в Ню Йорк. Поне една седмица. После и аз ще замина.

— Къде?

— За Тексас. Ще заведе Кери при сестра си.

— Защо, Елен?

— Тя ми пречи. Не ми трябва повече тук.

— Ще се върнеш ли?

— Още не знам.

Елен отново се е отпуснала върху възглавниците. Дълго се гледат в очите. Филип не произнася нито дума. Нещо души гърлото му. Елен посяга към нощното шкафче.

— Ето, вземи ключовете, за да излезеш. Ще ми ги върнеш някога, нали?

— Да, ще ти ги върна. Лека нощ.

Навън е станало по-топло. В дърветата на Сентръл парк се събуждат първите птици. Налага му се да повърви пеш, докато намери такси, което да го откара до хотела.

— Добро утро. Спа ли добре? — Филип поздравява Стефан, който вече е седнал на масата. Но тъй като отговор не последва, разбира веднага, че нещо се е случило.

— Какво има?

— Джесика се обади.

— Кога?

— Първо преди полунощ, и после в два часа.

— Говори ли с нея?

— Да, тя пожела.

— Случило ли се е нещо?

— Не. Беше разтревожена. Обещал си ѝ да се обадиш, когато пристигнем, но не си го направил.

И двамата са пребледнели. Стефан се опитва да говори равнодушно, но не му се удава.

— Защо, за бога, е трябвало да се обажда още веднъж посред нощ? — Филип е вбесен.

— Не знам.

— Нали си говорил с нея. Какво ти каза?

— Че просто иска да те чуе. Да се увери, че вече си се прибрал в...

— Че съм се прибрал в хотела, нали? Каза ли ѝ, че...? — Филип се бои да намеси името в разговора.

— Какво?

— Нищо.

Филип посяга към парче хляб. Не знае дали ще може да го преглътне. В 10, само след час, започват разговорите при продуцента. Преди това трябва да се обади на Джесика. Какво да ѝ каже? Ще я излъже, както толкова често напоследък. А полетът му? А Елен? Молбата ѝ да остане още малко в Ню Йорк. Завива му се свят.

— Искаше да попиташ дали съм ѝ казал нещо за госпожа Робинсън?

— Да.

— Не съм ѝ казал — един миг двамата се гледат в очите. Филип чувства, че са го хванали. — Джесика е нещастна, Филип.

— Моля те, не се бъркай в работите ми.

— Извинявай — кръвта нахлува в лицето на Стефан. Понечва да каже нещо, но се овладява.

— Между другото — Филип вече се е успокоил, — не съм се срещал с госпожа Робинсън. Просто се разхождах из града, защото не можах да заспя.

След тази лъжа на Филип му се струва, че отново може да диша.

„До седем часа сутринта?“ — би могъл да попита Стефан, но се въздържа.

Той също не можа да заспи и чу кога Филип се върна в хотела. Двата телефонни разговора, прехвърлени по молба на Джесика в неговата стая, силно го развълнуваха. С голямо вътрешно усилие успя да премълчи всичко, свързано с госпожа Робинсън. Ако се наложеше, щеше да ѝ го каже лично, и то само в случай, че тя пожелаеше да обсъди проблемите си с него.

„Стефан? — все още чува тъжния ѝ глас. — След като в 2 часа не е в хотела, значи прекарва нощта някъде другаде.

— Не зная. Може би...

— Добре. Не казвай нищо повече. Вече знам какво да правя. Ще го попитам. Просто ще го попитам. А той ще трябва да ми отговори. После... — в продължение на един дълъг миг тя мълчи, — после ще трябва да направя нещо, ако не го направи той.

— Не бързай, Джесика. Моля те, почакай още малко.

— Достатъчно дълго чаках, Стефан. Вече съм на 35. Мога да започна всичко отначало. Но този път сама.“

В думите ѝ има толкова отчаяна решителност, че Стефан изпитва чувството, че и за него самия няма да има място в живота ѝ.

— Извинявай — Филип хвърля поглед на часовника си и припряно се надига. — Ще се обадя на Джесика. И още нещо — за секунда се запъва, — ще резервирам полета си отново. Няма да се върна утре с теб, а... е, сам не зная още кога. Сигурно след една седмица. Тогава ще се заемем с филмите.

Опитва се да вмъкне репликата за отложения полет като нещо незначително. Стефан не казва нищо.

— Добре. Докато те чакам, ще прегледам вестника. Дано те свържат по-скоро.

Свързват ги толкова бързо, че Филип още не е успял да измисли какво да каже. Знае само, че тя чака обаждането му, и че е длъжен да намери някакво оправдание.

— Джесика, аз съм, Филип.

— Да — не казва нищо друго. Чака неговото обяснение.

— Съжалявам, че забравих да ти се обадя. А нощес не бях тук. Не можах да заспя. Върнах се в хотела малко след като си се обадила.

— Но защo не ми позвъни?

— Не зная. Бях уморен. Всичко наред ли е при вас? Децата добре ли са? А ти?

Джесика усеща прекалено ясно неговата неискреност.

— Какво означават тези въпроси, Филип? Наистина ли те интересува как съм? Утре искам да ти задам един въпрос, на който трябва да ми дадеш отговор. Но искам да те гледам в очите. Ще си дойдеш ли утре?

— Трябва да ти кажа нещо, Джесика. Ужасно съжалявам. Стефан ще се върне утре, но аз няма да мога. Зная, че си разочарована. Но те моля да ме разбереш. Имам още работа с продуцента. Ще са ми нужни няколко дни.

Филип чака отговора ѝ.

— Джесика, чуваш ли ме? — долавя ясно дишането ѝ. После телефонът се затваря.

Сърцето му бие като чук, докато разговаря със служителя от бюрото на „Луфтханза“.

— Да, бих искал да анулирам полета си за утре.

Направил е още една фатална крачка.

— Къде отиваш мамо?

— До летището Крис. Ще се върна късно.

— Но, мамо, и аз ще дойда да посрещна татко!

Сега вече трябва да каже на децата, че Филип няма да си дойде. Коства ѝ невероятно усилие.

— Крис, татко няма да пристигне тази вечер. Има още работа в Ню Йорк. Може би ще си дойде другата седмица.

— Роза, ще се погрижите децата да си легнат навреме, нали, особено Ник. Трябва да се срещна с един колега на мъжа ми.

Джесика се е научила да се владее. Иначе толкова изразителното ѝ лице сега е съвсем непроницаемо. Роза естествено от доста време е забелязала, че Джесика е нещастна, но никога не би се осмелила да спомене и дума. А и Джесика, която обикновено споделя с Роза какво ли не, напоследък почти не разговаря с нея. Трудно ѝ е дори да се занимава с децата.

Ник излиза от детската стая и възмутено застава пред майка си.

— Не бива да ходиш. Щом като татко не си идва, не бива да ходиш. Ти ни обеща, че днес татко ще си дойде. А не е вярно. Нали сама казваш, че човек винаги трябва да си спазва обещанията.

— Деца, след като баща ви днес не може да си дойде, аз не мога да променя това. Той сам е решил така, нали? Сигурно в Ню Йорк има важна работа — думите ѝ са изпълнени с горчивина. — Бъдете послушни и си легнете, когато Роза ви каже. Тя ще ти прочете нещо, Ник, нали, Роза? — навежда се над момченцето и нежно го целува.

— Разбира се. Бъдете спокойна. Ние с Ник винаги чудесно сме се разбирали — казва ободрително Роза.

— Искам татко да си дойде — тропва с крака Ник по пода. Не могат да го успокоят толкова лесно.

— Ще се погрижа за децата. Можете да разчитате на мен, госпожо Клеманс.

В изречението има толкова съчувствие, че Джесика едва успява да скрие сълзите си, които непрекъснато напират в очите ѝ след телефонния разговор с Филип. Когато излиза в коридора, Кристина идва след нея. Опитва се да прегърне майка си, но тя извързва лице, за да не видят разплаканите ѝ очи.

— Мамо, какво има? Да не се е случило нещо с татко?

— Не зная, Крис. Но не се безпокой.

— Мамо! — гласът на дъщеря ѝ е пълен с упрек. Исква да каже на майка си, че вече е достатъчно голяма и тя не бива да крие нищо от нея. Но когато вижда лицето ѝ, замълчава.

— Всичко е наред, мъничката ми — Джесика се опитва да се усмихне. — Ти си моята голяма и умна дъщеря. Сега не мога да говоря за това, но някой път ще го направя. Лягай да спиш. Лека нощ.

В колата, когато най-сетне е сама, сълзите рукват от очите ѝ.

Още от вчера знае, че днес Филип няма да се върне, въпреки че го е предчувствала, отначало просто не може да повярва. Първо я обзема гняв, после омраза, а накрая пълно отчаяние.

Пристига навреме на летището и успява да приведе в ред подпухналото си лице.

Стефан Бранднер, който не я е очаквал, минава съвсем близо до нея, без да я забележи. Хваща го за рамото и той изненадано се обръща.

— Джесика! Ти тук! Не може да бъде! Филип не ти ли каза, че остава в Ню Йорк?

— Напротив, каза ми. Тук съм, за да те посрещна. Знаеш ли — усмивката на Джесика е толкова измъчена, че му причинява болка, — просто трябваше да посрещна някого. След като Филип го няма, значи трябва да го заместя...

— Джесика! — Стефан импулсивно хвърля куфара си на земята и я привлича към себе си. Известно време стоят така, без да си кажат нито дума.

— Ще дойдеш ли с мен? — устните му докосват косите ѝ, а гласът му звучи приглушено.

— Да, ще дойда. Но не очаквай нищо. Толкова съм нещастна.

Учудва се, че говори толкова спокойно и успява да не избухне в сълзи. Поглеждат се, изпълнени с разбиране един към друг.

— Колата ти тук ли е?

— Не, от четири седмици е в ремонт.

— Цели четири седмици. А сега Филип ще ги направи пет и кой знае кога ще се върне.

Стефан не знае какво да каже. Мълчаливо тръгват към колата на Джесика.

Той естествено разбира защо тя дойде да го посрещне. Не за да прекара нощта с него. В момента е прекалено нещастна. Не бива да се заблуждава. Дойде, за да научи нещо за Филип. Нещо, което би могло да обясни поведението му. Без да иска, изведнъж се оказва в ролята на шпионин. Но обича Джесика и ще ѝ каже всичко, каквото знае. Длъжен е да го направи.

Никой от двамата няма смелост пръв да заговори по тази тягостна тема.

— Никога ли не те чакат на летището, Стефан? — Джесика повече не може да понесе мълчанието помежду им.

— Напротив, често ме чакат. Нали знаеш, че много обичам жените — размива се Стефан.

— Но в момента нямаш приятелка?

— Не. Миналата година щях да се женя. Но цялата история се провали.

— Не знаех нищо.

— Твърде кратко беше. Скъсахме заради проклетата ми професия. Кое разумно момиче ще приеме подобно нещо?

— Аз, Стефан. Аз го приемам. Или поне го направих, защото обичах Филип — ето че заговориха по болния въпрос. — Наистина го обичах. Направих всичко, което можах. Когато отсъстваше, се опитвах напълно да го заместя при децата. Защо? Защото знаех, че ще се върне и отново ще се обичаме. Но вече стана непоносимо. Децата имат нужда от баща. Все още не мога да си представя как ще живея без него, а ще ми се наложи. Но децата! Те го обичат, даже го обожават. И това не може да се промени за един ден.

— Не отиваш ли твърде далече?

— Наистина ли го мислиш? Тогава ми кажи. Ще ти бъда много благодарна. Кажи ми какво се случи в Ню Йорк. Трябва да знам.

Междувременно са стигнали пред къщата, където е малкото жилище на Стефан. Събличат палтата си и влизат в кухнята. Докато той прави чай, Джесика се опитва да подреди съдовете върху един поднос, но движенията ѝ са напълно машинални.

Върти чашите в ръцете си и не знае какво да прави с тях. Най-сетне се отказва, изправя се и започва да говори:

— Филип е прекарал нощта с другата. С госпожа Робинсън, нали? И се е върнал в хотела едва в 2 часа през нощта.

Стефан мълчи. Всяка дума би прозвучала фалшиво. Всъщност той не знае нищо със сигурност.

— Кажи нещо, Стефан? Какво се случи?

— Джесика, разбери, имам само предположения.

— И какви са тези предположения?

Влизат с подноса в дневната и той ѝ разказва за привидната умора на Филип и че после е излязъл сам. Казва ѝ за обаждането на госпожа Робинсън, което му е било предадено погрешно, и че Филип се е върнал в хотела чак сутринта.

— А кога реши да анулира полета си?

— След закуската.

— Значи, след нощта при нея и преди или след разговора с мен, в който изрече толкова лъжи.

— Но, Джесика, всичко това може да няма никакво значение. Възможно е да се е случило нещо, което ние изобщо не знаем — Стефан се опитва да я успокои с доводи, в които той сам не вярва.

— Какво чак толкова лошо би могло да се случи, че да не може да го сподели с мен? Ако наистина има друга жена и той я обича, не може да не знае, че ако науча, между нас всичко е свършено. Затова той, който иначе е решителен човек, не е посмял да ми го каже.

Без изобщо да забележи, Джесика сипва няколко лъжици захар в чая си.

— Какво ще правиш?

— Не зная. Зная само, че ще ми е нужна много смелост.

— Толкова съжалявам — Стефан нежно обгръща раменете ѝ.

— Не искам да ме съжаляваш — тя оставя чашата на масата и съвсем неочаквано слага глава на рамото му.

Седят така няколко минути, докато той започва да я гали с устни по шията, по бузите, по клепачите. После търси устните ѝ, нежно, питащо. Тя отговаря много сдържано на целувката му, после, сякаш изненадана от собствената си реакция, рязко се освобождава и става.

— Не, не така. Толкова много се нуждаю от любов, Стефан. Не бива да злоупотребявам. Много те харесвам. Твърде много. Затова днес няма да бъде истинско. Ще остане горчив вкус и у двамата ни. Ако някой ден дойда при теб, повярвай ми, че ще бъде наистина. Мога ли да го направя?

Стефан също става. Опитва се да я задържи.

— Моля те, ела!

— Не днес. Трябва да съм сигурна. Когато Филип си дойде и ме погледне в очите, ще го питам. Зная, че ще ми каже истината. И тогава наистина ще дойда и ще остана при тебе. Можеш ли да ме разбереш? Преди окончателно да променя живота си, искам да разговарям насаме с него.

— Та кой не би те разбрал, Джесика.

— Трябва да вървя.

— Ще те изпратя.

Стефан стои на пороиния дъжд и гледа след колата ѝ.

„Сигурно някой ден ще дойде — мисли си той, — но винаги ще си остане жената на Филип.“

Филип лежи на леглото си в хотелската стая и се опитва да чете. Два дни са минали от нощта при Елен, а той не я е видял повторно. Същия ден, след многообещаващите преговори с продуцента, тя му изпрати съобщение в хотела:

„Трябва да летя за Тексас. Ще се върна утре или
вдругиден. Чакай ме в хотела.

Е.“

Бе въртял в ръцете си ключа от жилището ѝ. Какво трябваше да означава това? Сутринта му бе дала ключа с молба да ѝ го върне. И само няколко часа по-късно бе заминала. Колкото повече опознава тази жена, толкова по-тайнствена му изглежда.

Предния ден Стефан е отлетял за Хамбург и е взел със себе си материалите от Гватемала. Филип прекарва два празни дни в Ню Йорк, скитайки из улиците, ровейки се в книжарници и опитвайки да гледа някакви представления. Но нищо не може да го заинтригува истински. Непрекъснато мисли за Джесика и децата и гузната му съвест не му дава мира. Най-сетне телефонът звъни. Филип скача. Сърцето му бие до пръсване.

— Господин Клеманс?

— Да.

— Една дама ви очаква.

— Слизам.

Когато излиза от асансьора, я вижда седнала в едно кресло. Гледа го усмихнато. Отново е изумен от почти нереалната ѝ красота. Изведнъж цялото му вътрешно напрежение изчезва. Ще спи с нея и това е всичко, което иска. Но не смее да я прегърне пред портиера, който го познава.

— Какво? Няма ли поне да ме целунеш?

— Когато останем сами. Елен, страхувах се, че вече никога няма да те видя. Да вървим у вас.

— Вече сме там. Наех стая в хотела.

— Защо? Защо да не отидем в жилището ти?

— Отказах се от него.

— Просто ей така? Не е възможно.

— В Америка всичко е възможно, както знаеш. Не питай толкова много.

Тя слага ръка на устните му.

— А къде е Кери?

— Питаш, сякаш допускаш, че съм ѝ направила нещо лошо.

— Как може да говориш така?

Филип е ужасен от бруталността ѝ. Елен го забелязва.

— Извинявай, беше глупава шега. Заведох Кери при сестра си в Хюстън. А после имах късмет веднага да хвана обратния полет.

Междувременно са се изкачили на десетия етаж, където е стаята на Елен.

— И защо я заведе там?

— Остави тези въпроси. Това е моят живот и колкото по-малко знаеш за него, толкова по-добре.

— Как можа да го кажеш! Та ние спяхме заедно и ще го направим отново, и то веднага.

Елен едва е успяла да затвори вратата и той започва да я разсъблича.

— Не разбираш ли, че искам да знам всичко за теб?

— Не бързай толкова, първо искам да се изкъпя.

После, докато бавно и внимателно я избърсва с хавлията — гърба, гърдите, корема, бедрата, — пита уж между другото:

— Кой би имал интерес да убие мъжа ти? Мислила ли си за това?

Елен не отговаря.

— Защо не казваш нищо, Елен?

— Каж ми, да спиш ли искаш с мен, или да ме подлагаш на разпит? — тя рязко се дръпва.

— Защо говориш за разпит? Питам те, защото и двамата сме еднакво засегнати. Не го ли разбираш? Имам чувството, че страдаш от мания за преследване. Или че се чувстваш виновна.

— Говориш глупости. Ако изобщо някой страда от някакви мании, то това си ти. Непрекъснато ровиш из тази история. Не можеш ли най-сетне да я забравиш?

— Не, не мога да я забравя. А ти лъжеш, като твърдиш, че можеш. Всяка твоя реакция доказва точно обратното.

— Достатъчно! Престани веднага или никога вече няма да ме видиш. Сигурно съм луда, след като все още съм тук. Ето всичко, което

мога да ти кажа.

Елен почти крещи от гняв.

— Върви си тогава! — на Филип му се иска да се нахвърли върху нея, да я удари, да ѝ причини болка да я повали под себе си.

— По-добре е ти да си отидеш. Тази стая е моя.

Казва го толкова предизвикателно, че Филип веднага тръгва към вратата. Но тя му препречва пътя и се хвърля на врата му. Все още е съвсем гола.

— Не, моля те, остани — смее се и го целува. — Остани, имам нужда от теб. Искам да ме галиш както миналия път.

Хваща китките му и слага ръцете му на гърдите си. Жената, която го моли да я люби, почти с нищо не напомня за гордата и студена Елен.

— Какво правиш с мен? Та ти ме превръщаш в марионетка! Как ще свърши всичко това?

— Няма значение. Нека поне за малко бъдем щастливи. Кой може да знае какво ще стане после.

— Щастливи? Нима наричаш това щастие?

Тя му помага да се съблече. Любят се, но е съвсем различно от миналия път — диво и страстно, отчаяно и с чувство за безнадеждност.

После, когато лежат един до друг, Филип опитва още веднъж:

— Сестра ти в Хюстън по-млада ли е от теб?

— Малко по-млада. Има три деца. Кери ще се чувства добре там, по-добре, отколкото при мен.

— Имаш ли други братя или сестри?

— Да, цели осем.

— Осем? Искаш да кажеш, че освен тази сестра имаш още осем братя и сестри? Значи сте били десет деца?

— Да, още осем. Правилно ме разбра. Но поддържам връзка само със сестра си в Хюстън. Тя склучи добър брак.

— Като тебе.

— Да, аз съм богата. И това е чудесно.

— И не знаеш нищо за останалите си братя и сестри?

— Те са банда престъпници, с които не искам да имам нищо общо.

— А баща ти?

— Баща ми? — Елен горчиво се размива. — Никога не сме могли да си позволим такъв лукс. Затова пък имах трима по-големи братя, които се опитваха да ми заместят не само бащата. Защо ли ти разказвам тези неща. Не бива. Какво знаеш ти, малки наивни любовнико, с твоя чистичък морал!

Филип не реагира на тона ѝ. Знае, че така тя само се опитва да скрие раните си.

— Какво искаше да кажеш за братята си?

— Наистина ли искаш да знаеш? Е, добре тогава. Те просто ме имаха, ако разбираш какво искам да кажа.

— Какви ги дрънкаш, Елен?

— Спях в една стая с тях. И още на 12 вече бях доста развита. Понякога и тримата се изреждаха един след друг, а малките гледаха. На 14, когато вече бях достатъчно силна, избягах от къщи. Но преди това подредих единия от тях така, че ще му се наложи за цял живот да забрави жените и малките момиченца.

Един дълъг миг в стаята е тихо. Филип едва може да си поеме дъх.

— Да, аз идвам от тинята. От най-мръсната, която можеш да си представиш. От Харлем на белите.

Филип знае естествено, че такива неща се случват навсякъде, във всяка страна. Но Елен! Това е невероятно. Тя вече толкова пъти го е лъгала. Може би го прави и сега? Навежда се над нея и се взира в очите ѝ, които сякаш не гледат наникъде.

— Искаше да знаеш всичко за мен, Филип. Сега вече го знаеш.

— Не мога да повярвам.

— Това си е твоя работа.

— Толкова свършена, каквато си, без нито едно петънце, без нито един белег, с лице на гръцка богиня... Винаги съм мислел, че си израсла в златен кафез.

— И все пак всичко, което ти казах, е вярно. Отначало много страдах заради външността си, после разбрах, че мога да я превърна в свой капитал. Тя ми помогна да се измъкна от тинята и да спечеля всеки мъж, когото пожелае, независимо от средствата.

— Включително и аз.

— Да, но ти си единственият, който се опита да направи от мен истинска жена. Единственият, когото не презирам.

— Хайде да излезем, Елен, тук просто ще се задуша.

Когато влизат във фоайето, на Филип отново му се струва, че тя се оглежда нервно. Преди да излязат на улицата, също се поколебава за момент.

— От кого се страхуваш? — Филип загрижено обгръща раменете ѝ. — Защо си толкова нервна, когато си сред други хора? Имам чувството, че бягаш от някого.

— Греша, Филип. Защо трябва да го правя?

— Обещай ми, че ще ме потърсиш, ако някога имаш нужда от помощ.

— Не мога да ти обещаая.

Под ситния дъжд те се спускат надолу по Пето авеню. Няколко пъти Филип поема дълбоко дъх. Разказът на Елен му изглежда абсурден. Нима е възможно да се е измъкнала от всичко това невредима? И изведнъж му става ясно, че тя само външно е чиста и непокътната. В душата ѝ отдавна всичко е унищожено. Думите ѝ сякаш допълват мислите му:

— Когато нещо е провалено в самото начало, вече никой не може да го поправи. Нито ти, нито аз самата. Затова е безсмислено да те моля за помощ. Само бих те изложила на опасност.

— И все пак те моля да го направиш.

— Някой ден ще научиш всичко. От мен или от другите. Но не днес. Нека днес мислим само за нас двамата, такива каквито сме сега, с мъничкото любов и щастие, които ни остават.

Цяла нощ се разхождат из ярко осветените улици ръка за ръка. Елен вече не говори за себе си, Филип не задава повече въпроси. Обикалят бар след бар. Навсякъде мъжете се обръщат след Елен и дълго гледат след нея. Връщат се в хотела, когато вече е утро.

— Елен, ела в стаята ми.

— Не, уморена съм. Искам да остана сама и да спя.

Преди тя да слезе от асансьора на десетия етаж, Филип я целува жадно и отчаяно. Вижда, че очите ѝ са пълни със сълзи.

— Ела при мен!

— Не, няма смисъл. Искам да остана сама.

Макар че е изтощен, Филип още дълго лежи буден. Мисълта за Джесика не му дава мира. Какво ще стане с тях? Какво прави той при

тази жена? Разрушава семейството си, което обича повече от всичко на света! А след три или четири дни трябва да се върне вкъщи.

Когато късно следобед похлопва на вратата на стаята на Елен, никой не отговаря. Слиза долу при портиера.

— Госпожата напусна тази сутрин. Помоли да ви предадем, че ще ви се обади.

Значи отново се е преместила. Никога не остава повече от няколко дни на едно място. Какво ли се крие зад странния ѝ живот? Дали наистина ще се обади, или всичко е свършено? Филип мисли за целувката им и за сълзите ѝ в асансьора. Знаела е. И какво трябва да прави той сега? Веднага да резервира полета си? Сигурно е възможно да тръгне още днес. Но не, трябва да я чака. Струва му се, че по някакъв тайнствен начин Елен е успяла да блокира здравия му разум, чувството му за дълг, любовта му към Джесика и го е превърнала в човек, който реагира единствено на нейните импулси. Знае, че ще продължи да я чака.

След обяда дълго седи в ресторанта на хотела и прелиства вестниците.

И най-сетне чува:

— Търсят ви по телефона, господин Клеманс.

Втурва се към апарата.

— Аз съм, Елен. Ела в хотел „Сити“ на 40 улица.

— Какво се е случило? Защо не остана тук?

— Не можех. После ще ти обясня. Ще дойдеш, нали?

Затваря, преди още да е чула, че се е съгласил.

Той се обръща към портиера.

— Моля ви, пригответе сметката ми.

— Значи се прибирате при семейството си в Германия?

На Филип му се дощява да го отреже заради недопустимо фамилиарния тон, но замълчава. Знае, че никога вече няма да нощува тук.

Шофьорът на таксито трудно открива хотел „Сити“. Когато най-сетне спират там, Филип се изплашва. Това е мизерна сграда между други мизерни сгради, с висящи по прозорците парцали вместо пердета. Мърлявият портиер оглежда обстойно Филип и багажа му, преди да каже номера на стаята, с изпълнен с недвусмислени намеци поглед. По протрития килим Филип се изкачва на третия етаж.

Когато почуква, Елен само леко откrehва вратата и бързо го пуска вътре. Опитва се да го прегърне, но той се отдръпва.

— Какво означава всичко това? Защо се изнесе от оня хотел?

— Не можех да остана.

— Защо? Ще ми обясниш ли най-сетне какво става?

— Ах — тя очевидно се колебае и нервно крачи из стаята. — Един от старите приятели на Ричард се опитва да ме открие. Стара история, която изобщо не те засяга.

— Представи си, че ме засяга.

Винаги едно и също — неговите въпроси, нейните уклончиви отговори. На Филип вече му е дошло до гуша, но няма сили да сложи край.

— Преследва ме заради една глупава история, с която нямам нищо общо. Но той не вярва. Затова се налага известно време да се крия от него.

— В този отвратителен, мръсен хотел? Та нали имаш пари?

Филип я гледа смаяно.

— Точно затова. Никой няма да се досети, че съм тук. Само портиерът знае. Но той няма да ме издаде. Стар приятел от миналите времена.

— Лъжеш.

— Можеш ли да го докажеш? Тази история или някоя друга, все някога ще трябва да повярваш в една от тях. Нека останем тук няколко дни, Филип — взема ръцете му в своите и го поглежда умолително. — Тук съм на сигурно място. Имам пари. Ще направя стаята хубава. Не питай нищо и остани, моля те!

Той пуска ръцете ѝ и се извърща към прозореца. Гледа към улицата през мръсното стъкло.

— В неделя трябва да се връщам.

— Това са още четири дни. А после?

— Ще се върна — Филип е взел някакъв пластмасов пепелник и го върти в ръцете си. — Но ти може би вече няма да си тук.

— Можеш да разчиташ, че ще бъда тук.

— Елен! — той оставя пепелника на разклатената масичка и отчаяно я прегръща. Скрива лице в косите и. — Зная, че трябва да се разделим. А не мога.

— Не мисли за това. Мисли само за четирите дни, които са пред нас. Цели четири дни.

— Да, четири дни.

— Мамо, татко ще си дойде ли за Великден?

Кристина върти в ръце яйцето, което току-що изкусно е нарисувала.

— Виж, това е най-хубавото. Искам да му го подаря.

Джесика седи с децата на кухненската маса и боядисва яйцата, които те доукрасяват.

— Още не знам.

— Ник! — Кристина се опитва да го избута настрана. — Мамо, той вече чупи трето яйце! Кажу му да не пипа повече.

— Остави го, Крис. Има достатъчно яйца.

— Не, той всичко разваля. Не искам вече да ми пипа боите!

Ник понечва да се разплаче, но в този миг и тримата се вцепеняват. Вратата на кухнята към коридора е отворена и те чуват как един ключ се превърта във външната врата.

— Може да е само той — сепва се Джесика и ѝ се струва, че сърцето ѝ ще престане да бие. Децата също веднага се досещат кой може да бъде.

— Татко! — и вече висят на врата му.

— Как сте, мъничките ми? — Филип е оставил куфара и ги прегръща толкова дълго и силно, че най-после Ник се опитва да се освободи. Джесика все още седи до кухненската маса.

— Мамо, ела, татко си дойде!

Макар и само на десет години, Крис вече разбира, че нещо не е наред. Джесика става бавно и излиза в коридора. Филип се навежда да пусне Ник. За миг се вглежда в лицето ѝ. Тя бързо се извърща. А някога немаше търпение да се хвърли в прегръдките му.

— Влез. Остави си палтото. Роза ще направи чай. После ще вечеряме.

Джесика се учудва, че успява да произнесе тези банални изречения тъй, сякаш нищо не се е случило.

Изведнъж усеща ръцете му на раменете си и съвсем беглото докосване на устните му до шията си. После той бързо я пуска.

— Татко, толкова ли не искаше да те посрещнем на летището! Защо не се обади?

Кристина изведнъж се сеца, че никога досега баща ѝ не се е връщал, без да ги предупреди.

— Знаеш ли, Крис, до последния момент не знаех дали ще мога да излятя.

Обяснението е и за Джесика, но той не смее да я погледне в очите. По време на вечерята децата обсебват разговора за огромно нейно облекчение. Тя се страхува от мига, когато ще остане насаме с Филип. Страхува се дори от смелостта, която неизбежно трябва да прояви. Но най-много се бои, че той отново ще я излъже. И все пак вечерята най-сетне свършва.

Филип взема кувара си и влиза в спалнята. Джесика се забавя още малко при децата, докато събере кураж да го последва.

Затваря тихо вратата зад себе си и се обляга на нея, сякаш опитвайки се да създаде дистанция между него и себе си. Филип разбира, че това е решаващият момент, който и двамата не биха могли да избегнат.

— Джесика! — той пристъпва към нея.

— Остани там, където си. Така мога да те виждам по-добре — не му оставя време за обяснения. — Госпожа Робинсън е твоя любовница, нали? Това е всичко, което искам да знам.

— Джесика, аз... — кръвта нахлува в главата му.

— Достатъчно. Не казвай нищо повече. Наистина ли нямаш смелост дори да ми отговориш?

— Защото те обичам. Ще сложа край на всичко това. Искан да го направя още днес.

Тя се извърща с непроницаемо лице. Не му отговаря. Изважда един сак от гардероба и безразборно започва да хвърля дрехи в него — нощници, бельо, чорапи, обувки. Бързо влиза в банята и събира тоалетните си принадлежности. Филип я гледа смаяно. Какво да направи, за да я задържи?

— Джесика, нека поне поговорим. Нека ти обясня.

Тя мълчи. Решително затваря ципа на чантата. Взема палтото си. Лицето ѝ е така променено, че Филип има чувството, че пред него стои непознатата жена.

— Къде отиваш? Остани тук. Ако искаш, аз ще отида на хотел.

— Колко великодушно! Но има един проблем: просто съм луда за мъж. Пет седмици бях сама. Тръгвам — гласът ѝ се прекършва. Не знае какво по-оскърбително да измисли.

— Я млъкни! Какви ги приказваш!

— Не ти харесва, нали? Но и двамата имаме еднакви права. Не се безпокой, няма да тръгна сега да го търся. Отивам при Стефан.

— При кой Стефан? Стефан Бранднер?

— Разбира се. Той ме обича и аз го харесвам. Защо не тогава? Можех да спя с него още преди няколко дни. И щях да го направя с удоволствие, повярвай ми — тонът ѝ е язвителен. — Но държах да изчакам тази вечер. Искях да го чуя лично от тебе.

— Ще стоиш тук! — опитва се да я задържи, но тя се отскубва.

— Не можеш да ми попречиш да отида.

— А децата? Помисли за децата!

— Те са и твои деца, Филип. Достатъчно дълго се грижих сама за тях. Сега ти си наред.

— А професията ми?

— Ах, ето какво било — тя го гледа с изпълнени с омраза очи. — Следващият път, когато си тръгна, ще взема и децата. Не си толкова глупав, да не разбираш, че в случай на развод те ще бъдат дадени на мен.

Думата развод е изречена. И на двамата им подейства като удар.

— Да не си полудяла, Джесика? Как можеш да говориш за развод!

— Тогава не ме упреквай, че пренебрегвам децата си. Сега тръгвам. Имам нужда да размисля няколко дни. Децата едва ли ще усетят отсъствието ми, след като ти си тук.

— Джесика, още веднъж те моля, остани тук — леко докосва ръката ѝ, сякаш опитвайки се по този начин да я трогне. — Не заради децата. Заради мен.

— Заради теб? Нима не разбираш, че в момента дори не мога да те понасям. Измисли някакво обяснение за пред Роза и малките. Не се и съмнявам, че ще успееш.

— Ще скъсам, Джесика. Разруших всичко. Знам. Моля те, остани!

Тя не реагира. Тръгва към вратата.

— По дяволите! Искаш ли да падна на колене и да ти се моля? Искаш ли го?

Притъмнява му пред очите. За първи път в живота си разбира какво е ревност. Джесика в ръцете на Стефан! Представата е толкова чудовищна, че трябва да направи всичко, за да го предотврати. С рязко движение издърпва чантата от ръцете ѝ и я хваща здраво. Тя с всички сили го удря през лицето. В същия миг жестоко съжалява. Но вече е станало.

Гледат се изумени, изпълнени с ужас от онова, което се е случило. Джесика взема чантата си и излиза. Филип се вслушва в звука от външната врата, после в захлопването на вратата на автомобила ѝ и в бръмченето на потеглящата кола.

Чак тогава вдига ръка към пламналото си лице. Колко ли дълбоко я е наранил, за да го удари — неговата нежна, фина Джесика? После се хвърля на леглото и заравя лице в ръцете си.

Започва една тежка седмица за Филип. На сутринта трябва да обяснява на Роза, че жена му ще отсъства няколко дни. Дори не се опитва да измисли някакво разумно обяснение. Едва ли ще успее да измами Роза.

Дори Кристина, която след като се е върнала от училище, изслушва баща си с неподвижно лице, не задава никакви въпроси. Само Ник е доволен. Баща му си е отново вкъщи. А това е достатъчно, за да бъде щастлив.

Още същия предобед, след безсънната нощ, отива да се обади в редакцията, и едва не се сблъсква със Стефан. Няма сили да му подаде ръка. Избягва погледа му и се извъръща към другите колеги, за да избегне разговора. Когато излиза от стаята, Стефан го последва. В коридора застават един срещу друг.

— Какво има, Филип? Защо се правиш, че не ме познаваш?

Филип го гледа смаяно.

— Да не искаш да кажеш, че тази нощ Джесика не е била при теб?

— Какво? Искала е да дойде?

— Така поне ми каза. Излезе от къщи към десет часа вечерта — Филип безпомощно отпуска ръце.

— Значи така — Стефан разбира, че Джесика вече е получила своя отговор.

— Сигурен ли си?

— Да, но това сега не е важно. Къде може да бъде? В някой хотел, съвсем сама? — Стефан поглежда Филип, сякаш търси отговор в безутешните му очи. — Извинявай, Филип, но ще се върна вкъщи. Трябва да съм там, когато тя се обади. Ще те уведомя, за да не се безпокоиш. Нека я оставим сама да реши какво ще прави по-нататък.

— Не би могло да бъде другояче.

— Тя каза ли ти, че я обичам?

— Да.

— Значи ще я разбереш, ако дойде при мен?

— Не мога. Имам нужда от нея.

— Филип, нека не погубваме нашето приятелство. Тя трябва да направи своя избор. Никога не бих направил първата крачка, именно защото е твоя жена. Но сега тя има нужда от мен. А аз я обичам.

Филип мълчи. Дълго гледа след Стефан, който се отдалечава по коридора. Знае, че отношенията им вече никога няма да бъдат същите.

Към обед Стефан му се обаждат вкъщи.

— Тя дойде, Филип.

— Разбрах — с треперещи ръце оставя слушалката.

Следващия ден пристига някакво момиче с велосипед и предава на Роза писмо от Джесика с указание какво да опакова от вещите ѝ. В него пише:

„Скъпа Роза,

Всичко стана толкова неочаквано, нали? Няма да отсъствам повече от седмица, най-много десет дни. Сигурна съм, че ще се грижите за децата, а това в момента е най-важното. Благодаря ви.

Ваша Джесика Клеманс.

P.S. Всичко друго ви моля да обсъждате с мъжа ми.“

Филип прекарва нощите в голямото празно легло. Често в просъница протяга ръка и търси жена си до себе си. Събужда се и осъзнава, че тя е при Стефан и може би точно в този миг е в ръцете му.

Никотинът и алкохолът никога не са му създавали проблеми, но сега пуши непрекъснато и пие без мярка. Всяка сутрин се събужда с главоболие. Доволен е, че децата ще ходят още няколко дни на училище преди великденската ваканция.

Дълбоко в подсъзнанието му витае мисълта за Елен, за дните, прекарани заедно с нея в мизерната стая на хотел „Сити“. Знае, че катастрофата предстои и че самият той вече няма нужда да я предизвиква. Исква да я види, и то колкото се може по-скоро, защото предчувства, че после ще стане късно. Но все още не проумява причините за нейното неспокойство, противоречивите ѝ настроения, загадъчното в характера ѝ.

Някой ден ще научиш всичко — му бе казала тя. Усеца, че ще стане много скоро.

Филип решава да изчака, докато Джесика се върне доброволно у дома. После ще отлети за Ню Йорк, за да се срещне с Елен още веднъж.

А Джесика! Тя изобщо не помни как е стигнала до къщата на Стефан. Но нито за миг не я напуска мисълта: „Аз го ударих. Как можах да го направя?“ Опомня се, едва когато застава под ярко осветения прозорец на Стефан. Спира за момент, но не изключва мотора. Знае, че точно тази нощ не може да спи с никакъв мъж, макар и да е казала на Филип точно обратното. Не може просто да се качи и да каже: „Ето ме и мен!“ Не може да му дава обещания, които няма да удържи. Само ще плаче, ще го обременява със своите проблеми и ще говори за Филип. Стефан не заслужава подобно нещо. Ще отиде при него, когато е отпочинала и с прояснена глава. Тази нощ иска да бъде сама, да размисли, да се опомни и да се наплаче, без да я вижда никой.

Потегля, натиска педала на газта и бързо се отдалечава. Прекарва нощта в един хотел, в чиста и безлична стая. Все някак тази дълга нощ свършва, но тя никога не се е чувствала толкова изоставена и толкова сама, така предадена и измамена от човека, когото все още обича и чиято любов винаги е възприемала като най-голямото и най-сигурно щастие на света. Предобедът прекарва в едно кафене, разлиствайки списания, без да възприема нищо, и най-сетне решава да се обади на Стефан и да му съобщи за посещението си.

„Ако не се обади, ще се прибера вкъщи — мисли си тя, докато се приближава към телефона — не бих могла да издържа още една нощ сама.“

Но едва е избрала номера, и Стефан вдига слушалката.

— Аз съм, Джесика.

— Къде си?

— Мога ли да дойда?

— Как можеш да питаш? Чакам те.

— След четвърт час съм при теб.

Застава пред вратата на жилището му с чанта в ръка.

— Знаех, че ще дойдеш, Джесика — Стефан не смее да я прегърне веднага. От пръв поглед се вижда колко е нещастна.

— Знаел си? От Филип ли?

— Да. Днес се срещнахме в редакцията.

— Било е толкова мъчително и за двама ви.

— Така е.

Джесика сама прави първата крачка. Слага глава на рамото му, сякаш търси закрила. Стефан заравя лице в косите ѝ.

— Защо не дойде още вчера?

— Не можах. Спрях долу на улицата, после продължих към един хотел — за миг замълчава. — Той ми каза, Стефан. Мразя го и все още го обичам. Можеш ли да разбереш това?

— Да.

Джесика отстъпва крачка назад и го поглежда умолително:

— Не знам как ще се получи между нас двамата. Знам само, че тази нощ не искам да бъда сама.

— Не мисли за нищо. Остани колкото искаш и най-вече не се чувствай задължена за нищо. Ти си моя гостенка.

— За няколко дни.

— Не бързай да решаващ. Ти си тук и сега само това има значение.

Помага ѝ да съблече палтото си.

— Обещах да се обадя на Филип, когато дойдеш. После ще си приготвим в кухнята нещо за ядене. Трябва още веднъж да ида до редакцията. През това време можеш да поспиш.

— Благодаря ти.

Стефан е толкова внимателен, толкова безкористен и изпълнен с разбиране, че Джесика най-сетне се успокоява. Дори успява да заспи дълбоко, без сънища.

Вечерта той я води на вечеря, а когато се връщат в жилището, съвсем естествено започва да си приготвя канапето в хола за спане.

Джесика го гледа известно време, после изведнъж се сепва:

— Какво правиш?

— Ще спя тук.

— Не смяташ ли, че леглото ти е достатъчно голямо и за двама ни?

А когато после вече са заедно, преходът от приятелството към любовта е толкова естествен и толкова разбиращ се от само себе си, че за миг Джесика наистина се чувства щастлива. За първи път ѝ се случва друг мъж да я възбужда и да я довежда до върха. Заспива в ръцете на Стефан.

През следващите дни и на двамата им става ясно, макар и да не говорят за това, че връзката им може да бъде само съвсем кратка. Шокът, в който Джесика е изпаднала след разговора с Филип, е изместен от тежка депресия.

Чувствената наслада, която си дават един на друг, не може да ги заблуди и да изтрие усещането, че мястото на Джесика е някъде другаде и в мислите си тя е далеч отгук.

Трябва да се върне при децата. Знае, че Филип няма да я моли още веднъж. И не ѝ ли обеща той да скъса с другата? Може би вече го е направил? Дали не е възможно отново да заживеят заедно?

Ден след ден и нощ след нощ у нея се засилва желанието да се прибере вкъщи, където е мястото ѝ. Идва и нощта, когато вече не е в състояние да отвърне на любовта на Стефан.

— Моля те, Стефан, чувствам се напълно опустошена. Не мога.

— Няма нищо, Джесика.

— Обадох се на Роза и ѝ казах, че утре се връщам вкъщи.

— Предвиждах го.

— Виждаш, че така не може да се получи. При други обстоятелства щяхме да бъдем чудесна двойка. Можех да те обичам. Но не и така! Не бива да бъдеш втори. Всъщност само една част от мен е тук. Но все пак се опитах, нали?

— Благодаря ти за всичко, Джесика. Ти ми даде невероятно много. Знаех, че няма да трае дълго. Но тази седмица, една цяла седмица! Никога няма да я забравя!

— Не знам какво ще стане по-нататък между нас с Филип.

— И все пак опитай.

Докосва ръката ѝ и знае, че е за последен път.

— Господин Клеманс, жена ви се обади. Помоли да ви предам, че утре ще вземе децата от училище и ще се върне заедно с тях.

— Жена ми? Още утре? — Филип се опитва да изглежда равнодушен.

— Татко, чу ли, мама ще си дойде! — Кристина изскача от стаята си, сияеща от радост.

— Кога свършвате училище утре, Крис?

— Още в 11 часа. Това е последният ден преди ваканцията.

— Точно така.

— Татко, къде е мама всъщност?

— При една приятелка. Ти не я познаваш.

— Защо?

— По-късно ще ти обясня, Крис. Мама искаше известно време да бъде сама. Имаше нужда от спокойствие.

— Така ли?

Филип вижда, че дъщеря му не приема обяснението му.

Изчаква децата да си легнат и вдига телефона. Обажда се на летището.

— Имате ли билети за полета тази вечер?

— Един момент.

Чака, изпълнен с нетърпение. Страхува се от отговора. Шансът да намери билет в навечерието на ваканцията е просто нищожен.

— През Франкфурт. Имате късмет. Елате на летището два часа по-рано.

— Разбира се. Благодаря.

Филип измъква куфара си и започва бързо да си събира нещата. Има само няколко минути.

Утре Джесика ще се върне! Дали е решила да се помири с него? Все още не е готов за това. Първо трябва още веднъж да види Елен. А после? Няма представа какво ще стане. Но не е в състояние утре да застане пред Джесика и да ѝ каже: „Заминавам за Ню Йорк.“ Трябва да се махне преди това. Колко е страхлив! Но и колко дълбоко го нарани тя! Удари го и отиде при Стефан. Той, който я излъга и ѝ изневери, не може да ѝ прости.

Когато е готов, чука на вратата на Роза.

— Искам да се сбогувам. Заминавам за Ню Йорк.

— Трябва ли да предам нещо? — Роза не показва изненадата си.

— Не, няма нужда. Ще оставя писмо на жена си. Довиждане.

— Довиждане, господин Клеманс.

Влиза тихо в стаята на Кристина. Тя спи и дишането ѝ е спокойно. Целува я по бузата. Тя не се събужда.

В стаята на Ник стои известно време и го гледа, сякаш предчувства, че дълго няма да види децата си. Ник лежи по корем, до него е сложено пораздърпано плюшено куче. Филип го завива грижливо. После взема куфара си и тихо излиза от къщата.

Поради разликата във времето нощта става безкрайна. Все още е тъмно, когато пристига в Ню Йорк. Веднага потегля към хотел „Сити“. Скоро различава мрачната му фасада и неясната светлина на уличните лампи. Прозорците са тъмни навсякъде. Звъни дълго, докато най-сетне

нещо вътре се раздвижва. Мърлявият портиер го оглежда през процепа на вратата. След като разбира кой е, го пуска веднага.

— Ах, вие ли сте. Госпожа Елен ми е казала освен вас да не пускам никого.

С разтуптяно сърце Филип се изкачва по стълбата. Все още не може да си отговори защо отново е тук. Защо дори не дочака завръщането на Джесика, за да поговори с нея? Наистина ли е дошъл в този съмнителен хотел, за да скъса с Елен, както се опитва сам да се убеди? Дали ще може? Похлопва няколко пъти на вратата ѝ, докато чува стъпки. А после гласът ѝ зад вратата:

— Кой е?

Значи все още е тук.

— Аз, Филип.

Тя дръпва резето и го пуска вътре. Не е запалила осветлението. Той оставя куфара на земята. Елен взема лицето му в дланите си и понечва да го целуне, но той се отдръпва.

— Запали лампата, Елен. Дойдох, за да ти кажа сбогом.

— Сега, посред нощ? Няма ли да спиш тук?

— Напротив. Нямам друг избор.

Тя е само по нощница и ръцете му галят гърдите, бедрата, изящната линия на гръбнака ѝ. Цяла седмица не я е държал в прегръдките си.

Търсят се с устни в тъмнината и не могат да се наситят един на друг. Все още целувайки я, той отстъпва крачка назад, за да свали нощницата ѝ. Тя пада на пода. Ръцете му обхващат гърдите ѝ и той усеща втвърдените им връхчета.

— Елен, трябва да се разделим. Но все още не мога.

— Да.

— Обичам жена си.

— Да.

— И много обичам децата си.

— Естествено. Но сега се съблечи и не говори толкова много.

Ръцете му се заравят в косата ѝ.

— Какво е това? Запали лампата. Да не си с перука?

— Остави!

— Къде е ключът? — все още са до вратата и той опипва стената.

— Какво си направила, Елен?

— Просто я боядисах и се подстригах.

— Защо, за бога?

— Не питай толкова много. Може би защото ми харесва.

— Но не и на мен. А причината е, че не искаш да бъдеш разпозната, нали?

— Не питай. Ела, съблечи се. Ще ти помогна.

Веднага след това той отново гаси лампата. И вече му е все едно дали тя има дълги руси коси или къси и тъмни. Не иска вече да знае защо се крие. Още веднъж потъва в омаята на наркотика, наречен Елен Робинсън.

— Здравей, мамо!

— Здравей, Крис! — Джесика прегръща дъщеря си с насълзени очи. — Ник вече е в колата.

Натовареният трафик поглъща цялото внимание на Джесика. Трудно ѝ е да заговори с децата.

— Ще останеш ли при нас, мамо?

— Разбира се, Ник.

— Наистина ли вече няма да ходиш никъде?

— Наистина. Татко и Роза се грижиха добре за вас, нали?

— Да, но... — Кристина се колебае.

— Какво но?

— Снощи татко замина за Ню Йорк.

— Какво казваш? Баща ти е заминал?

— Ами, аз мислех, че...

Ник не е знаел нищо и започва да плаче. Кристина се изплашва от онова, което е казала. Вижда как ръцете на майка ѝ на кормилото започват да треперят.

— Мамо!

— Мълчи, Крис.

— Какво ще правиш?

— Трябва да спра.

Джесика завива към първия паркинг, изключва мотора и пуска ръце от волана. Не бива да се разплаче, преди да е отвела децата вкъщи. Взира се през предното стъкло, без да вижда каквото и да било. Кристина се опитва изотзад да прегърне майка си.

— Пусни ме, Крис. Продължаваме.

Филип е заминал за Ню Йорк, без да изчака завръщането ѝ! По-голямо унижение не би могъл да ѝ причини. Измъкнал се е през нощта, за да не застава лице в лице с нея. Ако наистина е искал да скъса с онази жена, би могъл да го направи по телефона или с писмо, или пък да изчака Джесика и да ѝ каже: „Връщам се още веднъж в Ню Йорк, за да приключа с тази история. Завинаги. Обещавам ти.“ Прехапва устни, опитвайки се да удържи напирещите сълзи. Дали това означава, че окончателно е решил да отиде при другата?

В този миг, с уплашените деца на задната седалка, взема своето решение.

— Да си вървим у дома, деца.

Пали мотора и уверено потегля към къщи. Роза ги чака с угрижено лице на вратата. Джесика се хвърля разплакана в прегръдките ѝ. Събрало ѝ се е толкова много, че вече не може да се съобразява дори и с децата.

— Роза!

— Наплачете се! Дано да ви олекне!

— Мъжът ми е заминал!

— Да, толкова съжалявам.

— Няма да го понеса, Роза.

— Той ще си дойде, госпожо Клеманс. Имайте търпение.

— Не мога.

— Ще се върне, и то скоро.

— Но аз вече не искам да го виждам.

— Не говорете така пред децата. Не бива.

— Знам.

— Съпругът ви остави писмо за вас в спалнята.

Ръцете на Джесика треперят, докато се опитва да измъкне листа от плика, и буквите се размиват пред очите ѝ.

„Джесика, моля те да имаш малко търпение. Чакай ме. Обичам и теб, и децата. Повярвай ми.

Филип.“

Пуска листа върху леглото. За миг застива неподвижна.

„Трябва да размисля. Имам да правя твърде много неща. Всичко да е както трябва. Едно след друго. А после ще мога да плача, колкото си искам.“

Влиза в банята и плиска лицето си със студена вода. В продължение на няколко секунди се гледа изпитателно в огледалото. После решително влиза в кабинета на Филип и избира номера на родителите си в Рио.

Майка ѝ се обажда веднага.

— Мария Оливейра.

— Аз съм, мамо.

— Джесика? Да не се е случило нещо?

— Да, ще те помоля за нещо. Всъщност за много неща.

— Знаеш, че не мога да ти откажа каквото и да било.

— Толкова съм нещастна, мамо. Не ми се живее вече.

— Какво се е случило, дете мое?

— Филип има връзка с друга жена.

— Филип? Не мога да повярвам! Значи и той — последните ѝ думи звучат съвсем приглушено.

— Плачеш ли, мамо? Недей, защото и аз пак ще започна. А сега трябва да разсъждавам съвсем трезво, разбираш ли?

— Да, мила.

— Мамо, мога ли да дойда при вас с децата, още сега, веднага?

— Разбира се. Ела. Бих искала да те прегърна и утеша. Сега сте във ваканция, нали?

— Мамо, не ме ли разбираш? Ще дойдем в Рио не само за две седмици. Искам завинаги да останем при вас. Не мога вече да живея тук — сълзи душат гърлото ѝ.

Мария Оливейра не бърза с отговора.

— Означаваш ли това, че искаш да се разделиш с Филип?

— Да.

— А той?

— Той иска да има две жени, а освен тях и децата. Няма право над тях. Те са мои. Измами ги и няма да ги види вече.

— Джесика, не си ли твърде жестока?

— Но, мамо, той разруши всичко. Той... — погледът ѝ пада върху Кристина, която стои на вратата.

— Мамо, сега не можем да продължим разговора.

— Да, разбирам. Ела при нас, когато искаш. Ах, чудя се как ще кажа на баща ти?

— Благодаря, мамо. Само с вас бих могла да понеса всичко това.

Веднага отваря указателя и търси номера на едно от големите пътнически бюра в Хамбург.

— Нуждая се спешно от три билета до Рио. Кога мога да пътувам?

— Изчакайте малко на телефона.

Докато Джесика чака, Кристина слага ръка на рамото ѝ.

— Мамо, за Рио ли ще летим?

— Да.

— А татко?

— Той няма да дойде.

— Но, мамо, аз прочетох писмото на леглото ти.

— Крис!

— Ти трябва да го почакаш!

— Още не разбираш тези неща. Замълчи, моля те. Да?

— Можете да летите в неделя вечерта. От Франкфурт през Дакар. Полет номер 606. В 20,15. Сега ли ще направите резервацията?

— Да, днес следобед ще дойда в бюрото.

Тя диктува името и адреса си и затваря телефона тъй внимателно, сякаш се страхува от онова, което е направила.

— Мамо — Кристина все още стои до нея, — защо не почакаш татко?

— Не мога, Крис.

— Той при друга жена ли е?

— Да.

— Повече ли я обича от нас?

Въпросите на Кристина са непоносими. Ако само тя бе засегната, би могла да се скрие някъде, да не говори с никого, да замине там, където никой не я познава.

— Не зная, Крис. Но чуй! Искам да се държиш като голяма. Имам нужда от помощта ти. Вдругиден ще отлетим за Рио. За дълго време. Ще ходиш там на училище, също и Ник.

— Мамо! Ами Ане? Не мога просто така... Никога вече няма да си намеря приятелка.

Мисълта неочаквано да се раздели с Ане и да ходи в някакво чуждо училище я връхлита тъй внезапно, че тя избухва в сълзи. Тогава се сеца за нещо още по-ужасно:

— Ами Цезар, мамо? Знаеш много добре, че не мога да оставя Цезар. Без него няма да тръгна!

Появява се Ник.

— Какво? Значи трябва да се сбогувам с Йенс и Дитер? Не искам да ходя в друго училище!

Изведнъж възникват толкова много проблеми, че на Джесика ѝ се ще да се предаде. Невъзможно е да се справи с всичко. И какво ще стане с Роза? Това е най-лошото.

— Не се безпокойте за мен, госпожо Клеманс. Много ми е мъчно да се разделя с вас и децата, но в момента това не е важно. Знам, че ще се върнете. Сигурна съм. Ще пазя къщата и ще се огледам за някаква работа. Съпругът ви сигурно ще остане да живее тук.

— Роза, обсъдете всичко с него, когато се върне. Къщата му принадлежи. Може би ще иска да я продаде.

Двете отново се прегръщат.

— Имам нужда от помощта ви, Роза. Вдругиден вечерта отлитаме. Остават ни само два дни.

— Заедно ще успеем да приготвим всичко.

— Големия багаж ще изпратим по кораб. Мебелите естествено ще останат тук. Там няма да ми трябва. Но какво ще правим с Цезар? Вероятно трябва да бъде имунизиран. Децата трябва да се отпишат от училище.

— Ще успеем. Някои неща ще уредя и след вашето заминаване. А доколкото знам, в самолета могат да се превозват кучета.

— Предполагам. Е, както виждаш, Крис, всичко ще се нареди!

В неделя вечер Стефан Бранднер ги изпраща на летището. Роза се постара да облекчи взаимното им сбогуване колкото се може повече.

— Тръгвайте, деца. Зная, че ще се върнете. Изобщо няма нужда да плачем. А Цезар ще ви последва колкото се може по-скоро. Обещавам ти, Крис.

Преди да потеглят към изхода, Стефан още веднъж прегръща Джесика. Целува устните ѝ и затворените ѝ очи.

— Още веднъж ти благодаря, че дойде при мен.

— Аз също ти благодаря за всичко.

— Но ти ще се върнеш, Джесика. Сигурен съм.

„Но не и при мен“ — мисли си той, докато върви към колата. Трудно му е да го понесе, но няма друг изход, както всички онези, чиято любов не е споделена.

Едва когато боингът набира височина, Джесика се замисля върху онова, което е сторила. Убедена е, че е права. Не иска повече да вижда Филип. Колко неочаквано се обърна всичко в иначе тъй щастливия ѝ живот.

— Елен, утре се връщам в Хамбург.

Филип е изчакал тя да загаси светлината, за да може най-сетне да ѝ го каже. Тя се е извърнала към него да го прегърне. Но той лежи неподвижно по гръб.

— Защо?

— Питаш защо? Та няма това тук е живот? Мръсната баня в коридора. Общата тоалетна...

— И това ли е истинската причина?

— Не, права си. Но аз имам професия. И не издържам вече да се мотая без работа из Ню Йорк. Трябва да работя. Вече резервирах полета си.

— Значи си отиваш?

— Елен, та ние и двамата го знаехме. Така не може. Криеш се от някого в този мръсен хотел. Маскираш се, за да не те разпознаят. Лъжеш ме, измисляш все нови и нови обяснения и се заплиташ в противоречия. Не можем да имаме бъдеще без взаимно доверие. Заминавам.

— Имам пари.

— А аз дом в Хамбург. Трябва да се върна.

— Чуй ме, Филип. Зная, че последните дни бяха ужасни и за двама ни. Но то беше временно. Ще ти кажа нещо. Трябваше да го направя веднага, но се страхувах, че ще ми откажеш. Имам един план. Твърде дълго го обмислях. Ела с мен в Мексико. Наистина съм много богата. Там купих една хасиенда. Истински рай. За нас двамата.

— И защо все още не си там?

— Как може да питаш? Тук в Ню Йорк рискувам живота си. Дори и в този хотел с къса черна коса, кърпа на главата и тъмни очила. Останах заради теб. Защото си ми нужен.

— За какво?

— За да бъда щастлива. Най-сетне поне веднъж да бъда щастлива. Ела с мен.

— Не, измъчвам се за семейството си. А трябва и да работя.

— Можеш да снимаш и там, в Мексико.

— Кажи ми от какво бягаш?

— Когато отидем там.

— Няма да дойда.

— Мислех, че ме обичаш.

Елен започва да го гали и да го възбужда. Тъй като той не реагира, слага ръката му върху гърдите си, сякаш иска да купи съгласието му с тялото си. Той усеща как жаждата му по нея се събужда.

— Но аз обичам повече жена си и децата си. Затова избирам тях.

— Защо трябва да ми го казваш сега? — Елен се е отдръпнала от него и скача от леглото.

— Защото мислех, че можеш да понесеш истината.

— Значи лъжеш жена си, а аз трябва да понасям истината! Ти, жалък, дребен еснаф! Заминавай! Изчезвай! — извън себе си е и крещи високо.

— Елен! — Филип също скача. Вижда я, че стои пред него треперееща цялата и сякаш не на себе си. Протяга ръце към нея.

— Да не си посмял да ме докоснеш! — отдръпва се, но той бързо я сграбчва и с всичка сила я притиска към себе си.

— Успокой се, Елен. Обичам те.

И двамата са голи. Той повече не я пуска. Чувства до себе си кожата ѝ, бедрата ѝ, цялото ѝ тяло. Усеща отчаяното ѝ усилие да се отскубне от него. Но желанието му е тъй силно, че разбира: ще я вземе дори и против волята ѝ. Само още веднъж. Утре най-сетне ще си тръгне.

— Ела, Елен. Ще направя всичко, което искаш.

— Не, не ти вярвам.

— Нека още веднъж бъдем заедно.

Опитва се да я побутне към леглото. Тя се спъва в нещо на пода. И двамата падат на колене. Филип я поваля на земята. И тук, на изтъркания килим, получава със сила онова, което иска. Отмъщава ѝ за всичко, което му е сторила. Колко пъти е пожелавал да ѝ причини болка! Прави го сега, в последната нощ, защото я мрази и желае едновременно. Тя е злото, от което той не може да се освободи.

— Така ти харесва, нали? Точно по този начин. Възбуждаш ме, а после се правиш, че не искаш. Не е честно. Но истината е, че така ти харесва.

Елен стои безмълвна. Престанала е да се съпротивлява. Когато Филип я пуска, остава да лежи неподвижно по гръб. Той се навежда над нея и вижда, че плаче. Прегръща я нежно.

— Как можах? Прости ми. Не исках да стане така. Какво направих! — слага глава на гърдите ѝ. Изведнъж усеща ръката ѝ в косата си.

— Не говори. Нека го забравим.

— Не исках да ти причиня болка, повярвай ми.

— Мълчи. Хайде да спим. Ела.

Не разменят нито дума повече, когато в тъмното се пъхнат под завивките. Филип потъва моментално в неспокоен сън.

В съня си вижда Елен да лежи гола на пода, осветена от ярка светлина. Опитва се с всички сили да попречи на единия от мъжете да се хвърли върху нея. А после го прави той самият. Разбира, че сънува. Събужда се, ужасен от самия себе си. Знае, че сънят се е превърнал в действителност, но и че Елен, която спокойно диша до него, вече му е простила. Не споменаха повече за заминаването му на другата сутрин, но тя го видя да навива часовника и не каза нито дума.

За втори път тази нощ Филип се събужда от необичайни шумове. От доста време долу се чука на вратата. Сяда в леглото и вижда, че Елен стои до тъмния прозорец. Приближава се към нея и забелязва, че е облечена. Двамата гледат надолу към улицата.

Там има две коли, а до тях са застанали трима мъже.

Един друг хлопа на вратата на хотела. Чува се трополене по стълбите.

— Облечи се. Това е за мен.

Елен се е отдръпнала от прозореца и пали лампата. Един дълъг миг се гледат в очите. Лицето ѝ е съвсем бяло.

— Какво става?

— Обличай се бързо. Те всеки момент ще дойдат.

— Кой са те?

— Полицията.

— Прости ми, Елен! — Филип се опитва да я прегърне още веднъж.

— Остави, вече е твърде късно. Ти ми прости. Използвах те за целите си, както и всички други мъже. Ти беше моето алиби край реката. Можеше да загинеш като Ричард по моя вина. Но при тебе щеше да е случайност, а при него беше грижливо планирано.

— Какви ги говориш?

— Питай комисаря в Рио. Той се оказа твърде умен. Подозираше ме още от самото начало.

Той говори бързо, изнервено.

— Да не искаш да кажеш, че ти...

В този момент на вратата се чука.

— Отворете, госпожо Робинсън. Знаем, че сте тук.

Изведнъж Елен скача към прозореца и се опитва да го отвори. Филип успява да я спре. Държи я с цялата си сила.

— Разбийте вратата! Тя иска да се хвърли от прозореца! Побързайте! Помогнете ми.

Чува се трясък и през вратата се втурва един цивилен мъж, който веднага бутва картата си под носа на Филип.

— Криминална полиция. Не правете глупости, госпожо Робинсън — махва на двамата мъже, които са влезли след него. — Дръжте здраво дамата.

— Но какво си позволявате! Госпожа Робинсън не е направила нищо лошо. Гарантирам ви — Филип просто не е на себе си.

— Не ставайте смешен, господин...?

— Клеманс.

— А, вие ли сте това? Чували сме за вас. Вече не ни трябва. Но с госпожата не можем да бъдем толкова великодушни — обръща се към Елен. — Обвинена сте, че сте участвали в убийството на вашия съпруг Ричард Робинсън. Арестувана сте.

В тези няколко минути Филип най-после разбира всичко. Сякаш някаква завеса е дръпната пред очите му, сцената е открита и ярко осветена и той вижда всичко пределно ясно.

— Защо си го направила, Елен? — приближава се към нея, като се опитва да надникне в лицето ѝ.

Вместо да му отговори, тя се обръща спокойно към мъжете, които все още я държат здраво.

— Вече можете да ме пуснете. Ще трябва да опаковам някои неща.

Мъжът с картата кимва:

— Пуснете я.

Елен отваря един куфар и подрежда вещите си вътре тъй спокойно, сякаш не мисли за нищо друго, освен за онова, което прави в

момента. И също така спокойно, без изобщо да обръща внимание на полицаите, изрича:

— Филип, ти никога не каза, че ме обичаш.

— Не.

— Но аз те обичам.

— Да.

— Любовта не е измишльотина.

— Защо го направи, Елен?

— Невероятно много го мразех. Колкото обичам теб, толкова мразех него.

— Защо не се раздели с него?

— Защото не можех. Бях в ръцете му. Заради една лоша история. Изнудваше ме.

Филип не казва нищо повече. Сърцето му се е вледенило. В какво блато е затънал! Не, не я е обичал. Човек не обича наркотика, който го разрушава.

Елен се обръща към мъжете.

— Да тръгваме.

Филип се приближава до прозореца. Тя излиза на улицата, за миг се поколебава, после вдига поглед към него. Твърде далече е и твърде тъмно, за да види изражението ѝ. После тя се качва в колата. Никога вече няма да се срещнат.

По време на обратния полет към Франкфурт Филип постепенно сглобява частиците на мозайката. Най-сетне вижда картината, изплъзвала му се толкова дълго. Как е било възможно да не се сети по-рано, че всичко е предварително планирано от Елен? Че тя е виновна за страшните дни край реката, за смъртта на мъжа си и за неговите кошмари? А може би изобщо не е искал да узнае истината, защото след един определен момент от връзката им за него имаше значение единствено тя, Елен. Нима не е предусещал, че след като научи всичко, ще я изгуби и дори ще се отвращава от нея? Всичко, станало тогава и през следващите месеци, сега му изглежда съвсем логично. Само собствените му чувства остават неразбираеми. Знае, че никога няма да намери обяснение за тях.

Колкото повече се приближават към Франкфурт, толкова повече мислите му са заети с онова, което предстои. Бъдещият му живот с Джесика. Не се обади в Хамбург, защото не иска тя да го посреща. Животът им ще бъде много по-различен от предишния. Знае го. Обхваща го дълбоко униние. Ще им трябва време. Някога в бъдещето може би отново ще могат да се обичат и да си имат доверие.

В момента, когато влиза в дома си, разбира, че там нещо много важно се е променило. Стъпките му отекуват чуждо и глухо в празното жилище. На закачалката липсват якетата на децата, шапките им, палтото на Джесика. Там е само палтото на Роза. Изведнъж осъзнава, че и Цезар не е изскочил да го посрещне.

Когато вижда лицето на Роза, която излиза от стаята си, вече знае: Джесика и децата не са тук.

— Господин Клеманс!

— Джесика и децата са заминали, нали, Роза!

— Да, господин Клеманс. Те са в Рио.

Филип се втренчва в Роза, сякаш не може да повярва на онова, което му е казала. Пребледнял е.

Влиза в хола, после в детската стая. Роза върви след него, сякаш се страхува, че нещо може да му се случи.

— Има писмо за вас, господин Клеманс.

Почти дръпва плика от ръката ѝ и чете:

„Филип, връщам се при родителите си. Моля те да ни оставиш на мира. Повече не искам да те виждам. Ти излъга децата в тяхната обич и те трябва бързо да те забравят. Надявам се, че тук ще е възможно. Ще учат в немското училище в Рио.

Джесика“

Филип е като замаян. Влиза в стаите една след друга. В тях са останали само мебелите, безлични и чужди. Всички вещи на децата и книгите на Джесика са изчезнали.

Когато най-сетне разбира какво е направила Джесика — Джесика, на която той днес искаше да каже, че всичко онова завинаги е приключено, — се втурва към телефона. Набирането на многото цифри

трае твърде дълго. Доста време никой не отговаря, и той се сеца, че в Рио е полунощ. Ако тя се събуди в този момент, ще знае, че току-що се е прибрал от Ню Йорк. И че има да ѝ каже нещо.

— Мария Оливейра.

— Мамо!

— Ти ли си, Филип? Какво направи с Джесика?

— Трябва да говоря с нея. Повикай я, моля те.

— Не. Тя не е добре. Има нервна криза.

— Нервна криза? Какво значи това? Трябва да говоря с нея!

— Не разбираш ли? Силите ѝ стигнаха само да дойде до тук, а после просто рухна.

— Мамо, нека поговоря поне с Крис.

— Не, Филип, в никакъв случай. Остави децата на спокойствие. Не им е лесно. Ник все още не разбира много неща, но Крис тъкмо започна да посвиква. Не ги безпокой.

— Но те са мои деца!

— И ще останат твои деца. Имай търпение. Остави Джесика първо да оздравее. Тя ще реши кога можеш да видиш децата. Дай ѝ време. В случай на развод...

— Мамо!

— Но Филип, тя е още млада. И не иска повече да живее с теб.

— Мамо, току-що се връщам от Ню Йорк. Заклевам ти се, заклевам се и пред Джесика, че никога повече няма да видя онази жена. Всичко е свършено.

— За нас с баща ѝ не би имало нищо по-хубаво от това да се съберете отново.

— Мамо, ще дойда!

— Не, в никакъв случай. Спести си полета. Сега Джесика не би могла да се срещне с теб.

— Въпреки това ще дойда. Нека да поговоря с теб, мамо. С теб и с татко. Трябва да поговорим. Искам да си върна Джесика и децата. И ви моля да ми помогнете.

— Ще ти го кажа направо, Филип. Знаеш, че Джесика е любимката на баща си. Тази история той преживя много тежко. Плака, когато я видя на летището. Мисля, че няма да пожелае да разговаря с теб.

— Мамо, ще дойда в Рио колкото се може по-скоро. Няма да издържа тук. Целуни Джесика и децата от мен. Кажи им, че ги обичам. Моля се Джесика да оздравее.

— Лека нощ, Филип. Ще ти се обадя, за да ти кажа как е Джесика.

— Благодаря, мамо. Лека нощ.

На летището в Рио Филип търси телефон. Набира номера на семейство Оливейра.

— Мамо, аз съм, Филип. На летището съм. Сега ще дойда горе.

— Не, Филип. Остани в града. Джесика не иска да те вижда. И не желае да виждаш децата.

— Трябва ли да дойда с адвокат? По дяволите. Направих нещо ужасно, зная. Но те все още са мои деца, а тя — моя жена.

— Утре пак можеш да се обадиш, Филип. Ще кажа на Джесика, че си тук. А ще трябва да склоня и баща ѝ. Няма да бъде лесно.

— Ще се настаня в хотел. До утре.

Той оставя куфара в хотела и тръгва към полицейския участък. Карат го да чака дълго, след като е казал името си и е пожелал да разговаря с комисаря Мартинес. После едно младо момиче го отправя с лъчезарна усмивка:

— За съжаление комисарят не е тук. Ще бъде на ваше разположение утре в десет.

Вечерта отива с такси до дома на Оливейра. Моли шофьора да го изчака в една малка уличка, докато се разхожда покрай високата градинска стена. Смрачава се. Стои в полумрака и се вслушва в звуците, идващи отвътре. Струва му се, че чува лая на Цезар и радостния смях на Ник. Възможно ли е животът на семейството му да продължава и без него? И Ник, и Крис въпреки това да са щастливи? А Джесика? Късно вечерта се разхожда край морето, избягвайки вълните на прилива и двойките, които се любят на топлия пясък.

Когато на следващата сутрин застава пред комисаря, Филип не може да понесе вида на този човек. Станал е още по-дебел, а в усмивката му има нещо злорадо. Филип знае, че комисарят отдавна е осведомен за връзката му с Елен. Криминалният инспектор в Ню Йорк също бе намекнал за това: „Чували сме вече за вас.“

— Господин Клеманс, знаете, че Елен Робинсън е арестувана. Вие също сте били там, ако не се лъжа.

— Оставете това, господин комисар. И вие, и аз знаем много добре, че не се лъжете. Днес може да играем с открити карти. Знаете ли, че съсипахте живота ми, господин комисар? — Филип е скочил от стола и нервно крачи из стаята. Спира пред бюрото и поглежда комисаря в очите. — Бих могъл да ви убия затова, повярвайте ми. Давате ли си изобщо сметка какво направихте, като запазихте истината за себе си, само защото би ви помогнало да разрешите вашия случай? — обляга се с две ръце върху бюрото. — Мислите ли, че бих защитавал една убийца, ако навреме ме бяхте предупредили?

— Не приемам тона ви, господин Клеманс. Можете да си тръгнете, когато пожелаете. Не забравяйте, че имахте връзка с тази жена.

— Но не и когато дойдох при вас. Нима щях да искам адреса ѝ в такъв случай? Ако бяхте казали само една дума, нещата никога нямаше да отидат толкова далече.

— Моля ви, седнете. Няма смисъл да ме обвинявате. Разбирам ви много добре — известно време той гледа Филип замислено. — Само едно не разбирам. След като госпожа Робинсън беше оставила фалшив адрес в Ню Йорк, как успяхте да я намерите? Когато ние най-сетне открихме следите ѝ, вече бяхте при нея. Естествено, че се усъмнихме във вас. Предположих, че сте питал за адреса ѝ, само за да ни заблудите.

— А може би сте ме подозирали като съучастник?

— Не, точно това не. Вижте, нали затова седя на този стол. Все пак имам някакъв усет към хората. Вие бяхте само жертва. Разбрах го веднага. Но сега ви моля да ми отговорите на въпроса.

— Как съм я намерил? Случайно. Съвсем случайно. В Сентръл парк в Ню Йорк. А сега е ваш ред, господин комисар. Как стана така, че толкова бързо заподозряхте госпожа Робинсън?

— По същите причини, поради които не заподозрях вас. Преди да ви разпитам, имах дълъг разговор с американското посолство. Някои неща не ми харесаха. А когато видях жената, впечатлението ми се затвърди още повече. Извинете, но вие сам настояхте да играем с открити карти. Жената никак не ми хареса. Този тип жени носят само зло. Следващия път внимавайте!

— Благодаря за съвета — на Филип му се иска да хване комисаря за гърлото.

— Освен това там, в онзи район, никога не се беше случвало подобно нещо. Още от самото начало историята ми се видя доста странна. Поразрових нещата. Първо намерих шофьора, който ви бе откарал с госпожа Робинсън от пистата до селото.

— Защо точно него?

— Учудих се, че толкова лесно сте намерили пистата, през нощта, в онази пустош. И точно тогава там е имало и кола, на път, който всъщност води към джунглата. Там никога нищо не се случва. Открихме бързо шофьора и той си призна, че му е било поръчано да чака там от някого, нает от вашата госпожа Робинсън.

— Значи всичко е било планирано! — Филип изтръпва.

— Да, умна жена. Но не достатъчно умна за мен.

— И каква е била моята роля?

— Естествено, служел сте за алиби. Били сте там. Могли сте да потвърдите, че са ви пленили заедно с тези Робинсън. Че господин Робинсън е имал глупостта да се опита да избяга от колибата. И че тогава са го застреляли. Госпожа Робинсън съзнателно е търсела водач, който вече е имал клиент. И това сте се оказали вие.

— А каква е била ролята на този Педро?

— Той не знаеше нищо. Платили са му да се престори, че е забравил уговорката ви да пътувате сам. След случката той изчезна и очевидно по нейно нареждане известно време се укриваше.

— А защо не са убили Робинсън веднага, а чак след четири дни?

— Защото всичко е трябвало да изглежда убедително, като инцидент.

— Къде ще се състои процесът?

— В Щатите.

— Ще ме призоват ли като свидетел? — прилошава му при мисълта, че ще трябва да свидетелства срещу Елен.

— Не се безпокойте. Научих, че е признала всичко. След като вие като неин любовник не можете да бъдете безпристрастен, едва ли ще ви призоват за свидетел. А и тя настоя да ви оставим на мира.

— Това би ми спестило много неща.

— Разбирам ви.

— Но защо го е направила, господин комисар?

— Виждате ли, мъжът й също не е бил ангел. Когато са се запознали, тя е била забъркана в един международен скандал с наркотици. Той го е знаел и когато решила да го напусне, започнал да я изнудва. Мразела го е и е искала да бъде свободна. Наследила е цялото му богатство.

— Да, така е.

— Сега всичко ви е ясно, нали? Доста труд ни костваше да проследим нещата. Ту губехме, ту откривахме дирите й. Междувременно доказателствата се натрупваха. Тя очевидно бе забелязала, че я подозирам, иначе не би направила грешката да остави фалшив адрес.

— Какво ще стане с нея?

— В Америка не се церемонят много. Доживотен.

— Господи!

— Радвайте се, че излязохте невредим от тази история.

— Грешите. Съвсем не съм излязъл невредим.

— Как сте могли да бъдете толкова наивен?

— Е, нали не съм криминален комисар. Аз съм само един обикновен репортер, който изведнъж хлътна в капана.

— Едва ли нещата са толкова прости.

— Прав сте. Довиждане.

„Дано никога повече не срещна този човек“ — мисли си Филип вече на улицата.

Когато се връща в хотела, портиерът му подава едно писмо. По почерка разбира, че е от Джесика. Влиза в стаята си и известно време върти плика в ръцете си, без да има смелост да го отвори. После внимателно го прочита, дума по дума, за да не пропусне нищо.

„Филип, мама ми каза, че си в Рио. Татко не иска да те вижда. Аз също не желая родителите ми да разговарят с тебе. Сега съм малко по-добре, но искам да ме оставиш на спокойствие. Моля те да ни оставиш на мира. Дори и да си скъсал с другата, нима допускаш, че бихме могли да започнем отначало, от момента, преди да се впуснеш в новата си авантюра? Ти би ли могъл? Не се ли боиш да ме погледнеш в очите? Или да спиш в едно легло с мен? Във

всеки случай аз не желая да те виждам. Самата мисъл за подобно нещо ми е непоносима. Сигурно ще мине много време, преди да го пожелаая, ако изобщо стане някога. Тази сутрин дълго разговарях с мама. Тя съвсем трезво ми разказа, че татко от години поддържа връзка с една друга жена, доста по-млада. Примирила се е. Но аз не мога. Затова те моля да приемеш предложението ми: нека една година живеем разделени, без да се виждаме. Зная, че ще е трудно за децата. А и за тебе. Но този път не мисли за себе си, а за тях. Свикнали са да отсъстваш дълго време. Една година ще мине бързо. Може би дотогава раните ни ще заздравеят и ще успеем да започнем отново. Можеш да направиш всички онези дълги пътувания, които винаги отлагаше заради нас. В Хималаите и Тибет, земята на твоите мечти. Пиши на децата, ако искаш, но не ги откъсвай от ежедневието им, с което тъкмо започват да свикват. Не се притеснявай за издръжката ни. Татко е достатъчно богат, тъй че нашето присъствие финансово изобщо няма да го притесни. Би се обидил, ако се опиташ да изпратиш нещо.

Джесика“

Към края писмото звучи някак примирително, като стаено обещание. Филип отива до прозореца и се заглежда навън. После сядат на ръба на леглото и заравя лице в ръцете си. Цяла година! Но правото е на нейна страна. Ще трябва да приеме предложението ѝ.

Следобед от известно разстояние наблюдава децата, които излизат от немското училище. Вижда Крис, която се приближава до колата на Нико. Веднага след нея се появява Ник и също се качва. Понечва да се приближи до колата и да прегърне децата си, но в последния момент се овладява. Повече няма да мами Джесика, за да може тя някой ден отново да му вярва.

И тази година най-сетне минава. Филип и Стефан Бранднер вече не работят в един екип. С една друга група Филип е прекарал пет

месеца в Хималаите, докато получат разрешение за Тибет. В продължение на два месеца е пътувал и снимал там. После прекарва няколко седмици в Китай.

В професионално отношение годината наистина се оказва успешна. Често пише на децата, като добавя кратки делови бележки за Джесика. Когато пристигне някъде, първата му работа е да отиде в немското посолство и да получи писмата от децата си. С времето посланията, които си разменят с Джесика чрез тях, стават все по-лични.

„Скъпа Джесика, годината скоро ще свърши. През април ще опаковате нещата си и всички заедно ще се върнем в Хамбург.“

„Филип, онова, което пишеш за предстоящото си пътуване, ми се струва доста опасно. Пази се, моля те.“

Не му трябва нищо повече от тези думи.

Най-после идва и този момент. Джесика знае, че в някой от тези дни той ще пристигне в Рио, но не знае кога точно. Филип иска да види реакцията ѝ, когато неочаквано застане пред нея. Децата тъкмо са се върнали от училище. Таксито спира пред вратата. Моли шофьора да го почака, докато звъни. Казва името си на микрофона, вграден във външната врата. В продължение на един дълъг миг в градината и в къщата е тихо. Филип има чувството, че времето е спряло. После неочаквано се разнасят викове.

— Татко си е дошъл! Мамо, татко си е дошъл! Бабо! Чичо Нико!

Когато с разтуптяно сърце Филип се изкачва по покритата с чакъл алея, синът му изтичва да го посрещне. Остава куфара си и го вдига нависоко. Заравя лице в косите на момченцето и здраво го притиска към себе си. Джесика стои до отворената врата и ги наблюдава. Когато Филип вдига очи към нея, лицето му е обляно в сълзи.

„Господи, той плаче! Нима бях прекалено жестока? Цяла година не е виждал децата.“

Филип вече не се страхува да я погледне в очите, а и тя не избягва погледа му. Тръгват един към друг и се прегръщат. Главата ѝ се отпуска на рамото му.

— Толкова дълго беше, Джесика.

— Да.

— Можеш ли да ми простиш?

— Не казвай нищо, Филип. Ще опитаме още веднъж, нали?

— Прости ми за всичко, което ти причиних. Срамувам се.

— Моля те, не говори за това сега.

— Колко си пораснала, Крис!

— Татко! — след като Филип пуска дъщеря си, тя го оглежда критично. — Толкова си отслабнал, татко. Нали, мамо?

— Вярно е. Ще трябва да го поохраним.

Кристина внимателно се вглежда в лицата на родителите си. Онова, което открива там, изглежда я успокоява.

— Ще останеш ли при нас, татко? — това вече не е детски въпрос. Всъщност трябва да означава: „Вече всичко ли е наред? Ще бъдем ли отново щастливи?“

— Да, оставам при вас. Ще се преместим отново в Хамбург.

— Толкова се радвам, че ще видя Ане. Мамо, ние с теб много тъгувахме за дома, нали?

— Да, Крис.

Погледите на Филип и Джесика се срещат.

Излизат в градината. Мария Оливейра ги посреща с разтворени обятия.

— Радвам се, че отново си тук, Филип. Знаех, че някой ден всичко ще се оправи.

— Благодаря ви, че помогнахте на Джесика, мамо. Тя толкова имаше нужда от вас.

— Нали затова са родителите.

Когато по-късно се появяват Карлос и Нико, те също ги поздравяват сърдечно. Докато пият чай, Филип им разказва за изпълнения с тайни Тибет. Децата го слушат с отворени уста.

После двамата с Джесика се разхождат в градината.

— Джесика, вземи си нощницата и тоалетните принадлежности. Искам да слезем долу, в хотела. Нека да бъдем сами поне една нощ. Платил съм стаята.

— Ще помоля мама да заведе децата утре на училище. Веднага ще се приготвя.

Портиерът на хотела им подава ключа и им намигва доброжелателно.

Внасят куфарите на Филип в стаята. След първия им поздрав повече не е прегръщал Джесика. Не го прави и сега.

— Хайде да се поразходим малко, искаш ли?

— Сега? През нощта?

— Трябва да говоря с теб, Джесика. Навън ще ми е по-лесно.

Вървят покрай морето, също както Филип преди една година. Събули са обувките си и вълните милват краката им. Имат чувството, че водата отмива всичко нечисто между тях. Разговорът им — най-дългият, който са водили някога, — е също душевно пречистване и ново начало. Говорят спокойно, откровено, без да се срамуват един от друг и от своите чувства. Филип разбира, че Джесика е научила от баща си какво е извършила Елен Робинсън. Разказва ѝ всичко подробно. Отговаря на всичките ѝ въпроси. Опитва се да анализира чувствата си по онова време.

— Знаеш ли кога започна всичко, Джесика? Когато след първия разпит при комисаря излязох на горещата улица. Зад мене беше хладният коридор. И тогава си помислих: „Непременно трябва да убедя госпожа Робинсън още веднъж да се срещнем.“ И се върнах. Защо трябваше да го правя?

— Нищо не може да се върне обратно, Филип, след като вече се е случило.

— Може би щях да предотвратя всичко, ако не бях направил тази единствена крачка назад в коридора. Всички онези фатални и съдбоносни стъпки, които дойдоха след нея. Човек никога не трябва да се връща назад. От днес нататък ще вървим само напред, нали, Джесика?

Привлича я към себе си, върху топлия пясък, докато над морето се развиделява; прегръщат се нетърпеливо и жадно като младите двойки на Рио, които не знаят какво да правят с любовта си.

Издание:

Менди Лейтгън. Филип

Американска. Първо издание

Редактор: Елена Михова

Коректор: Лилия Вълкова

ИК „Слово“, Велико Търново, 1993

ISBN: 84-9819-107-06

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.